

இரட்சிப்பு, விசுவாசத்தின்

விளைவு [பாகம் 1]

[1:3-25]

பேதுரு, தமது வாசகர்கள் இஸ்ரவேலுக்கு நேரடி பின் தொடர்ச்சியாக நிற்க வேண்டும் என்று கருதினார் என்பது தொடக்க வசனங்களில் இருந்து தெளிவாகிறது. அவர்கள் தேவனால் “தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட” மக்களாயிருந்தனர். அவரது வாசகர்களில், யூதர்களும் புறஜாதியார்களும் இருக்கலாம் என்றிருக்கையில், இவ்விருசாராருமே இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடன் கொண்டிருந்த உறவினாலேயே அவரால் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டவர்களாக இருந்தனர். தேவனுடைய மக்களைப் பற்றிய பழைய ஏற்பாட்டின் புரிந்து கொள்ளுதலுக்குள் அப்போஸ்தலரின் வார்த்தைகள் ஆழமாய்ச் சென்று சேர்ந்தன, ஆனால் விரைவிலேயே பழைய ஏற்பாட்டின் கருத்துக்கள் போதாதவைகளாக இருந்தன. அவரது வாசகர்கள் ஒரு புதுப்பிறப்பை அனுபவித்து இருந்தார்களே! அவர்களின் ஜீவனுள்ள நம்பிக்கை இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலின் மீது அடிப்படையாக கொண்டிருந்தது. அவர்களின் சுதந்தரம் நித்தியமானதாக, பரலோகத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது, விசுவாசத்தின் மூலமாக அவர்கள், கடைசிக் காலத்தில் வெளிப்படுத்தப்படவிருக்கும் இரட்சிப்பை எதிர்நோக்கியிருந்தனர்.

“ஜீவனுள்ள நம்பிக்கைக்கு மறுபடியும்
ஹெநிப்பிக்கப்படுதல்” (1:3-5)

³நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக. ⁴அவர், இயேசுகிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்ததினாலே, அழியாததும் மாசற்றதும் வாடாததுமாகிய சுதந்தரத்திற்கேதுவாக, ஜீவனுள்ள நம்பிக்கை உண்டாகும்படி, தமது மிகுந்த இரக்கத்தின்படியே நம்மை மறுபடியும் ஹெநிப்பித்தார். ⁵கடைசிக் காலத்திலே வெளிப்பட ஆயத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிற இரட்சிப்புக்கு ஏதுவாக, விசுவாசத்தைக் கொண்டு தேவனுடைய பலத்தினாலே காக்கப்பட்டிருக்கிற உங்களுக்கு, அந்த சுதந்தரம் பரலோகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வசனம் 3. இதன் தொடக்க வார்த்தைகள், இஸ்ரவேலின் தேவ பக்தியிலும் அதன் ஹெப ஆலயப் பாரம்பரியத்திலும் வேர்கொண்டுள்ளன, ஆனால் பேதுரு மேலும் விரிவாக உரைத்தார். தேவன் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாக இருக்கிறார் என்பது

லேயே அவரது ஸ்தோத்திரத்திற்குரிய தன்மை அப்போஸ்தலருக்கு அதிகம் முழுமையாக வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. நாசரேத்தூர் இயேசு என்ற மனிதருக்கு தேவன் தனிப்பட்ட வகையில் “பிதா” வாக இருக்கிறார் என்று பேதுரு உறுதிப்படுத்தினார், மற்றும், இந்த நாசரேத்தூர் இயேசு “நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவாக” இருக்கிறார். நாசரேத்தூர் இயேசு மனித உருவில் வாழ்ந்தபோது அவரது கர்த்தத்துவம் தெளிவாக இருந்தது, ஆனால் அது, தேவனுடைய வலது பக்கத்தில் இருந்து ஆளுகை செய்யும்படிக்கு அவர் உயர்த்தப்பட்டதினால் மேலும் அறிவிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பேதுரு, பழைய ஏற்பாட்டின் மீதான தமது நிலைப்பாட்டை, புதியதை நோக்கித் தமது வாசகர்களை நீளச் செய்வதற்கு எடுத்துமேற்கொண்டார்.

கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடைய வெளிப்படுத்துதலின் புதிய தன்மையைப் பேதுரு நீட்டித்து உரைத்தபோது, இஸ்ரவேலுக்கு தேவனுடைய வெளிப்படுத்துதலின் மீது அவர் மேற்கொண்ட உறுதியான நிலைப்பாடு குறித்த பேதுருவின் வார்த்தைகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாக உள்ளன. இஸ்ரவேலின் பயபக்தியானது, புத்திமதிகள் அல்லது துதியை ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக என்ற வார்த்தைகளைக் கொண்டு தொடங்குதலை அடிக்கடி பொருத்தமாகக் கண்டறிகிறது. சாலேமின் ராஜாவான மெல்கிசேதேக்கு, “... உன்னதமான தேவனுடைய ஆசீர்வாதம் ஆபிரகாமுக்கு உண்டாவதாக” என்று அறிவித்தார், பின்பு அவர் “... உன்னதமான தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்” என்று கூடுதலாகக் கூறினார் (ஆதியாகமம் 14:19, 20). அபிகாயிலிடம் தாவிது தமது வார்த்தைகளை, “இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்” என்று கூறித் தொடங்கினார் (1 சாமுவேல் 25:32). சங்கீதக்காரர்கள் அடிக்கடி, இவ்வார்த்தையைக் கர்த்தரைத் துதிக்கப் பயன்படுத்தினர் (சங்கீதம் 28:6; 31:21; 41:13; 66:20; 68:19, 35). எருசலேமுக்குள் இயேசு நுழைந்த போது மக்கள் கூட்டம், “கர்த்தரின் நாமத்தினாலே வருகிறவர் ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்டவர்” என்று ஆர்ப்பரித்துக் கூறிற்று (மத்தேயு 21:9).¹ பேதுரு பயன்படுத்திய இதே இலக்கணரீதியான கட்டமைப்பைப் பயன்படுத்திய சகரியா, “இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக” என்று அறிவித்தார் (லூக்கா 1:68). நிறைவாக, பேதுருவினுடையதைப் போன்ற சொல்லிளக்கங்களை, 2 கொரிந்தியர் 1:3 மற்றும் எபேசியர் 1:3 ஆகிய வசனங்களில் பவுல் பயன்படுத்தினார்.

பேதுரு தமது வாசகர்களுக்கு, இயேசு மரித்தோரிலிருந்து எழுந்து வந்திருந்தார் என்பது குறித்து அப்போஸ்தலர்களும் மற்றவர்களும் கொடுத்த நிச்சயமான சாட்சியத்தின்மீது அவர்களின் (வாசகர்களின்) நம்பிக்கை அஸ்திபாரம் பெற்றிருந்தது என்று உறுதிப்படுத்தினார். தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவர்களின் மத்தியில் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் என்பது, பெருந்திரள் மக்கள் கூட்டத்தின் சித்தபிரம்மைக்குச் சாட்சியாயிருக்கவில்லை. உண்மையான காலத்தில், வரலாற்றுப் பக்கங்களில், (இயேசு மரித்த) மூன்றாம் நாளில் அவரைத் தேவன் மீண்டும் உயிர்ப்பித்தார். அவர் நாற்பது நாட்கள் அளவாகத் தமது சீஷர்களுக்குத் திரும்பவும் தரிசனமாகி அவர்களுக்குப் போதித்தார் (நடபடிகள் 1:3). இயேசு கிறிஸ்து மரித்தோரில் இருந்து எழுந்ததிலேயே கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை உள்ளது. கர்த்தரின் உயிர்த்தெழுதலினால் புதிய பிறப்பும் (மறுஜென்மமும்)

ஜீவனுள்ள நம்பிக்கையும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1 பேதுரு 3:21ல் ஞானஸ்நானமும் நல்மனச்சாட்சிக்கான வேண்டுகோளும் “இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலினாலேயே” உள்ளன என்று குறிப்பிடுதல், கருத்துக்குப் புறம்பானதாக இருப்பதில்லை.

தேவன் ஸ்தோத்தரிக்கப்பட வேண்டியவராக இருக்கிறார். இராட்சிப்பதற்கான தொடக்க ஊக்குவிப்புப் பணியைத் தேவன் மேற்கெண்டுள்ள காரணத்தினால் அவர் தமது மக்களால் எப்போதும் ஸ்தோத்தரிக்கப்பட வேண்டியவராக இருக்கிறார். அது அப்போஸ்தலரும் அவரது வாசகர்களும் தேவனுடன் கொண்டிருந்த உறவுமுறையின் மூலமான அவரது மிகுந்த இரக்கமாக உள்ளது. தேவன் “தமது மிகுந்த இரக்கத்தினால்” செயல்படவும், தமது மகன் இயேசுவை மீட்பராக அனுப்புவதன்மூலம் மக்களைச் சென்றடையவும் தேர்ந்து கொண்டிருந்தார் என்பதால் அவர்கள், கிறிஸ்துவிற்குள் நம்பிக்கையையும் அவரது வாக்குத்தத்தத்தையும் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

பழையதன் மீது பேதுரு புதியதைக் கட்டத் தொடர்ந்தார். தேவன் ஸ்தோத்தரிக்கப் பட்டவர், மிகுந்த இரக்கமுள்ளவர் என்பவை, புதிய அல்லது பிரம்மிக்கச்செய்யும் கருத்துக்களை மிக அரிதாகவே கொண்டமை ந்து இருந்தன. அவை இஸ்ரவேலின் கடந்த காலத்தில் ஆழமாக வேருன்றி இருந்தன, ஆனால் அடுத்த சிந்தனை புதியதாக இருந்தது.² யூதர் தமது பிறப்பினாலேயே தேவனுடைய மக்களுக்கான ஆசீர்வாதத்தில் பங்கு பெற்றார். அவரது தாய் அவரைப் பிறப்பில் கொண்டுவந்த போதும், அவர் பிறந்த எட்டாம் நாளில் அவரது தந்தை அவருக்கு விருத்தசேதனம் செய்வித்த போதும், அவர் தேவனுடைய மக்கள் சமூகத்தின் பாகமானார். பேதுருவின் வாசகர்களுடைய நிலை அவ்வாறு இருக்க வில்லை! அது உடல் ரீதியான பிறப்பாக இருக்கவில்லை, ஆனால் அது கிறிஸ்தவ சமூகத்தில் அவர்கள் பங்கு பெற்றதை விளைவித்தது என்ற வகையில், ஆச்சரியம் நிறைந்த பிறப்பாகவே இருந்தது. அவர்கள் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களின் இந்தப் புதிய பிறப்பின் மூலமாக அவர்களைத் தேவன் தமது மக்களின் எண்ணிக்கைக்குள் கூட்டியிருந்தார்.

புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள், கிறிஸ்தவரல்லாத வாழ்விலிருந்து கிறிஸ்தவ வாழ்விற்கு மாற்றம் அடைதலை விவரிக்க, தீவிரமான சொற்றொடர்களைப் பயன்படுத்தினர். பவுலுக்கு இது, மிக அடிக்கடி, மரித்தல் என்பதன் ஒப்புமையாக இருந்தது. இருப்பினும், வாழ்வின் புதிய தன்மையைக் கிறிஸ்தவர்கள் மகிழ்வுடன் அனுபவித்தல் என்பதன் சிந்தனையானது, பவுலின் எழுத்துக்களில் இல்லாமல் போகவில்லை; இந்தப் பாடக் கருத்தை அவர் ரோமர் 6:3, 4ல் கொண்டுவந்தார், விசுவாசியானவர் புதிய ஜீவனுள்ளவராக நடந்துகொள்ளும்படிக்கு ஞானஸ்நானத்தில் ம ரிக்கிறார். அவர் கிறிஸ்துவுடன் உயிர்ப்பிக்கப்படும்படிக்கு அவருடன் அடக்கம் செய்யப்படுகிறார் (sunthapir) தேவனுக்கு முன்பாக கிறிஸ்தவரின் மாற்றம் பெற்றநிலைக்கு மாறிய அவரது வாழ்வுக்கும் சாட்சியளிக்கும் பலவிஷயங்களில், புதுப்பிப்பு என்பது ஒரு உருவகமாக உள்ளது.

யூத அதிகாரிகளில் ஒருவரான நிக்கொதேமுவுடன், புதிய பிறப்பு பற்றிய இயேசுவின் உரையாடலை யோவான் பதிவு செய்தார் (யோவான் 3:1-8). அது

“தண்ணீரினாலும் ஆவியானவரினாலும்” பிறப்பதாக உள்ளது என்று இயேசு கூறினார் G. R. Beasley-Murray அவர்கள், “... இவ்வார்த்தைகளில் [ex huda-ros, ‘of water’] ஞானஸ்நானம் தவிர வேறு ஏதேனும் குறிப்பு உள்ளது எனத் தீவிரமாகக் கருத்துக் கொள்ளுதல் கடினமாக உள்ளது” என்று அறிவித்தபோது, அவர் நிச்சயமாக மிகச் சரியானதையே கூறினார்.³

மறுஜென்ம முழுக்கு பற்றி, அதாவது மறுபிறப்பைக் கொண்டுவரும் முழுக்கு பற்றிப் பவுல் எழுதியபோது, தண்ணீர் ஞானஸ்நானமே அவர் கண்ணோக்கில் இருந்தது (கீத்து 3:5-7)⁴ யாக்கோபு 1:18ல் ஞானஸ்நானம் பற்றிய மறைமுகமான குறிப்பு ஒன்று உள்ளது. பேதுரு, பவுல், யோவான் மற்றும் யாக்கோபு ஆகியோருக்கு, ஞானஸ்நானமும் புதியபிறப்பும் பிரிக்கப்பட இயலாதவையாக இருந்தன. J. N. D. Kelly அவர்கள் [1 பேதுரு 1:3-5] ன் (இவ்வார்த்தை மறுபிறப்பிற்கான குறிப்பு) “ஞானஸ்நானம் பற்றிய குறிப்பு தவற்றதாக உள்ளது” என்று குறிப்பிட்ட போது அவர் சரியான கூற்றையே கூறினார்.⁵

புதிய ஏற்பாட்டில் ஞானஸ்நானம் வெறுமனே உடல்ரீதியான செயலாக இருப்பதில்லை. அதைவிட அதிகமானதாக உள்ளது. மனம் வருந்தும் விசுவாசி, கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெறுதல் என்ற செயல் செய்யும் போது, அந்த விசுவாசியின் பாவங்களை எடுத்துப் போடுதல் என்ற செயலை தேவன் தாமே செய்கிறார். சிலவேளைகளில் நாம் கேள்விப்படுகிறபடி, ஞானஸ்நானம் என்பது, வெறுமனே, “உள்ளான கிருபையின் புறம்பான அடையாளமாக” மாத்திரம் இருப்பதில்லை. ஞானஸ்நானம் என்பது ஒருவர் தேவனுக்குள் நிலைநிற்பதை உத்தரவாதப்படுத்துகிற மந்திரவாதச் செயல்முறையாக இல்லாதிருக்கையில், அது கிறிஸ்தவப் புதுப்பித்தலுக்கு ஒரு பின் சிந்தனையாக இருப்பதும் இல்லை, ஞானஸ்நானம் என்பது விசுவாசியின் ஆவிக்குரிய பதில் செயலாக உள்ளது. அது மனந்திரும்பிய அல்லது சீர்திருத்தம் பெற்ற வாழ்வு என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக, தகுதியின் செயலாக இருப்பதில்லை. விசுவாசியானவர் விசுவாசம் மற்றும் மனந்திரும்புதல் ஆகியவற்றினால் தமது இருதயத்தை ஆயத்தம் செய்திருக்கையில், அவர் கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெறும்போது அவரது பாவங்கள் கழுவப்படுகின்றன என்பது தேவனுடைய வாக்குத்தத்தமாக இருக்கிறது (நடபடிகள் 22:16). இரட்சிப்பு மற்றும் ஜீவன் ஆகியவற்றிற்கான தேவனுடையவாக்குத்தத்தம் விசுவாசத்தில் செயல்படுதல் மற்றும் ஞானஸ்நானத்தில் கர்த்தரைச் சந்தித்தல் ஆகியவற்றில் விசுவாசி கொண்டுள்ள மனவிருப்பத்துடன் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒருவர் மறுபடியும் பிறத்தல் என்பது ஜீவனுள்ள நம்பிக்கைக்கானதாக உள்ளது என்று பேதுரு கூறினார். கிறிஸ்தவ “நம்பிக்கை” யுடன் “ஜீவனுள்ள” என்ற பெயர் உரிச்சொல்லை அப்போஸ்தலர் இணைத்தது ஏன் என்பது தெளிவற்றதாக உள்ளது, ஆனால் இதன் சாத்தியக் கூறுகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தல் கடினமாக இருப்பதில்லை, கிறிஸ்தவ “நம்பிக்கை” என்பது “ஜீவனுள்ளதாக” இருப்பதாக விவரிக்கையில், பேதுரு பின்வரும் இரண்டு விஷயங்களைத் தமது சிந்தையில் கொண்டிருக்கலாம்: (1) கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல். சிலுவையில் அறையப்பட்ட கர்த்தர் (மீண்டும் உயிரோடு எழும்பி) உயிருடன் இருப்பதால், கிறிஸ்தவ “நம்பிக்கை” என்பது “ஜீவனுள்ளதாக” இருக்கிறது. (2) இதற்கு மறுபடியும், “நம்பிக்கை” என்பது வளருவதாக, விசுவாசிக்குள்ளாக

வாழ்கிறதாக இருப்பதால், அது “ஜீவனுள்ளதாக” இருக்கலாம். கிறிஸ்தவ வாழ்வில் இன்னும் உய்த்துணரவேண்டியது இருந்தது என்பதைப் பற்றிய சில விஷயங்களை பேதுருவின் வாசகர்களுக்கு நம்பிக்கை நினைவூட்டிற்று (காண்க ரோமர் 8:24, 25). பேதுருவின் வாசகர்களுக்கு அந்தப் புதிய பிறப்பு அர்த்தப்படுத்திய ஆவிக்ரமிய ஆசீர்வாதங்கள் எல்லாவற்றிலும், இயேசுவின் நிமித்தம் அவர்கள் அவ்வேளை சகித்திருந்த உபத்திவத்தைப் பற்றிப் பேதுரு அறிந்திருந்தார். கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையை உணர்ந்தறிதலுக்கு கிறிஸ்தவர்கள் அவற்றைப் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

1 பேதுரு நிருபத்தை “நம்பிக்கையின் நிருபம்” என்று சிலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பேதுருவுக்கும் அவரது வாசகர்களுக்கும் மற்றும் எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும், கர்த்தரின் மறுவருகை, கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையின் உச்ச வளர்ச்சி முக்கியமானதாக உள்ளது என்பது உண்மையே. முதலாம் அதிகாரத்தில் மூன்று முறையும் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் ஒருமுறையும் “நம்பிக்கை” என்ற வார்த்தை காணப்படுகிறது, ஆனால் நம்பிக்கை என்பது இந்த நிருபத்தின் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் ஆய்வுக் கருத்தாக அல்ல மாறாக ஒரு பின்னணிக் கருத்தாகவே உள்ளது. ரோமர் 8:24, 25ல் “நம்பிக்கை” என்ற வார்த்தை ஐந்து முறைகள் காணப்படுகிறது. நம்பிக்கை என்பது புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும் ஒரு முக்கியமான ஆய்வுக் கருத்தாக உள்ளது, அது மற்ற இடங்களைக் காட்டிலும் 1 பேதுரு நிருபத்தில் குறைவானதாக இருப்பதில்லை.

வாழ்வு பற்றிய இருள் நோக்கும் வெறுப்பு மனப்பான்மையுமே, கல்வி மற்றும் அதினால் பெறப்பட்ட உலகில் எண்ணிக்கைகளின் அடையாளங்களாக இருக்கும் ஒரு உலகத்தில், கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் தலைகளை உயர்த்தி நம்பிக்கையுடன் உள்ளனர், இதேபோன்று ஒலிக்கும் இலத்தீன் வார்த்தைகளான *dum spiro*, *spero* என்பவற்றைக் கொண்டு புனையப்பட்ட பழையமான இலத்தீன் சொற்றொடர் ஒன்றுள்ளது. அதை மொழிபெயர்த்தால், “நான் சுவாசிக்கும் போது நான் நம்புகிறேன்” என்று வரும். கற்பனை உலக சமூகங்கள், அல்லது மரபுப் பொறியியல் அல்லது அற்புதமான மருந்துகள் ஆகியவற்றைக் கண்டறிதலில் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் நம்பிக்கையை வைப்பதில்லை. உலகப்பிரகாரமான மனிதர் கல்லறையைக் கடந்து செல்லுகையில் தமது விசில் ஒலியைத் தொடருவார் என்பதில் சந்தேகம் எதுவுமில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் மகிழ்வுடன் அனுபவிக்கும் நம்பிக்கையானது சற்று மாறுபட்ட விஷயத்தின் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. “நம்பிக்கைகளும் கனவுகளும் பெரும்பாலும் அடைக்கப்படும் புதைக்கப்படும் உள்ள, வாழ்வின் மாறும் சூழ்நிலைகளில் கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை தனது வேர்களைக் கொண்டிருப்பதில்லை. மாறாக அது ... தேவனே வரலாற்றின் கர்த்தராக இருக்கிறார் என்ற ஆழமான உறுதிப்பாட்டில் இருந்து எழும்புகிறது.”¹⁵ மனித குலத்தின் அடைவிடமானது நல்ல தேவனின் கரங்களில் கிடக்கிறது. “அந்த நம்பிக்கையினாலே நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். காணப்படுகிறதை நம்புகிறது நம்பிக்கையல்ல: ஒருவன் தான் காண்கிறதை நம்பவேண்டும்தென்ன? நாம் காணாததை நம்பினோமாகில், அது வருகிறதற்கு பொறுமையோடே காத்திருப்போம்” (ரோமர் 8:24, 25).

வசனம் 4. பழையதையும் புதியதையும் பேதுரு முயற்சியின்றியே

ஒன்றிணைக்கும்படிக்கு, பேதுரு சிந்தையானது, இஸ்ரவேல் மக்களின் அனுபவங்களில் ஆழமாக நிலைகொண்டிருந்தது. அந்த இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவனிடத்தில் இருந்து ஒரு சுதந்தரத்தை (*kleronomia*) கொண்டிருந்தனர் என்பது யூதர்களின் சுயபுரிந்து கொள்ளுதலில் ஒரு பாகமாக இருந்தது. கானான் நாடு அவர்களின் சுதந்தரமாக இருந்தது. இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு, “கர்த்தர் உனக்குச் சுதந்தரமாகக் கொடுக்கிற அந்த நல்ல தேசம்” (உபாகமம் 4:21). பற்றி மோசே நினைவூட்டினார். பழைய ஏற்பாட்டில் ஏற்கனவே, இஸ்ரவேல் மக்களின் சுதந்தரமானது கானானைக் காட்டிலும் அதிகமானதாகவே இருந்தது, தேவனே அவர்களின் சுதந்தரமாக இருந்தார். சங்கீதக்காரர், “கர்த்தர் என் சுதந்தரமும் என் பாத்திரத்தின் பங்குமானவார்” என்று அறிக்கையிட்டார் (சங்கீதம் 16:5). புதிய இஸ்ரவேலான கர்த்தரின் சபையானது, இஸ்ரவேல் மக்கள் அனுபவித்து இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிக மகிமையுள்ள ஒரு சுதந்தரத்தைக் கொண்டிருந்ததை அது (சபை) அறிய வேண்டும் என்று பேதுரு விரும்பினார். இஸ்ரவேல் மக்கள் தங்கள் நாடு பாழாக்கப்பட்டதைக் காண வாழ்ந்திருந்தனர். உலகப் பிரகாரமான விஷயங்கள் அழிந்து தேய்வையாக உள்ளன. இதற்கு நேர்மாறாக, கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையானது பரலோகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த சுதந்தரம் அழியாததும் மாசற்றதுமாயிருக்கிறது. இது வாடிப்போவதில்லை. கர்த்தரின் தரிசனத்தை எதிர்நோக்கி கிறிஸ்தவர்கள் ஏங்கியிருந்ததை அப்போஸ்தலர் குறிப்பிட்டார்.

வசனம் 5. ஜீவனுள்ள நம்பிக்கைக்கென்று மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பரலோகத்தில் சுதந்தரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது, இவர்கள் தேவனுடைய பெலத்தினால் காக்கப்பட்டுள்ளனர். இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பிய அதே பெலம் (1:3) கிறிஸ்துவுக்குள்ளானவர்களைக் காக்கிறது. தேவன் தமது மக்களுக்கென்று சுதந்தரம் ஒன்றைப் பரலோகத்தில் வைத்துக் காத்திருக்கிறார் அல்லது “வைத்திருக்கிறார்” (1:4; *tereō*) அதே வேளையில் அவர் தமது மக்களையும் காக்கிறார் அல்லது “பாதுகாக்கிறார்” (*phroureo*), பிந்திய இவ்வார்த்தை அடிக்கடி, இராணுவத்தில் சந்தர்ப்பப் பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டது. தேவன் இராட்சிப்பை உத்தரவாதப்படுத்துபவராக இருக்கிறார், அவர் தமது மக்களைக் காப்பதற்கு மனவிருப்பம் உள்ளவராகவும் காக்கக் கூடியவராகவும் இருக்கிறார்.

கிறிஸ்தவர்களின் பக்கமாய் தேவனுடைய வல்லமை இருந்தாலும், இணக்கத்திற்கான சந்தர்ப்பத்தை இன்னமும் அவர்கள் கொண்டிருப்பதில்லை. அவர்களின் பகுதியில் விசுவாசம் என்பதன் மூலமாகத்தான், காப்பதற்கான தேவனுடைய வல்லமை செயல்துடிப்புடன் உணர்ந்தறியப்படுகிறது, விசுவாசம் என்பது செயலற்ற சார்ந்திருத்தல் அல்ல. அது விசுவாச நிறைவின் செயல் துடிப்பான உணர்வில் நம்பிக்கை வைத்தல் என்று அர்த்தப்படுகிறது. கீழ்ப்படிதலுக்கென்றே கிறிஸ்தவர்கள் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர் (1:2). தேவன் தமது வல்லமையினால், கிறிஸ்தவர்களுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள சுதந்தரத்தையும் தங்கள் வாழ்வை செயல்முனைப்புடன் இணங்கச் செய்பவர்களையும் பாதுகாக்கிறார். F. J. A. Hort அவர்கள், “தெய்வீக பெலப்படுத்துதலை இயக்கத்திற்குக் கொண்டுவருகிற மனிதநிலையே விசுவாசம் ஆகும்” என்று கூறினார்.⁷

தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களில் பேதுருவின் வாசகர்கள் ஏற்கனவே பங்கேற்று இருந்தனர் என்பதில் உணர்கருத்து ஒன்றுள்ளது, ஆனால் அவர்கள் எதிர்கொண்டிருந்த சோதனைகள், எல்லா ஆசீர்வாதங்களும் உணர்ந்தறியப்படவில்லை என்பதற்குச் சாட்சியாக இருந்தன, கடைசிக்காலத்திலே வெளிப்பட ஆயத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிற இராட்சிப்புக்காகத் தேவன் அவர்களைப் பாதுகாத்தார். “ஆயத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிற” என்ற வார்த்தையைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிடக் கூடாது, கர்த்தர் தோன்றுதலை வரவேற்கவும், தங்கள் சுதந்தரத்தை உரிமை கோரவும் “ஆயத்தமான” நிலையில் கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்ந்தனர், இந்த நிருபத்தின் பிற்பகுதியில் பேதுரு, “எல்லாவற்றிற்கும் முடிவு சமீபமாயிற்று” என்று எழுதவிருந்தார் (4:7). அப்போஸ்தலருக்கும் அவரது வாசகர்களுக்கும், “கடைசிக்காலம்” என்பது கர்த்தர் தரிசனமாக இருந்த உறுதியான தருணமாயிருந்தது, அதை எதிர்நோக்கி அவர்கள் வாழ்ந்தனர். “கடைசிக்காலம்” என்ற வார்த்தைக்கு வெளிப்படுத்துதலின் கருத்துணர்வு கொண்ட கிரேக்க வார்த்தையைப் பேதுரு பயன்படுத்தினார், கிறிஸ்து “வெளிப்படுத்தப்படும்” போது, மனிதகுலம் அறிந்திருக்கிறபடி, வரலாற்றின்முடிவை அது அர்த்தப்படுத்தும்.

“பலவிதமான சோதனைகளினாலே துக்கப்படுகிறீர்கள்” (1:6-9)

‘இதிலே நீங்கள் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறீர்கள்; என்றாலும், துன்பப்பட வேண்டியது அவசியமானதால், இப்பொழுது கொஞ்சக்காலம் பலவிதமான சோதனைகளினாலே துக்கப்படுகிறீர்கள். ⁷அழிந்துபோகிற பொன் அக்கினியினாலே சோதிக்கப்படும்; அதைப்பார்க்கிலும் அதி க விலையேறப் பெற்றதாயிருக்கிற உங்கள் விசுவாசம் சோதிக்கப்பட்டு, இயேசுகிறிஸ்து வெளிப்படும்போது உங்களுக்குப் புகழ்ச்சியும் கனமும் மகிமையுமுண்டாகக் காணப்படும். ⁸அவரை நீங்கள் காணாமலிருந்தும் அவரிடத்தில் அன்புகூருகிறீர்கள்; இப்பொழுது அவரைத் தரிசியாமலிருந்தும் அவரிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து, சொல்லிமுடியாததும் மகிமையால் நிறைந்ததுமாயிருக்கிற சந்தோஷமுள்ளவர்களாய்க் களிகூர்ந்து, ⁹உங்கள் விசுவாசத்தின் பலனாகிய ஆத்துமரட்சிப்பை அடைகிறீர்கள்.

நான்கு முறைகளில் (1:6-9; 3:13-17; 4:12-19; 5:9, 10) இந்த முதலாவது இடத்தில், பேதுரு தமது நிருபத்தில், தமது வாசகர்களின் அப்போதய உபத்திரவத்திற்கு, விரிவாக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியை (1:6-9) அர்ப்பணித்தார். *Paschō*, (“உபத்திரவப்படுதல்”) என்ற வார்த்தை, 1 பேதுரு நிருபத்தில் பன்னிரண்டு முறைகள் காணப்படுகிறது, இது புதிய ஏற்பாட்டில் இதைப் போன்ற வேறு எந்தப் புத்தகத்தில் உள்ளதைக் காட்டிலும் மிக அதிகமான எண்ணிக்கையாகும். துக்கம் அல்லது சோதிக்கப்படுதலைக் குறிக்கும் மற்ற வார்த்தைகள் கூடுதலாக ஐந்துமுறைகள் காணப்படுகின்றன. பேதுருவின் வாசகர்கள் தங்களுக்கு நேரிடும் உபத்திரவங்களை, தேவனுடைய இராஜரீக ஆளுகை என்ற உருப்பெருக்கிகளின் மூலம் கண்ணோக்க வேண்டும் என்று அவர்களைப் பேதுரு ஊக்குவித்தார். உடனடியாக

கருத்துநோக்கில், சோதனைகள் அவர்களின் விசுவாசத்தைப் பெலப்படுத்தக் கூடும். நீண்ட கண்ணோக்கில், அவர்களின் விசுவாசத்திற்குத் தேவன் உரிமையை நிலைநிறுத்துவார், சகித்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு ஜீவகிரீடம் வெகுமதியாகக் கிடைக்கும்.

வசனம் 6. அடித்தளத்தை ஆயத்தப்படுத்தியிருந்த பேதுரு, தமது வாசகர்களின் உபத்திவங்களை நேரடியாகக் குறிப்பிடத் தயாரானார். உபத்திரவம் இங்கு பாடக்கருத்தாக இருந்தாலும், புலம்பல் அல்ல ஆனால் மகிழ்ச்சி என்பதே நாளின் முறையாயிருந்தது. இதிலே (*en hōi*) என்ற வார்த்தையைக் கொண்டு சந்தோஷத்திற்கான காரணத்தை அவர் தொகுத்துரைத்தார். 1 பேதுரு நிருபத்தில் வேறு சில இடங்களிலும் இதே சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (2:12; 3:16, 19; 4:4), ஆயினும் NASB வேதாகமத்தில் இவைகள் இதைப்போன்று மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. இச்சொற்றொடரை அவர் பயன்படுத்திய மற்ற இடங்களில் உள்ளது போன்றே, இவ்விடத்திலும், “இதிலே” என்ற பிரதிப்பெயர்ச்சொல், குறிப்பிட்ட எந்த விஷயத்தையும்ல்ல, ஆனால் இதுவரையில் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளவற்றைப் பொதுவான கருத்தில் குறிக்கிறது. இந்த நிருபத்தின் வாசகர்கள், தாங்கள் மறுபடி ஜெரிப்பிக்கப்பட்டதில், கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் மூலம் ஜீவனுள்ள நம்பிக்கையைக் கொண்டிருப்பதில், மற்றும் தங்களின் வாடாத சுதந்தரத்தில் மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தனர்.

அவசியமானதால் என்ற வார்த்தை, தவறாக வழிநடத்தக் கூடுவதாக உள்ளது. இதன் கருத்தளவில், சோதனைகள் அவரது வாசகர்களுக்கு நடைபெற்ற அல்லது நடைபெறாதிருந்த சில விஷயங்கள் ஆகும் என்பது இங்கு பாடக் கருத்தாயிருப்பதில்லை. கெல்லி அவர்கள் இச்சொற்றொடரை, “இது இவ்வாறு இருக்க வேண்டியதால்” என்று மொழிபெயர்த்தார்.⁸ இங்கும் இந்நிருபத்தின் வேறிடங்களிலும், கிறிஸ்தவர்கள் பலவிதமான சோதனைகளிலே துக்கப்பட்டனர். அவர்கள், தங்களின் விசுவாசத்திற்கு ஒரு விலை செலுத்திக் கொண்டு இருந்தனர். பரிசுத்தமான மக்கள், பாவத்தினால் ஆளுகை செய்யப்பட்ட உலகத்தில் வாழும் போது, உலகம் அவர்களை வெறுக்கிறது, இதன் காரணமாக சோதனைகள் வருதல் அவசியமாயிற்று, கிறிஸ்தவர்களின் உபத்திவங்களுக்கான காரணம் பற்றிய முக்கியமான உட்கண்ணோக்கு ஒன்றை 1 யோவான் 3:12ல் யோவான் கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கொடுத்தார். காயின் தனது சகோதரன் ஆபேலைக் கொலை செய்தது ஏன் என்று அவர் கேள்வி கேட்டார். பின்பு அவரே, “தன் [காயீனின்] கிரியைகள் பொல்லாதவைகளும், தன் சகோதரனுடைய கிரியைகள் நீதியுள்ளவைகளும்பிரந்ததினிமித்தம்தானே” காயின் தன் சகோதரனைக் கொலைசெய்தான் என்று பதிலும் அளித்தார். பரிசுத்தத்தை விரும்பி நாடுபவர்களை இந்த உலகம் வெறுக்கிறது, எனவே கிறிஸ்தவர்களுக்கு சோதனை ஏற்படுதல் அவசியமாகிறது. இவைகள் (சோதனைகள்) கிறிஸ்தவவாழ்வின் உடன்துணையாக இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் தீர்மானித்தார் என்ற கருத்தில் தெய்வீக அத்தியாவசியமாக இருப்பதில்லை.⁹

பேதுருவின் வாசகர்கள் எதிர்கொண்டிருந்த சோதனைகளின் இயல்பு பற்றி அவர் குறிப்பிடவில்லை. அவர்களுக்குப் பலவகையான சோதனைகள் நேரிட்டு இருக்கலாம். மிதமிஞ்சிய சோதனைகளாக, கிறிஸ்தவர்கள் சித்திரவதை

செய்யப்பட்டு அல்லது கொலைசெய்யப்பட்டு இருக்கலாம். இந்த நிருபத்தின் பிற்பகுதியில் பேதுரு அப்போஸ்தலர், தமது வாசகர்கள் அரசாங்கங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து இருக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுதல் அவசியம் என்று உணர்ந்தார் (2:13-17). அது, கிறிஸ்தவர்களுக்கும் குடிமை அதிகாரத்திற்கும் இடையில் மிக உயர்வானதற்கும் சற்றே குறைந்த உறவுமுறை இருந்தது என்று கருத்துத் தெரிவித்திருக்கலாம்.¹⁰ அவர்களைச் சுற்றிலும் இருந்தவர்கள் அவர்களைக் கடிந்து கொண்டனர் அல்லது ஏளனம் செய்தனர் என்பது உபத்திரவத்தின் இன்னொரு வகையாக இருக்கலாம். சமூக முறைநெறிகள் மாறுகின்ற பொழுது, சமூகம் எதிர்கொள்ளும் அசௌவுகரியங்கள் எதற்கும் காரணமான புதிய மக்கள் அல்லது கொள்கை மீது பழிதூற்றுதல் பொதுவான விஷயமாகவே உள்ளது.

இதற்கு மாற்றாக, பேதுருவின் வாசகர்கள் பொருளாதாரரீதியான சோதனைகளினால் உபத்திரவப்பட்டிருக்கலாம். கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் சந்தைகளில் வர்த்தம் செய்தலில் சில வேளைகளில் இடர்ப்பாட்டைக் கண்டனர். அவர்கள் உற்பத்தி செய்து உள்ள மற்றும் தயாரித்த பொருள்களை விற்க இயலாதபோது அவர்களின் அன்றாட பிழைப்பு அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாயிற்று. சோதனைகள் எதுவாயிருந்தாலும், பேதுருவும் அவரது வாசகர்களும் சந்தோஷத்திற்கான சந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டிருந்தனர். கிறிஸ்துவின் மறுவருகையில் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் முழுமையான சுதந்தரத்தை விரைவில் உணர்ந்தறிவோம் என்ற நம்பிக்கையில் சந்தோஷம் அடைந்தனர். காலம் குறுகியதாக இருந்தது என்பதற்கு சோதனைகள் அடையாளமாயிருந்தன (4:7); ஆகவே, அவைகள் (அவர்களின்) சந்தோஷத்திற்குக் காரணமாயிருந்தன. அவர்கள் அந்த வேளையில் கடினமான சூழ்நிலைகளை எதிர் கொண்டிருந்தாலும், சந்தோஷம் மேலாதிக்கம் செலுத்தி யுள்ளது.

வசனம் 7. உபத்திரவம் என்பது மனிதகுலத்திற்கு உலகளாவிய பங்காக உள்ளது. ஆனால் ஒருவர், தம்மை உபத்திரவத்திற்கு உள்ளாகும்படி தேவன் தேர்ந்து கொண்டது ஏன் என்ற யூகத்தினால் அலைக்கழிக்கப்படும்போது அது பெருந்துன்பமாக உள்ளது. பேதுரு, தமது நண்பர்களின் சோதனைகள், அவர்களின் விசுவாசம் வெளிப்படுவதற்கு நிருபணமாகும் என்று எழுதிய விஷயம் (அவர்கள்) எதிர்பாராததாக இருந்தது (காண்க யாக்கோபு 1:2, 3). யோபுவை “ஆறுதல்படுத்த” வந்தவரான எலிப்பாஸ், “இதோ, தேவன் தண்டிக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான்; ஆகையால் சர்வவல்லவருடைய சிட்சையை அற்பமாக எண்ணாதிரும். அவர் காயப்படுத்திக் காயங்கட்டுகிறார்; அவர் அடிக்கிறார், அவருடைய கை ஆற்றுகிறது” என்று கூறினார் (யோபு 5:17, 18). இந்த விளக்கம் குறித்து அந்த (யோபு என்ற) முற்பிதா உற்சாகம் அடையவில்லை. இதற்கு யோபு, “அவர் புசலினால் என்னை முறிக்கிறார்; முகந்தரமில்லாமல் அநேகம் காயங்களை எனக்கு உண்டாக்குகிறார்” என்று பதில் கொடுத்தார் (யோபு 9:17).

பச்சிளங்குழந்தைகளையும் வயதுமுதிர்ந்தோரையும் சித்தரவதை செய்தல் உள்ளிட்ட சோதனைகள், தேவனுக்குப் புகழ்ச்சியும் மகிமையும் உண்டாக்கும் என்பது உண்மையா? தேவன் சோதனைகளை அந்த நோக்கத்திற்காக அமைத்துவைத்தாரா? அப்படிப்பட்டதொரு முடிவானது, பேதுருவின் வார்த்தைகளை

மிக நீண்ட தூரத்திற்கு இழுக்கிறது. சோதனைகளுக்கான காரணம் ஒரு விஷயமாக உள்ளது; சோதனைகளின் விளைவு இன்னொரு விஷயமாக உள்ளது. தேவன், தாம் மகிமைப்படும்படிக்கு (விசுவாசிகளுக்கு ஏற்படும்) சோதனைகளுக்கு அவர் காரணமாவதில்லை. தேவனுடைய மக்கள் உபத்திரவப்படும்போது கூட. உலகத்தின் மீது தேவனுடைய ராஜாீகமான ஆளுகை, அவருக்குப் புகழ்ச்சியைக் கொண்டு வரும் என்று பேதுரு கூறினார். கெல்லி அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு மீண்டும் உதவி நிறைந்ததாக உள்ளது: “... விசுவாசமானது பொன்னைக் காட்டிலும் அதிக விலைமதிப்பு உடையதாகக் காணப்படலாம் ... அது உங்கள் புகழ்ச்சியையும் மகிமையையும் அதிகமாக்குகிறது ...”¹¹ உபத்திரவம் என்பது தேவனுடைய மகிமையை விளைவிக்கும் வகை பற்றி விவரிக்கப் பவுல் இன்னும் மேலே சென்றார்:

அதுமாத்திரமல்ல, உபத்திரவம் பொறுமையையும், பொறுமை பரீட்சையையும், பரீட்சை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகிறதென்று நாங்கள் அறிந்து, உபத்திரவங்களிலேயும் மேன்மைபாராட்டுகிறோம். மேலும் நமக்கு அருளப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே தேவ அன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த நம்பிக்கை நம்மை வெட்கப்படுத்தாது (ரோமர் 5:3-5).

(பொன்) உலோகம் அக்கினி உலையின் மூலம் பரிசோதிக்கப்படுதல் என்பதைத் தேவனுடைய மக்கள் படும் உபத்திரவத்திற்கு ஒப்பிடுதல், தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களில் பொதுவான விஷயமாக உள்ளது (ஏசாயா 1:25; 48:10; எரேமியா 6:29, 30; எசேக்கியேல் 22:18). ஜான் ஸ்டாட் அவர்கள், “வாழ்வின் ஏமாற்றங்களும் சலிப்புகளும், தனிமையும், பாடுகளும் வேதனையும், நம்மைக் கிறிஸ்துவைப் போலாக்க வேண்டும் என்ற நமது அன்பான பிதாவின் தீர்மானத்தின்படி அனுமதிக்கப்படும் சிட்சையாகும் என்பதே அவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரே வழியாக உள்ளது” என்று எழுதினார்.¹²

கிறிஸ்தவ விசுவாசம் என்பது ஒருவர்/ஒருத்தி கொண்டுள்ள அல்லது இல்லாதுள்ள ஒரு மாற்றம் இல்லப்பண்பாக இருப்பதில்லை. சிறைச்சாலை அதிகாரி ஞானஸ்நானம் பெறுவதற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டபோது (நடபடிகள் 16:33). அவர்கொண்டிருந்த விசுவாசம் அந்த வேளையில் போதுமானதாயிருந்தது, ஆனால் அதன் பின் பல ஆண்டுகளாகக் கிறிஸ்தவ வாழ்வை வாழ்ந்தபிறகு, அவரது விசுவாசத்தின் பண்பில் கணிசமான அளவு மாறுதலை ஒருவர் எதிர்பார்ப்பார். உபத்திரவங்களைச் சகித்துக் கொள்ளுதலும், கர்த்தருடனான உயிருள்ள உறவு ஒன்றை அனுபவித்தலும் விசுவாசத்தின் பண்பைக் கட்டியெழுப்புகின்றது. சோதனைகள் நேரிடும்போது கிறிஸ்தவர்கள் அகம்மகிழ்கின்றனர், ஏனென்றால் அவர்கள் அவிசுவாசத்தின் கசடுகளை எரித்து அழிக்கின்றனர். சோதனைகள் விசுவாசத்தின் உண்மைப்பண்பை வெளிப்படுத்துகின்றன, ஆனால் அவைகள் மிகவும் ஆழமான விசுவாசத்தையும் உற்பத்தி செய்கின்றன. கிறிஸ்தவர்கள், “நம்முடைய கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் கிருபையிலும் அவரே அறிகிற அறிவிலும் வளர” வேண்டும் என்று புத்தி கூறி இந்த

அப்போஸ்தலர் தமது இரண்டாவது நிருபத்தை முடித்தார் (2 பேதுரு 3:18). விசுவாசம் சோதனைகளினால் தூய்மைப்படுத்தப்படுகையில், கிறிஸ்தவர்கள் கிருபையிலும் அறிவிலும் வளருகின்றனர்.

1:7 மற்றும் 1:5 லும் கூட, பேதுரு தமது வாசகர்களுக்கு இயேசு கிறிஸ்துவின் வெளிப்படுத்தலை நினைவூட்டினார். கர்த்தருடைய மறுவருகை என்பது பேதுருவின் சிந்தனையில் இருந்து ஒருக்காலும் தொலைவில் இருக்கவில்லை. “இயேசு கிறிஸ்து வெளிப்படுத்தல்” நடைபெறும் பொழுது, கிறிஸ்தவருடைய விசுவாசத்தின் “நிருபணம்” அல்லது “உண்மைத்தன்மை” என்பது, அவர்களின் சொந்த மற்றும் கர்த்தரின் புகழ்ச்சி, மகிமை மற்றும் கனம் ஆகியவற்றை மீளக்கூட்டுவிக்கும். தேவன் தமது மக்களின் வாழ்வில் பரிசுத்தத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளதால், புகழ்ச்சியும், மகிமையும் கனமும் அவருக்கே செலுத்தப்படும். அதேவேளையில் அவர், உண்மையான விசுவாசம் கொண்ட மக்களுக்குப் புகழ்ச்சியையும் மகிமையையும் கனத்தையும் நிரப்புவார், பேதுரு, தமது வாசகர்கள் கர்த்தருடைய உதாரணத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று விரும்பினார், எபிரெயர் 12:1, 2 ம் வசனங்கள், “... விசுவாசத்தைக் துவக்குகிறவரும் முடிக்கிறவருமாயிருக்கிற இயேசு ... அவர் தமக்கு முன் வைத்திருந்த சந்தோஷத்தின் பொருட்டு, அவமானத்தை எண்ணாமல், சிலுவையைச் சகித்து, தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் வலது பாரிசத்தில் வீற்றிருக்கிறார்” என்று கூறுகின்றன.

வசனம் 8. அப்போஸ்தலர், தமது வாசகர்கள் இயேசுவில் கொண்டிருந்த மகிழ்ச்சி மற்றும் அவரது தரிசனத்திற்கு அவர்கள் ஏங்கிகாத்திருந்தது, ஆகியவற்றைப் பற்றி அவர்களுக்கு நினைவூட்டினார், இருப்பினும் அவர்கள் அவரைக் காணாமலிருந்தும் விசுவாசத்தை அவர் மறைக்கவில்லை, பேதுருவின் வாசகர்கள், தங்கள் அனுபவங்களைப் பேதுருவின் சொந்த அனுபவங்களுடன் வேறுபடுத்தி ஒப்பிடும்படி அவர் விரும்பியிருக்கச் சாத்தியமில்லை. எடுத்துக் காட்டாக, அவர்கள் மாம்சத்தில் இயேசுவைக் கண்டிருந்ததில்லை, ஆனால் அவர் அவ்வாறு கண்டிருந்தார். அப்போஸ்தலர் தமது இரண்டாவது நிருபத்தில், நேரெதிர்க் கருத்தை ஏற்படுத்தினார் (2 பேதுரு 1:16), ஆனால் இதில் அவரது சொந்த சாட்சியமானது மிகவும் மறைவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (1 பேதுரு 2:23, 24; 5:1).

இந்த சகோதரர்கள் இயேசுவை மாம்சப் பிரசன்னத்தில் கண்டு அனுபவித்து இருந்ததில்லை, ஆனால் அவர் மாம்சப்பிரகாரமாக அவர்கள் மத்தியில் இருந்தது போன்று அவரை அவர்கள் அன்புகூர்ந்தனர் என்பது உறுதி. இலக்கண ரீதியாக, அன்பு, விசுவாசம்¹³ மற்றும் மிகுந்த சந்தோஷம் என்ற வார்த்தைகள் கட்டளைச் சொற்களாக இருக்க முடியும், இவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு, “நீங்கள் அவரைக் காணாதிருந்தும் அவரில் அன்புகூருகிறீர்கள், நீங்கள் தற்காலத்தில் அவரைக் காணாதிருந்தும், அவரீது விசுவாசம் கொண்டு மிகுந்த சந்தோஷம் அடைகிறீர்கள்” என்று இருக்கும். இருப்பினும், கட்டளைச் சொற்கள் சந்தர்ப்பப் பொருளில் அழகற்ற வகையில் பொருந்துபவைகளாயிருக்கும், மற்றும் ஒருவேளை அவை புறக்கணிக்கப்பட வேண்டியவையாக இருக்கச் சாத்தியக்கூறு உள்ளது. வினைச் சொற்களைக் கட்டளைச் சொற்கள் என்பதற்கு மாறாக உறுதிப்பாடுகள் என்ற வகையில் நாம் எடுத்துக் கட்டளைச் சொற்கள் என்பதற்கு மாறாக உறுதிப்பாடுகள் என்ற

வகையில் நாம் எடுத்துக் கொள்வோமென்றால், கிரேக்க நிகழ்கால வினைச் சொல்லானது, பேதுருவின் வார்த்தைகளுக்கு வண்ணமுட்டுகிறது: “நீங்கள் அவரைக் கண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் அவர்மீது அன்புகூரத் தொடருகிறீர்கள். நீங்கள் இப்போது அவரைக் காணாதிருந்தும், விசுவாசிக்கத் தொடருகிறீர்கள் மற்றும் சந்தோஷமாயிருக்கத் தொடருகிறீர்கள். உங்கள் சந்தோஷம் விளக்கப்படுத்தப்பட இயலாததாக உள்ளது, மற்றும் அது தற்போதய கணத்தைச் சகித்துக்கொள்ளும் மகிமையால் உற்சாகமுட்டப்படுகிறது.”

விசுவாசிகள் உபத்திரவப்படும்போது, எதிர்காலத்திற்கான நம்பிக்கை அவர்களுக்கு ஊக்கம் தரும் வேளையில், அவர்கள் நிகழ்காலத்தில் கர்த்தருடன் ஒரு உறவையும் அனுபவிக்கின்றனர். கிறிஸ்துவை அனுபவிக்கவும், அவர்மீது அன்புகூரவும், அவரது அன்பில் இதமாய்க் குளிக்காயவும், அவரைக் கண்டிருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. மனித குலம் செலுத்தும் அன்பைத் தேவன் விரும்புகிறார் என்பது வேதாகமத்தில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வெளிப்படுத்துதல்களில் ஒன்றாக உள்ளது. இந்த அண்டம் முழுவதற்கும் தேவனாக இருப்பவர், தமது படைப்புப் பற்றி அறிந்திருப்பது மட்டுமின்றி, அதை அவர் அன்புகூருகிறார் என்பதை உணர்ந்தறிதல் திகைப்புக்குரியதாக உள்ளது. அவரது படைப்பு அவர்மீது அன்புகாண்பித்தாலும் காண்பிக்காவிட்டாலும், அதை அவர் பராமரிக்கிறார் என்பது புரிந்துகொள்ளுதலுக்கு அப்பாற்பட்டதாக உள்ளது. இருந்தாலும், அதுவே தேவசனங்களின் உலகளாவிய சாட்சியமாக உள்ளது. ஷேமா (உபாகமம் 6:4) என்பது, யூத மற்றும் கிறிஸ்தவ விசுவாச அறிக்கைகளின் இருதயம் போன்ற மையப்பகுதியாக உள்ளது. மோசே, தேவனுடைய ஒருமைத்துவத்தை உறுதிப்படுத்திய பின்பு, “நீ உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்தமாவோடும், உன் முழுப் பலத்தோடும் அன்புகூருவாயாக” என்று கூடுதலாகக் கூறினார் (உபாகமம் 6:5). அதுவே கட்டளைகள் எல்லாவற்றிலும் பெரியதாக உள்ளது என்று இயேசுதாமே கூறினார் (மாற்கு 12:29, 30). ஏதேனும் ஒரு கருத்தில், தேவனுக்கு மனிதகுலத்தின் அன்பு தேவைப்படுகிறதா? மனிதரின் அன்பு தேவனுக்குத் தேவைப்படுகிறது என்பதைக் காட்டிலும் அதை அவர் விரும்புகிறார் என்று அறிக்கை செய்வதில் கிறிஸ்தவர்கள் அதிக ஆறுதல் அடைகிறார்கள். இன்னமும் நாம், இந்த விருப்பம் என்பது ஏதேனும் ஒரு காலத்தில் தேவையை மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகிறதா? என்று கேட்டாக வேண்டும். கேள்விகளுக்கு நாம் எப்படிப் பதில் அளித்தாலும், பேதுரு இதைப் பற்றிப் பின்வருமாறு தெளிவாகக் கருத்துத் தெரிவித்தார்: தேவனுடன் வலிவான உறவு ஒன்றைக் கொண்டிருக்க, அவர்மீது நாம் அன்புகூர வேண்டும். பேதுருவைப் பொருத்த மட்டில், தேவன் மீது அன்புகூருதலும் இயேசுவின் மீது அன்புகூருதலும் ஒரே விஷயமாக இருந்தது.

புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும், அன்பு மற்றும் விசுவாசம் ஆகியவற்றின் நெருக்கமான இணைவு காணப்படுகிறது. இந்த இரு வினைச்சொல் கருத்துக்களும், ஒன்றுபோல் இராவிட்டாலும், 1 கொரிந்தியர் 13 போன்ற வசனப்பகுதிகளில் தெளிவாகக் காணப்படுவது போன்று, இவைகள் இரண்டும் மிக நெருக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒருமுறை மாத்திரம் வரும் எச்சவினையில் (idontes, “கண்டிருந்து”) இருந்து நிகழ்கால வினைக்கு (horontes,

“காணுகிறீர்கள்”) கடந்து செல்லுதல் என்பது தொடர்ந்து நடைபெறும் நிகழ்வான காணுதல் மீது கவனம் குவிக்க அழைக்கிறது. பேதுரு தெளிவான விஷயத்தைக் கவனித்தார்: “நீங்கள் அவரை இப்போது காணாதிருந்தும் அவரை விசுவாசிக்கிறீர்கள்.” துண்டிக்கப்பட்ட விசுவாசத்தைப் பேதுரு தம் வாசகர்களுக்கு உறுதிப்படுத்தினார் என்பது அரிது. “விசுவாசித்தல்” என்ற சொல் “நம்பிக்கை வைத்தல்” என்று அர்த்தப்படுத்தும்படியாகவே அதைப் பேதுரு பயன்படுத்தினார். “நீங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவை அன்புகூர்ந்து அவர்மீது உங்கள் நம்பிக்கையை வைக்கிறீர்கள்.” அன்பும் நம்பிக்கையும் உறுதியாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன.

அன்பு மற்றும் நம்பிக்கை ஒன்றாக இணைக்கப்படும்போது விளைவை உண்டாக்குகிறது: சொல்லிமுடியாததும் மகிமையால் நிறைந்ததுமாயிருக்கிற சந்தோஷமுள்ளவர்களாய் களிகூர்ந்து. எட்வர்ட் கோர்டன் செல்வின் அவர்கள், கிறிஸ்துவைப் பற்றிய மனிதப் புரிந்து கொள்ளுதலின் நான்கு படிநிலைகளை அடையாளம் கண்டறிந்தார். முதலாவது நம்பிக்கை, அதைத் தொடர்ந்து இயல்பான அனுபவம். மூன்றாவது விசுவாசம், மற்றும் நான்காவது “விசுவாசம் புதிய வகையான கண்ணோக்கில் கடந்து செல்லுகையில் ஏற்படும் பேரின்ப தரிசனம்.”¹⁴ விசுவாசியினால் அனுபவிக்கப்படும் சந்தோஷத்தைப் புரிந்து கொள்வதைக் கடினமானதாக அவிசுவாசி கண்டறிகிறார், மற்றும் விசுவாசி, தமது சந்தோஷத்தை அவிசுவாசி வாராட்டக்கூடிய அளவுக்குத் தகுந்த சொற்றொடர்களில் விளக்கப்படுத்துதலில் சிரமம் கொண்டுள்ளார். கிறிஸ்தவரின் சந்தோஷம் “சொல்லிமுடியாதது” என்று இருந்தாலும், அது எப்போதும் ஒளிவீசக்கூடியதாக, “மகிமையால் நிறைந்த” தாக அவரைக் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொள்கிறது, மற்றும் அவர் செய்யும் எல்லா செயல்களும் கிறிஸ்துவின் பிரசன்னம் என்ற ஒளி வட்டத்திற்குள் உள்ளன.

வசனம் 9. 6 முதல் 9 வரையிலான வசனங்களை NASB வேதாகமம், கிரேக்க மொழியைப் பின்பற்றி பன்மை வாக்கியமாக மொழிபெயர்க்கிறது. பேதுரு குறிப்பிட்ட கிறிஸ்தவர்கள், உங்கள் [தங்கள்] விசுவாசத்தின் பலனாகிய ஆத்துமரட்சிப்பை அடைகிறீர்கள் [அடைகின்றனர்] என்ற வகையில் இருந்தனர். பேதுருவின் [முதல்] வாசகர்களுக்கு, ஆத்தம் இரட்சிப்பு என்பது எதிர்கால நம்பிக்கையாக, இயேசு கிறிஸ்து வெளிப்படும்போது உணர்ந்தறியப்படப் போவதாக இருந்தது, ஆனால் இரட்சிப்பு என்பது, உண்மைநிலையில் அனுபவிக்கப்படும் விஷயம் என்ற கருத்துணர்வும் இருந்தது. அதன் நிறைவான உணர்தறிதலை நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்திருந்த நிலையிலும் அதை அவர்கள் பெற்றனர்.

புதிய ஏற்பாட்டில் “இரட்சிப்பு” என்பது, சாத்தியமான அளவு மிகநெருக்கமான வழியில், விசுவாசத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. “கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக்கொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்” என்று பவுல் எழுதினார் (எபேசியர் 2:8). விசுவாசம் என்பது செயல்முனைப்பான கருத்தாக உள்ளது. முற்றிலும் சீர்கெட்ட நிலையில் உள்ள மனிதர் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்தல் என்ற வகையில் கண்ணியமான சிலவற்றைச் செய்யக்கூடுவது எவ்வாறு சாத்தியம் என்பதைக் குறித்துப் புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள் தங்களை வறுத்திக் கொள்ளவில்லை. மனிதர்கள் சீர்கெட்ட நிலை என்ற பெட்டியில் அடைபடும்போது, விசுவாசம் என்பது பிரச்சனையாக உள்ளது.

புதிய ஏற்பாட்டில் விசுவாசிக்கப் பல நல்ல காரணங்கள் இருந்ததால் மக்கள் அதை விசுவாசிக்கின்றனர் (1) மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்து எழுந்ததன் மூலமாக இயேசு, கிறிஸ்துவாக இருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டார் (ரோமர் 1:5). (2) இயேசுவின் வாழ்க்கை, மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலைக் கண்ணால் கண்ட சாட்சியங்கள் புறக்கணிக்கப்படக் கடினமானவையாக இருந்தன (யோவான் 21:24). (3) விசுவாசிகளின் வாழ்வில் பரிசுத்த ஆவியானவர் செயல்பட்டார் (கலாத்தியர் 3:2; 4:6).

விசுவாசத்தின் விளைவாக, இரட்சிக்கப்பட்டவர்களின் முழுநபர்த்துவமும், அவர்களின் “ஆத்துமாக்களும்” இன்னும் வெளிப்படுத்தப்பட உள்ள முழுமைத்துவத்தில் நித்திய ஜீவனுடைய மகிமையை அடையும். ஆத்துமா என்பது ஒரு மனிதருடைய இருப்பில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ள பாகமாக இருப்பதாகப் புரிந்துகொள்ளப் படக்கூடாது. முழுநபருமே இரட்சிக்கப்படுகிறார்.

தீர்க்கதரிசிகளால் ஊழியம் செய்யப்பட்டது (1:10-12)

¹⁰ உங்களுக்கு உண்டான கிருபையைக் குறித்துத் தீர்க்கதரிசனஞ்சொன்ன தீர்க்கதரிசிகள் இந்த இரட்சிப்பைக் குறித்துக் கருத்தாய் ஆராய்ந்து பரிசோதனை பண்ணினார்கள்; ¹¹ தங்களிலுள்ள கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர் கிறிஸ்துவுக்கு உண்டாகும் பாடுகளையும், அவைகளுக்குப் பின்வரும் மகிமைகளையும் முன்னறிவித்த போது, இன்னகாலத்தைக் குறித்தாரென்பதையும், அந்தக் காலத்தின் விசேஷம் இன்னதென்பதையும் ஆராய்ந்தார்கள். ¹² தங்கள் நிமித்தமல்ல, நமதுநிமித்தமே இவைகளைத் தெரிவித்தார்களென்று அவர்களுக்கு வெளியாக்கப்பட்டது; பரலோகத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே உங்களுக்குச் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தவர்களைக் கொண்டு இவைகள் இப்பொழுது உங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டு வருகிறது; இவைகளை உற்றுப்பார்க்கத் தேவதூதரும் ஆசையாயிருக்கிறார்கள்.

பேதுருவின் வாசகர்கள், தாங்கள் உபத்திரவம் அடைந்து கொண்டிருந்ததையும் தாங்கள் மகிழ்வுடன் அனுபவிக்கும் சுதந்தரம் தேவனுடைய பிந்திய சிந்தனைல்ல என்பதையும் அறிய வேண்டும் என்று பேதுரு விரும்பினார். அவர்கள் அதை அறிந்திருந்தாலும் அல்லது அறியாதிருந்தாலும், சரித்திர நிகழ்விறாட தேவன் தமது சித்ததை செயல்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்

வசனங்கள் 10-12. தேவனுடைய நோக்கங்கள் மற்றும் அவரது வாக்குத்தத்தங்கள் ஆகியவற்றின் நிறைவேற்றமாக இயேசு இருக்கிறார் என்பது, சவிசேஷச் செய்தியின் முக்கியமான கூறாக உள்ளது. இயேசுவும் மற்றவர்களும் அடிக்கடி தீர்க்கதரிசனங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டனர். மேசியாவின் வருகையைப் பற்றிப் பழைய ஏற்பாட்டில் தீர்க்கதரிசிகள் கூறியவைகள், இயேசு என்ற நபரிலும் அவர் கட்டிய சபையிலும் நிறைவேற்றம் பெற்றன. தீர்க்கதரிசனங்கள் பழைய ஏற்பாட்டிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்க வில்லை என்பதை நாம் காணாது விட்டுவிடலாம். முதல் நூற்றாண்டின் சபையின் வாழ்வில்

அக்காலத்து தீர்க்க தரிசனங்கள் முக்கியமான பங்கு பணியாற்றின. சபையானது, “அப்போஸ்தலர் தீர்க்கதரிசிகள் என்பவர்களுடைய அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டப்பட்டவர்களுமாயிருக்கிறீர்கள்” என்றோ (எபேசியர் 2:20), அல்லது “இந்த இரகசியம் இப்பொழுது அவருடைய பரிசுத்த அப்போஸ்தலருக்கும் தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் ஆவியானவராலே வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது” என்றோ (எபேசியர் 3:6), அல்லது “அவர், சிலரை அப்போஸ்தலராகவும், சிலரைத் தீர்க்கதரிசிகளாகவும் ... ஏற்படுத்தினார்” என்றோ (எபேசியர் 4:13), பவுல் எழுதியபோது, அவர் புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளைத் தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவு. ஆவியானவரின் வரங்களைப் பற்றிக்கலந்துரையாடுகையில் பவுல், “தேவனானவர் சபையிலே முதலாவது அப்போஸ்தலரையும், இரண்டாவது தீர்க்கதரிசிகளையும் ... ஏற்படுத்தினார்” என்று எழுதினார் (1 கொரிந்தியர் 12:28). அகபு. யூதா மற்றும் சீலா ஆகியோர் உட்பட, தீர்க்கதரிசிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட மனிதர்களை (வேதாகமத்தில்) நாம் எதிர்கொள்கிறோம் (நட்படிகள் 11:27, 28; 15:32). கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றிக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு யோவான் எச்சரிக்கை செய்தபோது (1 யோவான் 4:1), சபையானது உண்மைத் தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றி அறிந்திருந்தது என்பது மறைமுகமாகக் குறிப்பாக இருந்தது.

பேதுரு சிந்தையில் கொண்டிருந்த தீர்க்கதரிசிகள் என்பவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் என்று நாம் துரிதமாக யூகிக்கலாகாது. செல்வின் அவர்கள், இங்கு கவனத்தில் இருந்தவர்கள் கிறிஸ்தவத் தீர்க்கதரிசிகளே என்று நம்பி ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்க வகையில் விவாதித்தார்.¹⁵ ஒருவேளை கிருபையைக் குறித்துத் தீர்க்கதரிசனஞ்சொன்ன தீர்க்கதரிசிகள் (1:10) உங்களுக்குச் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தவர்கள் (1:12) என்பவர்களாக இருக்கலாம். தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றி வாசகர்கள் புரிந்து கொண்டிருந்தது என்ன என்பதையே 10ம் வசனத்தின் விளக்கம் பெரிதும் சார்ந்திருப்பதால், பவுலின் விவாதங்களைத் திரும்பவும் கவனித்தல் என்பது தகுதியுடையதாக இருக்கும்.

முதலாவது நாம் NASB வேதாகமம் மொழிபெயர்ப்பிற்கும் would come என்ற வார்த்தைகளைக் கூட்டியுள்ளபோது, அவைகள் சாய்வெழுத்துக்களில் இருந்தாலும், அது தேவையற்ற வகையில் இவ்விளக்கத்தை அளிக்கிறது என்பதை உற்றுநோக்குகிறோம், கிரேக்க மொழியில் இவ்வார்த்தைகள் இல்லை. சாத்தியமான வரையிலும் நேர்ப்பொருளில் மொழிபெயர்க்கப்படும்போது, 1 பேதுரு 1:10ம் வசனம், “உங்களுக்கு உண்டான கிருபையைக் குறித்துத் தீர்க்கதரிசனஞ்சொன்ன தீர்க்கதரிசிகள் இந்த இரட்சிப்பைக் குறித்துக் கருத்தாய் ஆராய்ந்து பரிசோதனைபண்ணினார்கள்” என்று வாசிக்கப்படுகிறது. இயேசுவைப் பற்றியும் அவரது சபையைப் பற்றியும் பேசிய பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் பற்றிப் புதிய ஏற்பாடு அடிக்கடி குறிப்பிடுகிறது, ஆனால் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் கருத்தாய் ஆராய்ந்து பரிசோதனைபண்ணினார்கள் என்று பேதுரு கூறியிருக்க வேண்டும் என்பது எதிர்பாராததாக உள்ளது.

தீர்க்கதரிசிகள் எதைப் பரிசோதனை பண்ணினார்கள்? எழுதப்பட்ட ஆதாரமூலங்களில் இருந்து ஒரு செய்தியை அவர்கள் நாடினார் என்று பேதுரு அர்த்தப்படுத்தினாரா? ஒருவேளை தீர்க்கதரிசிகளின் பரிசோதனைக்கு எழுதப்பட்ட ஆதாரமூலங்கள் கருப்பொருளாக இருந்திருக்கும் என்று

வார்த்தைகள் வற்புறுத்தாது இருக்கலாம், ஆனால் அவற்றை இவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ளுதல் இயல்பானதாக உள்ளது. எழுதப்பட்ட அல்லது வாய்மொழியான ஆதாரமூலங்களைப் பரிசோதித்தல் என்பது பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் செய்த விஷயமாகத் தோன்றுவதில்லை என்பதால் இது கேள்வியொன்றை எழுப்புகிறது. பவுலைப் போன்று (கலாத்தியர் 1:1), அவர்கள் தங்கள் செய்தியைக் காத்தரிடத்தில் இருந்து நேரடியாகப் பெற்றுக்கொண்டதாக உறுதிப்படுத்தினர் (காண்க ஆமோஸ் 7:14, 15). பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் தங்கள் செய்திகளைத் தங்கள் காலத்திற்கு முந்தி எழுதப்பட்ட ஆதார மூலங்களில் இருந்து பெற்றிருக்கவில்லை என்றால், கிறிஸ்து, சபை மற்றும் சபை வாழ வேண்டிய சூழ்நிலை ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பழைய ஏற்பாட்டு சாட்சியங்களைப் புதிய ஏற்பாட்டு காலத்தில் இருந்த தீர்க்கதரிசிகள் ஆராய்ந்தனர் என்று ஒருவர் சுலபமாக யூகிக்க முடியும். உதாரணமாக, தெசலோனிக்கேயில் இருந்த ஜெப ஆலயத்தில் பவுல், “கிறிஸ்து பாடுபடவும் ... வேண்டியதென்று ... காண்பித்து, திருஷ்டாந்தப்படுத்தி” (நடபடிகள் 17:2, 3) வேதவாக்கியங்களில் இருந்து கருத்துரைத்து விவாதித்தார்.

இத்துடன் கூடுதலாக, தீர்க்கதரிசிகள் ஊழியத்தை அவர்களில் இருந்த கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர் வழிநடத்தினார் என்று பேதுரு எழுதினார். இங்கு பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் கருத்தாய்வின் கீழ் இருக்கின்றனர் என்றால், அவர்களுக்குள் தேவனுடைய ஆவியானவர் இருக்கிறார் என்றோ அல்லது அவர்களுக்குள் பரிசுத்த ஆவியானவர் இருக்கிறார் என்றோ கூடப் பேதுரு எழுதுவதை ஒருவர் எதிர்பார்க்க முடியும். பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளில் கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர் செயல்பட்டார் என்று பேதுரு கூறவேண்டும் என்பது எதிர்பார்க்கப்படாததாக உள்ளது. அது சாத்தியமற்றதாக உள்ளது; ஆனால் கிறிஸ்துவின் ஆவியைக் கொண்டிருந்தலைப் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளுக்கு உரித்தாக்குதல் என்பது புதிய ஏற்பாட்டில் முக்கியதுவம் அற்றதாக உள்ளது. இதற்கு மாறாக, புதிய ஏற்பாட்டின் காலத்தில் உள்ள தீர்க்கதரிசிகளுக்கு “தங்களிலுள்ள கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர்” என்பதைப் பேதுரு உரித்தாக்குதலை ஒருவர் எதிர்பார்க்கலாம்.

1 பேதுரு 1:11ம் வசனத்தில், கிரேக்க மொழியில் விளக்கப்படுத்தக் கடினமான ஒரு சொற்றொடர் உள்ளது, எனவே இது மொழிபெயர்ப்புக்குச் சிரமமானதாக உள்ளது. இந்தப் பிரச்சனையானது அதிக விபரமாகக் கலந்துரையாடப் பட்டுள்ளது, ஆனால் அப்போதைக்கு, NASB வேதாகமத்தில் இன்னகாலத்தைக் குறித்தாரென்பதையும், அந்தக் காலத்தின் விசேஷம் இன்னதென்பதையும் ஆராய்ந்தார்கள் என்ற சொற்றொடர் வரும் இடத்தைக் கவனிக்கவும். தீர்க்கதரிசிகள் ஒரு நபரைக் குறித்து, அதாவது இயேசு கிறிஸ்துவைக் குறித்து விசாரித்தனர் என்று இச்சொற்றொடர் மறைமுகமாக உணர்த்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை ஒருவேளை அவர்கள், தொடக்ககால விசுவாசிகளின் கிறிஸ்தவ அனுபவத்தை விளைவித்த “காலத்தையும் சூழ்நிலைகளையும்” ஆராய்ந்திருக்கலாம்.

தீர்க்கதரிசிகளில் இருந்த ஆவியானவர், கிறிஸ்துவுக்கு உண்டாகும் பாடுகளை முன்னறிவித்தார் என்று பேதுரு கூறினார், இது இப்பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைப்பதாகக் காணப்படுகிறது. தீர்க்கதரிசிகள் கிறிஸ்துவின் உபத்திரவங்களை முன்னறிவித்திருந்தால், அவர்கள் நிச்சயமாகவே பழைய

ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளாகவே இருந்திருப்பார்கள். இருப்பினும் இவ்விடத்தில் *ta eis Christon pathēmata*. என்ற கிரேக்கச் சொற்றொடரை உள்ளது. இது கிறிஸ்துவின் பாடுகளைக் குறிப்பதாக இருந்தால், கிரேக்க வாசகர், *ta ton Christon pathēmata* அல்லது அதைப் போன்ற சொற்றொடரை எதிர்பார்ப்பார். இவைகள் உண்மையில் 4:13 மற்றும் 5:1 ஆகிய வசனப்பகுதிகளில் பேதுரு பயன்படுத்திய வார்த்தைகளாக உள்ளன. *Eis Christon* என்ற வார்த்தைகள், இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள “கிறிஸ்துவின்” உபத்திரவத்தைச் சுட்டிக்காண்பிப்பதற்கு மிகவும் வழக்கத்திற்கு மாறானவைகளாக உள்ளன. *Eis aphasin tōn hamartiōn* என்பது “பாவமன்னிப்பிற்கென்று” என்பதற்குச் சமமாக உள்ள இடமான நடபடிகள் 2:38ல் உள்ளது போன்று, “கிறிஸ்துவுக்கு” என்பதே உண்மையில் பேதுருவின் வார்த்தைகளாக உள்ளன. கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஏற்பட்ட உபத்திரவங்கள் என்பவை 1 பேதுரு நிருபத்தின் முக்கியமான பகுதியாக உள்ளது என்பதை நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளும்போது, “கிறிஸ்து [விந்நிமித்தம் வாசகர்களு] க்கு உண்டாகும் பாடுகள்” என்ற மொழிபெயர்ப்பு இந்த நிருபத்தின் பரந்த சந்தர்ப்பப்பொருளுக்கு நேர்த்தியாகப் பொருந்துகிறது. புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள், “கிறிஸ்துவுக்காக” விசுவாசிகள் உபத்தி வப்படும் காலம் மற்றும் சூழ்நிலைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய முன்னுரைத்தல்களுக்கு இயேசுவின் வார்த்தைகளையும் பழைய ஏற்பாட்டையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் சாத்தியக்கூறு நியாயமானதாக மாத்திரமல்ல சாத்தியமானதாகவும் உள்ளது.

கிறிஸ்துவுக்கென்று படும் உபத்திரவங்களையும் அவைகளுக்குப் பின்வரும் மகிமைகளையும் தீர்க்கதரிசிகள் முன்னறிவித்தனர் என்று பேதுரு கூறினார். NASB மற்றும் NIV வேதாகமங்கள் இதை நேர்ப்பொருளில் மொழிபெயர்த்துள்ளன. “மகிமைகள்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள கிரேக்கப் பெயர்ச்சொல் பன்மைச் சொல்லாக உள்ளது. இந்தக் குறிப்பு, இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் அல்லது பரத்துக்கேறுதலின்போது அவருக்குத் தேவன் கொடுத்த மகிமைக்கான குறிப்பாக உள்ளது என்றால், பேதுரு இவ்விடத்தில் பன்மைச் சொல்லைப் பயன்படுத்தியது வினோதமாக இருக்கிறது. இதற்கு மறுபுறம் அப்போஸ்தலர், விசுவாசிகள் கொண்டிருந்த விவரிக்க இயலாத சந்தோஷத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் என்றால், “மகிமையின் நிறைவு” என்பது (1 பேதுரு 1:8), காத்தரர் வரும்போது கிறிஸ்தவர்களுக்கு உரியதாக இருக்கும், அப்படியென்றால் பன்மைச் சொல்லை நாம் எதிர்பார்க்கலாம். பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் கிறிஸ்துவின் மகிமைகளை முன்னுரைத்திருந்தனர் என்பதைக் காட்டிலும், புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள், உபத்திரவப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களுக்கு காத்திருக்கும் “மகிமையை” முன்னுரைத்திருந்தனர் என்பது அதிகம் ஏற்புடையதாக உள்ளது. இந்தக் காரணங்கள் யாவற்றிற்காகவும், 1:10-12ன் பாடக்கருத்தான தீர்க்கதரிசிகள் புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளே என்று நினைப்பது மிகச்சிறந்ததாக உள்ளது. பின்தொடரும் விளக்கவுரை அந்த அடிப்படையிலேயே செல்லும்.

1:10ல் உள்ள இரட்சிப்பு என்ற வார்த்தை, முந்திய வசனத்தில் இருந்து எடுத்தாளப்படுகிறது. ஆத்துமாக்களின் இரட்சிப்பு என்பதே கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் விளைவாக உள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளின் ஊழியம் பற்றி நாம் சிறிதளவே அறிகிறோம். அகபு என்பவர் இங்கு

எவ்வகையிலாவது சுட்டிக்காண்பிக்கப்படுவார் என்றால் (நடபடிகள் 11:27, 28; 21:10, 11), முன்னறிவித்தல் என்பது, பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளுக்கு இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளுக்கு மிகவும் முக்கியமான கூறாக இருந்தது.¹⁶ அகபு காட்சியில் தோன்றியபோது, அது சபையின் வரலாற்றின் தொடக்ககாலமாக, ஒருவேளை பெந்தெகொஸ்தே நாளுக்குப் பின்பு பதினைந்திற்கும் குறைவான ஆண்டுகளாக இருந்திருக்கும். அகபு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட வழக்கமான வழியானது, சபையின் வாழ்வில் ஏற்கனவே தீர்க்கதரிசிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தனர் என்பதைக் கருத்தாகத் தெரிவிக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் எதிர்காலத்தை முன்னுரைத்து மட்டும் இன்றி, தேவனுடைய வெளிப்பாடு மலர்ந்து விரிகையில், சபையின் ஓட்டத்திற்கான தகவல்களை நாடி, பழைய ஏற்பாட்டையும் இயேசுவின் வார்த்தைகளையும் கவனமாக ஆராய்ந்தனர். சபையில் தீர்க்கதரிசிகள் இருந்தனர் என்பது இயேசுவின் வார்த்தைகளையும் செயல்களையும் எழுத விரும்பிய விசுவாசிகளுக்கும் செயலூக்கம் அளித்தது என்பது மிக அரிதாகவே நினைக்க இயலாததாக உள்ளது. தீர்க்கதரிசிகளில் நாம், சபை சவிசேஷப் புத்தகங்களை உண்டாக்கியது எவ்வாறு மற்றும் ஏன் என்பதற்கு விளக்கத்தைப் பெறலாம்.

புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள், எழுதப்பட்ட மற்றும் வாய்மொழியான ஆதாரமுலங்களைப் பற்றிய தங்கள் ஆய்வின் அடிப்படையில், “உங்களுக்கு உண்டான கிருபையை” (1:10) பற்றிப் பேசியிருந்தனர். “கிருபை” என்ற வார்த்தையை, “கிருபையுள்ள தன்மை” அல்லது “ஈர்க்கும் தன்மை” என்ற அர்த்தத்தில் இலக்கியக் கருத்தில் பேதுரு பயன்படுத்தியதாகக் காணப்படுகிறது. கெல்லி அவர்கள், இது “இரட்சிப்பு இறுதிவிளைவாக இருக்கும் தேவனுடைய கிருபையுள்ள முழுச் செயலாக” உள்ளது என்று எழுதினார்.¹⁷ தீர்க்கதரிசிகள் முன்னுரைத்திருந்த கிருபை “உங்களுக்கு” (eis humas), அதாவது பேதுருவின் வாசகர்களுக்கு உரியதாக இருந்தது. இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள், யூதத்துவமல்ல ஆனால் புறஜாதிப்பின்னணியையே பெரிதும் கொண்டிருந்தனர் (1:14, 18ன் விளக்கவுரையைக் காணவும்).¹⁸ புறஜாதியாரின் கேள்வியீது (உதாரணமாக, நடபடிகள் 11:2, 3; 15:5; 21:20; கலாத்தியர் 5:4) தொடக்ககால சபை பலத்துடன் போராடிற்று என்பதை, நடபடிகள் மற்றும் கலாத்தியர் நிருபம் ஆகியவை தெளிவாக்குகின்றன. புறஜாதியார் கிறிஸ்தவர்கள் ஆகும் தங்கள் வழியில் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கடைப்பிடிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட வேண்டுமா? இந்தக் கருத்தைப் புறக்கணித்தவர்களுக்கும் பவுலுக்கும், ஆதரவு தெரிவித்ததில் யூதப்பின்னணியைக் கொண்ட புதிய ஏற்பாட்டு தீர்க்கதரிசிகள், முக்கியமானவர்களாக இருந்திருக்கலாம். சபையின் தொடக்க காலத்தில் இருந்தே, தேவனுடைய கிருபையில் புறஜாதியார் பங்கேற்க வேண்டும் என்று சபையில் இருந்த தீர்க்கதரிசிகள் முன்னுரைத்தனர் என்று பேதுரு கூறுவதாகக் காணப்படுகிறது.

தீர்க்கதரிசிகள், “தங்களிலுள்ள கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர் ... இன்னகாலத்தைக் குறித்தாரென்பதையும், அந்தக் காலத்தின் விசேஷம் இன்னதென்பதையும் ஆராய்ந்தார்கள்.” 11ம் வசனத்தை மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் கையாண்ட வகையில் மொழிபெயர்ப்புகள் மாற்றம் அடைந்துள்ளன. NIV வேதாகமத்தில் “trying to find out the

time and circumstances”; என்றுள்ளது; KJV வேதாகமம் இதேபோன்று கருத்தைக் கொண்டுள்ளது. *Eis tina ē poion kairon*. என்பது கடினமான சொற்றொடராக உள்ளது. *Tina* என்ற வினாப் பிரதிப்பெயர்ச்சொல் “என்ன நபர்” என்ற அர்த்தம் கொண்டு தனிப்பட்ட வகையில் நிலைநிற்கலாம் அல்லது அது “என்ன அல்லது என்ன வகையான காலம்” என்று அர்த்தப்படும் *poion kairon*, வார்த்தையுடன் இணைந்து உயத்துணரப்பட்டலாம். இந்தப் புத்திய கருத்தைப் புரிந்துகொண்ட நிலையில், கிறிஸ்துவுக்காகக் கிறிஸ்தவர்கள் உபத்திரவப்படுதலின் காலத்தையும் அது எவ்வகையான சூழ்நிலைகளின்கீழ் நடைபெறும் என்பதையும், புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் ஆராய்ந்தனர் என்பதே இங்கு கருத்தாலோசனையாக உள்ளது. இதற்கு முந்திய வழியில் புரிந்துகொண்ட நிலையில், பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள், தேவனால் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டவர் யார் என்று ஆராய்ந்தனர். இலக்கணரீதியான இந்தச் சொற்றொடர் இவ்விரண்டில் எவ்வழியிலும் புரிந்துகொள்ளப் படலாம். எந்தவகையிலான மொழிபெயர்ப்பாக இருந்தாலும் சந்தர்ப்பப் பொருளில் இருந்து விவாதிக்கப்பட்டு வேண்டும். இவ்விடத்தில் பேதுருவின் கருப்பொருளாக இருந்தவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளே என்று சந்தர்ப்பப்பொருள் விவாதிக்கிறது. விஷயம் அவ்வாறு இருக்கும் என்றால், NIV அல்லது KJV வேதாகமத்தில் மொழிபெயர்ப்பு தேர்ந்துகொள்ளப்படுகிறது. “கிறிஸ்துவுக்கு உண்டாகும் பாடுகளையும், அவைகளுக்குப் பின்வரும் மகிமைகளையும்” என்ற சொற்றொடரைப் பற்றி நாம் ஏற்கனவே கலந்துரையாடினோம். “கிறிஸ்துவுக்கும் உண்டாகும் பாடுகள்” என்பதைக் காட்டிலும் “கிறிஸ்துவுக்காக உண்டாகும் பாடுகள்” என்ற மொழிபெயர்ப்பு, இலக்கணம் மற்றும் சந்தர்ப்பப் பொருள் ஆகியவற்றில் மிகமேன்மையாகச் செயல்படுகிறது என்று நாம் நம்புகிறோம். “கிறிஸ்துவுக்காக உண்டாகும் பாடுகள்” என்ற மொழிபெயர்ப்பை நாம் தழுவும்போது, அதைத் தொடர்ந்து “மகிமைகள்” என்பது, இந்த யுகத்தில் முடிவில் கிறிஸ்தவர்கள் பெற முன்னெதிர் நோக்கியுள்ள மகிமைகள் என்பதாகவே பேதுரு தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகிறது.

1:10-12ன் விளக்கவுரையானது, *ta eis Christon pathēmata*, என்ற வார்த்தைகள் “கிறிஸ்துவுக்கு உண்டாகும் பாடுகள்” அல்லது “கிறிஸ்துவுக்காக உண்டாகும் பாடுகள்” இவ்விரண்டில் எதைக் குறிக்கின்றன என்ற வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ளும் வழியில் பொருந்தியுள்ளது, கேள்விகள் சிக்கலானவைகளாக உள்ளன, ஆனால் பல காரணங்களுக்காக, “கிறிஸ்துவுக்காக உண்டாகும் பாடுகள்” என்பது தேர்ந்துகொள்ளப் படக்கூடியதாக உள்ளது. காரணங்களின் தொடர்பு பின்தொடருகிறது: (1) தீர்க்கதரிசிகளின் ஊழியம் பற்றி நாம் அறிந்துள்ள வகையில், கிறிஸ்துவின் சொந்தப் பாடுகளைப் புரிந்துகொள்தற்குப் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் வேதவசனங்களில் ஆராய்ந்து பார்த்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாக, கிறிஸ்துவுக்காகப் பாடுகளை அனுபவித்தல் பற்றிப் புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் வேதவசனங்களை ஆராய்ந்து விசாரித்திருப்பதற்கு அதிகம் வாய்ப்பு உள்ளது. (2) புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளில் கிரியை செய்த கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர் என்பது முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளப்படக் கூடியதாக உள்ளது. பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளில் “கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர்” கிரியை செய்தார் என்று

பேதுரு கூற வேண்டும் என்பது எதிர்பாராத விஷயமாக உள்ளது. (3) *Eis* என்ற கிரேக்க முன்னிடைச் சொல்லுக்கு “கிறிஸ்துவுக்காகப் பாடுகள்” என்ற மொழிபெயர்ப்பானது “கிறிஸ்துவின் பாடுகள்” என்பதைக் காட்டிலும் மேன்மையான கருத்துணர்வை அளிக்கிறது. (4) கர்த்தர் திரும்ப வரும்போது கிறிஸ்தவர்கள் அனுபவிக்கவிருக்கும் மகிமைகள் என்ற கருத்தைப் பேதுரு தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்தார் என்றால், “மகிமைகள்” என்ற பன்மைச் சொல் இயல்பானதாக உள்ளது. இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்ட பின்பு என்ன நடந்தது என்பதைக் குறிக்குமென்றால் இந்தப் பன்மைச்சொல் வழியுறுத்தப்பட்டதாக உள்ளது எனலாம். இந்தக் காரணங்களினால், புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளையே பேதுரு குறிப்பிட்டார் என்று புரிந்து கொள்ளுதல் மேன்மையானதாக உள்ளது.¹⁹

கிறிஸ்துவுக்காகப் பாடுகள் அனுபவிக்கும் காலம் மற்றும் வகை பற்றிய தீர்க்கதரிசிகளின் ஆய்வில், தேவன் அவர்களுக்கு, தங்கள் நிமித்தமல்ல, நமது நிமித்தமே, இவைகளைத் தெரிவித்தார்களென்று வெளிப்படுத்தினார் (1:12). பரிசுத்தவான்களுக்குச் சேவை செய்தல் என்பதே அவர்களுடைய ஊழியத்தின் நோக்கமாக இருந்தது, பவுல் தம்மை அப்போஸ்தலர் என்றும் தீர்க்கதரிசி என்றும் கருதினார் (1 கொரிந்தியர் 14:5, 6). அவர் தமது பிரசங்கத்தவின் மூலமாகக் கிறிஸ்துவை அறிய வந்திருந்தவர்களுக்குத் தமது பணிப்பொறுப்பு இவ்விரு வகையிலும் இருந்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருந்தார். “நான் ஒருவருக்கும் அடிமைப்படாதவனாயிருந்தும், நான் அதிக ஜனங்களை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளும்படிக்கு, என்னத்தானே எல்லாருக்கும் அடிமையாக்கினேன்” (1 கொரிந்தியர் 9:19). கிறிஸ்தவர்கள் விசுவாசம் நிறைந்தவர்களாக நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்றால், தாங்கள் பெற முடிந்த எல்லா ஊக்குவிப்புகளையும் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளுதல் அவசியமாக உள்ளது. இயேசுவின் நிமித்தம் பாடு அனுபவித்தவர்களுக்கு அவர் எச்சரிக்கையையும் ஆசீர்வாதத்தையும் அளித்திருந்தார் (மத்தேயு 5:10-12). மனம் மாறியவர்களுக்குக் காத்திருந்த பாடுகள் பற்றிப்பவுல், “நாம் அநேக உபத்திரவங்களின் வழியாய்த் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டும்” என்ற வார்த்தைகளுடன் அவர்களை ஆயத்தப்படுத்தினார் (நடபடிகள் 14:22). சபையின் வளர்ச்சி மற்றும் அது அவிசுவாசிகளிடம் இருந்து பெறும் எதிர்ப்பின் இயல்பு ஆகியவற்றைப் பற்றித் தீர்க்கதரிசிகள் முன்னதாக ஆராய்ந்தபோது, அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே சேவை செய்துகொள்ளுதல் என்ற சோம்பேறித்தனமான ஆர்வத்துடன் திருப்தி அடையவில்லை. அவர்கள் கற்றுக்கொண்ட விஷயங்கள் கிறிஸ்தவர்களின் விசுவாசத்திற்கு மறுவலிவூட்டுதல் மூலம் அவர்களுக்கு (கிறிஸ்தவர்களுக்கு) பணிசெய்தன. அவைகள் (ஆராய்வுகள்) விசுவாசிகள் தங்கள் சொந்த பாடுகள் மற்றும் தேவன் கிருபையாய் அளித்திருந்த இரட்சிப்பு ஆகியவற்றுக்கு இடையில் உள்ள உறவைப் புரிந்துகொள்ள அவர்களுக்கு உதவின.

பேதுருவின் வாசகர்களுக்குத் தீர்க்கதரிசிகள் சேவை செய்திருந்த மற்ற வழிகளும் இருந்தன. நிகழ்வுகளின் எதிர்கால விரிதல்களை அவர்கள் ஆராய்ந்தது மட்டுமின்றி, பேதுருவின் வாசகர்களுக்கு இவைகள் இப்பொழுது உங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டு வருகிறது என்ற வகையிலும் அவர்கள் சேவை செய்தனர். அவர்களுக்குத் தீர்க்கதரிசிகள், சவிசேஷத்தைப் பரலோகத்திலிருந்து

அனுப்பப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே பிரசங்கித்தனர். பழைய ஏற்பாட்டில் இருந்தது போன்றே, புதிய ஏற்பாட்டிலும் தீர்க்கதரிசிகள் தங்கள் சமகால மக்களுக்குச் செய்தியைக் கொண்டிருந்தனர். பேதுருவின் வாசகர்களுக்கு சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்த எல்லாரும் தீர்க்கதரிசிகளாக இருந்தனர் என்று யூகிக்கத் தேவையில்லை, மற்றும் தீர்க்கதரிசிகள் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்ததைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்யவில்லை என்றும் நாம் யூகிக்கத் தேவையில்லை. தீர்க்கதரிசிகள் செய்தவைகளில் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தலும் இருந்தது. தீர்க்கதரிசிகளின் ஊழியம் “பரிசுத்த ஆவியானவரால்” மேற்பார்வை செய்யப்பட்டது என்று பேதுரு குறிப்பிட்டது தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாக உள்ளது. தீர்க்கதரிசிகள் செய்த ஊழியத்தில் அவர்கள், பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் இருந்து வல்லமையையும் வழிகாட்டுதலையும் எதிர்பார்த்து பெற்றுக்கொண்டனர். கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பகிர்த்து தரப்பட்ட ஆவியானவரின் கொடைகளில், தீர்க்கதரிசினம் உரைத்தலும் இருந்தது (1 கொரிந்தியர் 12:10). அந்த வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள், பேதுருவின் வாசகர்கள் கேள்விப்பட்ட செய்தியை அறிவித்திருந்தனர்.

பிந்திய சிந்தனை போன்று ஒலிக்கும் ஒரு கூற்றில் பேதுரு, தூதர்கள் உற்றுப்பார்க்க ஆவலாக இருந்த விஷயங்களைக் கூடுதலாகக் கூறினார். வேதாகமத்தில் தோன்றுகின்றனர் என்பதுதான் தூதர்களைக் குறித்து நாம் கூறக்கூடிய விஷயமாக உள்ளது. அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அவர்களுக்குத் தேவன் நியமித்திருந்தாரோ, அவற்றைச் செய்பவர்களாக அவர்களை நாம் கண்டறிகிறோம். அவர்கள் தேவனுடைய செய்தியாளர்களாக உள்ளனர். அதற்கும் அப்பால், நாம் பெற்றுக்கொண்டுள்ள சொற்பமான தகவல்களின் அடிப்படையில் தூதர்கள் பற்றிய இறையியலைக் கட்டி எழுப்பதல் என்பது இடர்ப்பாடுள்ளதாக இருக்கிறது. கிறிஸ்தவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட விஷயங்களை உற்றுப்பார்க்கத் தேவதூதர்கள் ஆசையாயிருந்தனர் என்று பேதுரு கூறியபோது, சவிசேஷ செய்தியின் பிரபஞ்ச விகிதங்களை அவர் அடிக்கோடிட்டார். வாசகர்களை இரட்சித்திருந்த செய்தியின் தனிச்சிறப்பை இவ்வார்த்தைகள் அவர்களுக்குக் கூறுகின்றன. தூதர்களின் இடத்தையே தேவனுடைய சிக்கனத்தையோ குடைவு ஆராய்ச்சி செய்யும்படி பேதுரு நம்மை அழைக்கவில்லை; இவற்றின் தோற்றம்பற்றி யூகிக்கப் பேதுரு நம்மை அழைத்திருக்க வாய்ப்பு மிகவும் குறைவாக உள்ளது. தீர்க்கதரிசிகள் சவிசேஷத்தைக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு அறிவித்தபோது, அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கொண்டுவந்திருந்த ஆசீர்வாதங்கள், அதன் நிறைவேற்றத்திற்காகக் கடந்த காலத்தில் மிகவும் ஏங்கிக் காத்திருந்த தூதர்களுக்கு மாபெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. தூதர்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட விஷயங்கள் இப்போது விசுவாசிகளால் உணர்ந்தறியப் பட்டிருந்தன என்பதே இங்கு மறைமுகமான கருத்தாகும்.

பரிசுத்தமான மக்கள் (1:13-16)

¹³ ஆகையால், நீங்கள் உங்கள் மனதின் அரையைக் கட்டிக்கொண்டு, தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாயிருந்து; இயேசுகிறிஸ்து

வெளிப்படும்போது உங்களுக்கு அளிக்கப்படுங் கிருபையின்மேல் பூரண நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயிருங்கள். ¹⁴நீங்கள் முன்னே உங்கள் அறியாமையினாலே கொண்டிருந்த இச்சைகளின்படி இனி நடவாமல், கீழ்ப்படிகிற பிள்ளைகளாயிருந்து, ¹⁵உங்களை அழைத்தவர் பரிசுத்தராயிருக்கிறதுபோல, நீங்களும் உங்கள் நடக்கைகளெல்லாவற்றிலேயும் பரிசுத்தராயிருங்கள். ¹⁶நான் பரிசுத்தர், ஆகையால் நீங்களும் பரிசுத்தராயிருங்கள் என்று எழுதியிருக்கிறதே.

புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும், கர்த்தருடைய மறுவருகையும் இந்த உலகத்திற்குத் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பும், நேர்மையான ஒழுக்க நடக்கைக்கு வேண்டுகோளாகச் செயல்படுகிறது. இது வேறு எவ்விடத்தில் இருப்பதைக் காட்டிலும் 1 பேதுரு நிருபத்தைப் பொறுத்தமட்டில் குறைவான உண்மையாக இருப்பதில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் (தங்களுக்கு ஏற்படும்) சோதனைகளின் மத்தியில் “இயேசுகிறிஸ்து வெளிப்படும்போது (அவர்)களுக்கு அளிக்கப்படும் கிருபையின்மேல் பூரண நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயிரு”க்க வேண்டும்.

வசனம் 13. அப்போஸ்தலர், தமது வாசகர்களுக்கு விடுக்கப்பட்ட அழைப்பையும் மாசற்ற சுதந்திரத்திற்குத் அவர்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையையும்பற்றி அவர்களுக்கு நினைவூட்டினார். மேலும் அவர்கள் எதிர்கொண்டிருந்த அப்போதய சோதனைகளுக்கான காரணத்தையும் அவர் கண்டறிந்து அதற்கு விளக்கமும் அளித்தார். எல்லா மக்களிலும் கிறிஸ்தவர்கள், மிகவும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களாக, மிகவும் பாராட்டுவதற்கு உரியவர்களாக உள்ளனர். இது யாவும் அவர்களுக்கு, அவர்கள் கேள்விப்பட்டிருந்த சுவிசேஷத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டபடி, தேவனுடைய கிருபையால் வந்திருந்தது, இவை யாவற்றையும் தொடர்ந்து ஆகையால் என்ற வார்த்தை வருகிறது. அவர்கள் பெற்றிருந்த கிருபையின் விளைவாக, அவர்கள் மனதின் அரையைக் கட்டிக்கொண்டு செயல்பாட்டிற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் அவர்களுக்கு (தமது வாசகர்களுக்கு) கூறினார். இந்த வேண்டுகோளானது, அவரது வாசகர்களுக்கு, நினைவூட்டுதல் மறைவாக இருப்பினும், இஸ்ரவேல் மக்களின் வரலாற்றில் அவர்கள் கொண்டிருந்த வேர்களை நினைவூட்டிற்று. இந்தச் சிந்தனையை NASB வேதாகமம் நவீன ஆங்கில மரபுச்சொற்றொடரில் மொழிபெயர்த்துள்ளது. KJV வேதாகமம் “gird up the loins of your mind” (இது தமிழில் மிகச் சரியாக “நீங்கள் உங்கள் மனதின் அரையைக் கட்டிக்கொண்டு” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது) என்று மொழிபெயர்த்து, பழங்கால மரபுச் சொற்றொடரை மிகச்சரியாகப் பாதுகாத்துள்ளது. இங்கு, மக்களை, காற்றும் உலர்வுமான தப்புவெப்ப நிலையில் இருந்து பாதுகாக்கும்படி வடிவமைக்கப்பட்ட, தளர்வான அலைத்தோடும் ஆடைகளை அவர்கள் அணிதல் என்பதே சித்தரிப்பாக உள்ளது. இந்த ஆடைகள், ஓய்வான, அன்றாட நடவடிக்கைகளுக்கு மிகமேன்மையானவையாக இருந்தன, ஆனால் இவைகள், ஒருவருக்கு விரைவாக நடமாடுதல் அவசியமாகும்போது தடங்கலானவையாக இருந்தன. தீவிரமான வேலை அல்லது துரிதமான பயணம் ஆகியவற்றிற்கு, தளர்வான ஆடைகளை அணிந்திருந்தவர்கள் “அவற்றை அரைகட்ட” அதாவது, அவற்றைத் தங்களைச் சுற்றி இறுக்கமாக இழுத்து அல்லது பிணைத்து வைக்க

வேண்டி இருந்தது. பழங்கால அண்மைக் கிழக்கு நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள், அந்தப் பகுதியின் வெப்பக் காற்றை அனுபவித்திருந்தனர், எனவே தளர்வான ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு வேலை செய்ய முயற்சித்தல் எப்படி இருக்கும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர் (யாத்திராகமம் 12:11; 1 இராஜாக்கள் 18:46; 2 இராஜாக்கள் 4:29; 9:1; யோபு 38:3; லூக்கா 17:8).

பேதுரு தமது வாசகர்களைச் செயல்பட அழைப்பதற்கு பேச்சு உருவகத்தைப் பயன்படுத்தினார். கிறிஸ்தவராக இருத்தல் என்பது நித்திய சுதந்தரம் பற்றிய நம்பிக்கையில் குளிர்காய்தலை விட அதிகமானதாக இருந்தது; அது அவர்களுக்குத் தேவன் அளித்திருந்த கிருபையுள்ள கொடையைப் பற்றிச் சிந்தித்தலைக் காட்டிலும் அதிகமானதாக இருந்தது. அவர்கள் பகிர்ந்துகொண்டிருந்த நம்பிக்கை, அவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்த, கண்ணியமான, தேவபக்தியுள்ள, பரிசுத்த வாழ்விற்கு அவர்களை ஊக்குவிக்கும் தூண்டுதலாக இருந்தது. அவர்கள் வாழும்படி கர்த்தர் வற்புறுத்திய அளவிற்கு அந்த வாழ்வை அவர்கள் வாழ்ந்தனர், அவர்கள் இப்போதுகூட சுதந்தரத்தின் ஆசிர்வாதங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் அளவிற்கு அதன் முழுமைத்தன்மையை விரைவில் உணர்ந்தறியும் அளவுக்கு அவர்கள் அந்த வாழ்வை வாழ்ந்தனர்.

காலம், கலாச்சாரங்கள் மற்றும் மொழிகள் ஆகியவற்றினூடே பேச்சு உருவகத்தை எடுத்துச் செல்லுதலின் சிரமத்தை, NASB வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு விவரிக்கிறது. மூலப்பதிவேட்டின் சுவையைப் பாதுகாப்பதற்கு மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் எவ்வளவு மனவிருப்பமாக இருந்தனர் என்பதை அவர்களே தீர்மானிக்க வேண்டி இருந்தது. இவ்வசனப்பகுதியை “உங்கள் அரையைக் கட்டிக்கொண்டு” என்று நேரடியாக மொழிபெயர்த்தவர்கள், பழங்கால உலகத்தின் வழக்கங்களுக்குப் பழக்கமாகும்படி இன்றைய நாட்களின் வாசகர்களைக் கேட்டுக்கொள்கின்றனர். இல்லையென்றால், பேச்சு உருவகம் எதையும் அர்த்தப்படுவதாக இருக்காது. “Prepare your minds for action” என்றோ அல்லது அதைப்போன்ற வார்த்தைகளைக் கொண்டோ இதை மொழிபெயர்த்தவர்கள், நவீன வாசகர் தாமே விவரிக்கும் வகையில் இந்த மரபுச் சொற்றொடரை விளக்கியுரைக்க மனவிருப்பமாக உள்ளனர். இவ்விஷயத்தில் வாசகர், உடைகள் பற்றிய பழங்காலப் பழக்கவழக்கங்களைப் புரிந்துகொள்ளச் சிறிதளவு செய்தலே தேவையாக உள்ளது. மொழிபெயர்ப்பின் இவ்விரு தத்துவங்களுக்கும் உதாரணம் ஏற்படுத்தப்பட முடியும்.

எனவே, தெளிந்த புத்தி, அர்ப்பணிப்பின் ஒருமைத்தன்மை ஆகியவற்றிற்கான கிறிஸ்தவ அழைப்பின் நிலையை மகிழ்வுடன் அனுபவிப்பதற்கு, விசுவாசிகள் தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். *Nepho*, என்ற வினைச்சொல்லின் தமிழ் அர்த்தமான “தெளிந்த புத்தி” என்பது. கிரேக்க மொழியிலும் கூட, “மதுபானம் பண்ணாது சுயாதீனமாக இருத்தல்” என்றே அர்த்தப்படுகிறது. இருப்பினும் இவ்விரு மொழிகளிலும், இது “சுய கட்டுப்பாட்டைச் செயல்படுத்துதல்,” “சமாளனிலையில் தீவிரமாயிருத்தல்” என்ற உருவக அர்த்தத்தையும் கொண்டுள்ளது. மனித வாழ்வு என்பது கருத்துவாழ்வுச் சிந்திக்கப்பட வேண்டியதாக உள்ளது என்பதைப் பேதுரு தமது வாசகர்களுக்கு நினைவு படுத்துவதற்காக இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார், வாழ்வு என்பது நிலைதிரிந்த விஷயம் அல்ல, ஆனால் அது கருத்துவாழ்வுச் சிந்திக்க வேண்டிய விஷயமாக உள்ளது. தனது

அவிசவாசத்தைத் தீவிரமாக மேற்கொள்ளும் அவிசவாசிக்கு, வாழ்வு என்பது கருத்துன்றிய விஷயமாக இருப்பதில்லை. அது துன்பமானதாகவோ அல்லது இன்பமானதாகவோ இருக்கலாம், ஆனால் கருத்துன்றிய விஷயமாக அவருக்கு இருப்பதில்லை. வாழ்விற்கு எல்லையற்ற அர்த்தம் ஒன்று இல்லை என்றால், வாழ்வைப் பற்றிக் கருத்துன்றிச் சிந்திக்கக் காரணமே இல்லை, தெளிந்த புத்தியுடன் இருப்பதற்கும் காரணம் எதுவும் இருப்பதில்லை.²⁰ “நானைப் பற்றிக்கொள்ளுங்கள்” என்று நன்கு விளக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ள, *carpe diem*, என்ற இலத்தீன் சொற்றொடருக்கு அந்நியமற்றதாக இருந்த பாவம் நிறைந்த, விதிவசனமாக வாழ்வுநடை கொண்டிருந்த கிரேக்க - ரோமானிய உலகத்தில், பேதுருவும் அவரது வாசகர்களும் வாழ்ந்திருந்தனர். உதவியற்ற மனிதர்களின் செலவில்கூட, நாளை மகிழ்வுடன் அனுபவியுங்கள் என்பதே அந்த உலகின் தத்துவமாக இருந்தது. நாளைத்தவிர பற்றிக் கொள்ள வேண்டியது வேறு எதுவும் இருக்கவில்லை. நாளுக்கு அப்பால், கல்லறையின் நித்திய இருள்தன்மை உள்ளது. இப்படிப்பட்ட சிந்தனை கொண்ட ஒரு உலகத்தில், தெளிந்த புத்தியுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான வேண்டுகோள்கள், மிதமிஞ்சியதாக அல்லது கேலிக்கு இடமானதாக இருக்கின்றன.

விசவாசமும் தெளிந்த புத்தியும், சகோதரர்கள் இயேசுகிறிஸ்து வெளிப்படும்போது உங்களுக்கு [அவர்களுக்கு] அளிக்கப்படுங் கிருபையின்மேல் பூரண நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயிருக்கும்படி அவர்களுக்கு புத்திகூறும்படி பேதுருவை வழிநடத்திற்று. இது கட்டளைகளின் வரிசையில் முதலாவதாக உள்ளது.²¹ அவர், “பரிசுத்தராயிருங்கள்” (1:15), “பயத்துடனே நடந்துகொள்ளுங்கள்” (1:17) மற்றும் “ஒருவரிலொருவர் ஊக்கமாய் அன்புகூருங்கள்” (1:22) என்பவற்றைக் கூடுதலாகக் கூறவிருந்தார். இங்கும் புதிய ஏற்பாட்டின் மற்ற இடங்களிலும் “நம்பிக்கை” என்பது, தெளிவற்ற மனவிரும்பமாக இராமல், தைரியத்துடன் எதிர்பார்த்தலாக உள்ளது. இது எதிர்பார்க்கப்பட்ட விஷயத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்ட வாழ்வின் ஓட்டத்தை அமைக்கிறது. நம்பிக்கை என்பது பரிசுத்தமான வாழ்வைக் கட்டியெழுப்ப ஒரு அஸ்திபாரமாக உள்ளது.

கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை யாவும், கிறிஸ்து வெளிப்படுதல் பற்றிய எதிர்பார்ப்பில் ஒன்று குவிக்கிறது. சில சந்தர்ப்பப் பொருள்களில் “இயேசு கிறிஸ்து வெளிப்படுதல்” என்பது கிறிஸ்துவிடமிருந்து வரும் செய்தி ஒன்றைக் குறிக்கிறது (கலாத்தியர் 1:12; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:1); ஆனால் இங்கு இது, 1:7ல் செய்வது போன்றே, காலத்தின் முடிவில் இயேசு தோன்றுதலை அர்த்தப்படுத்துகிறது. அப்போது அவர் தமது எல்லா மகிமையிலும் வெளிப்படுவார். “நம்பிக்கை,” “கிருபை” மற்றும் “வெளிப்பாடு” ஆகியவை இந்த வாக்கியத்தின் மூன்று முக்கியமான வார்த்தைகளாக உள்ளன. இவை மூன்றும், அந்த வரலாறு ஏதோ ஒரு இடத்தை நோக்கிச் செல்வதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. படைப்பின் ஆதாரமூலமாக தேவன் இருக்கிறார் என்பதைப் போன்று, படைக்கப்பட்டவர்கள் எங்கு செல்கின்றனர் என்பதையும் அவர் தீர்மானிக்கிறார். கிருபையுள்ள கர்த்தரின் தோற்றத்துடன் மனிதகுல வரலாறு முடிவடையும் என்பதை அறிந்தவர்களாகக் கிறிஸ்தவர்கள் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். இயேசு கிறிஸ்து வெளிப்படுதல் என்பது கிறிஸ்தவர் தமது நம்பிக்கையைத் தைரியமாக வைத்துள்ள

கிருபையைப் போன்றதாகவே உள்ளது. இயேசுகிறிஸ்துவின் வருகையுடன் தரப்படும் நியாயத்தீர்ப்பில் தேவன் தம்மையே வெளிப்படுத்தும்போது நம்பிக்கை உணர்ந்தறியப்படும். வெளிப்படுத்துதல் என்பதே தேவனுடைய கிருபையாக அதாவது அவரது கிருபையுள்ள செயலாக இருக்கிறது.

வசனம் 14. பேதுரு மற்றும் யாக்கோபு ஆகிய இருவருடைய செய்தியும் ஒன்றுபோல உள்ளன. விசுவாசம் தனது இயல்பினாலேயே செயல்படுதலைத் தவிர்க்க இயலாதது ஆக்குகிறது என்பதை யாக்கோபு நிரூபத்தின் வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவர் (யாக்கோபு) விரும்பினார். கீழ்ப்படிகிற பிள்ளைகள் சாயலில், அந்தப்பரிசுத்தமானது இயல்பாகவே கீழ்ப்படிதலைத் தவிர்க்க இயலாதது ஆக்குகிறது என்பதை, கிறிஸ்தவர்கள் அறிய வேண்டும் என்று பேதுரு விரும்பினார், இதை நாம் வரைவளவில் பின்வருமாறு குறிப்பிடலாம்:

விசுவாசம்: செயல்படுதல்:பரிசுத்தமாகுதல்:கீழ்ப்படிதல்
(அல்லது, “பரிசுத்தமாகுதல்” என்பதற்கு “கீழ்ப்படிதல்” எப்படியோ, அப்படியே “விசுவாசம்” என்பதற்கு “செயல்படுதல்” உள்ளது.)

1:2, 1:14 மற்றும் 1:22 ஆகிய வசனங்களில், கீழ்ப்படிதலும் பரிசுத்தமாகுதலும் எழுதுகோலின் ஒரே வீச்சில் வருகின்றன. பேதுரு தமது வாசகர்களை “கீழ்ப்படிகிற பிள்ளைகள்” என்று அழைத்தார், ஏனெனில் கீழ்ப்படிதல் அவர்களில் பண்புப்படுத்தப்பட வேண்டியதாக இருந்தது.²²

1 பேதுரு நிரூபத்தின் வாசகர்கள் எந்த அளவுக்கு “கீழ்ப்படிகிற பிள்ளைகளாயிருந்தார்களே, அந்த அளவுக்கு அவர்கள் முன்னே [தங்கள்] அறியாமையினாலே கொண்டிருந்த இச்சைகளின்படியே இனி நடவாமல் இருப்பார்கள்”. கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்கள் இந்த உலகத்தின் நடக்கையை ஆளுகை செய்யும் மாம்சத்தின் இச்சைகளில் இருந்து புறம்பே திரும்ப வேண்டும் என்பது 4:2ல் அப்போஸ்தலர் மறுபடியும் திரும்பி வரவிருந்த ஒரு ஆய்வுக்கருத்தாக இருந்தது. இவ்விடத்திலும் 4:2லும் “இச்சைகள்” என்று மொழியெர்க்கப்பட்டுள்ள *epithumia* என்ற வார்த்தை நல்ல மற்றும் மோசமான மனவிருப்பங்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டலாம். பொல்லாத மனவிருப்பங்களைக் குறிக்கவே பேதுரு இந்தப் பெயர்ச்சொல்லைச் சீர்பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தினார். எந்த வகையிலும் இந்த வார்த்தை பாலுறுவு விருப்பங்களைக் குறிப்பதோடு மட்டுப்படுத்தப்படுவதில்லை. இவ்வார்த்தையின் வினைச்சொல் வடிவம் தூதர்களின் மனவிருப்பத்தைக் குறிப்பதற்கு 1:12 ல் நேர்மறையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

அவர்களின் முந்திய வாழ்வு நடை பற்றிய குறிப்பானது, பேதுருவின் வாசகர்கள் பெருமளவில் புறஜாதியில் இருந்து மனமாறியவர்களாக இருந்தனர் என்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. தாமே ஒரு யூதராயிருந்த பேதுரு, மற்ற யூதர்கள் முன்னே தங்கள் அறியாமையினாலே இச்சைகள் கொண்டிருந்தனர் என்று எழுத வாய்ப்பு இல்லை. யூதர்கள் “தேவனுடைய வாக்கியங்கள் அவர்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்டது” என்ற நிலையில் இருந்தார்கள் (ரோமர் 3:2). அவர்களின் வாழ்வு அறியாமை உள்ளதாக இருந்திராது.

பேதுருவின் வாசகர்கள் "... நடவாமல்" இருக்க வேண்டும் என்று, பேதுரு கூறியபோது, புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும், இங்கும் ரோமர் 12:2ஆம் மாத்திரமே காணப்படும் *suschēmatizomai*,²³ என்ற வார்த்தையை அவர் பயன்படுத்தினார். இங்கும் 2:1 ஆம், 1 பேதுரு நிருபத்திற்கும் ரோமர் 12:1, 2 ற்கும் இடையில் வினைச்சொல் ஒற்றுமைகள் நிலவுகின்றன. ரோமருக்கு பவுல் எழுதிய நிருபத்தைப் பேதுரு வாசித்திருக்கவும் பவுலின் சொல்விளக்கங்கள் சிலவற்றைத் தமது சொந்த நிருபத்தில் பேதுரு பயன்படுத்தி இருக்கவும்கூட வாய்ப்புள்ளது. விசுவாசிகள் தங்கள் முந்திய வாழ்விற்குத் தங்களை இழுத்துச் செல்லும் வகையில் தங்கள் மாம்ச இச்சைகளை அனுமதிக்கக் கூடாது என்ற கருத்தைப் பேதுருவின் வார்த்தைகள் தருகின்றன (காண்க 4:2). 4:3ல் அவர், அவர்களைப் பண்புப்படுத்திய பல விஷயங்களைப் பட்டியலிட்டார் (காண்க கலாத்தியர் 5:19-21). இச்சொற்றொடரை மிகாயேல் அவர்கள், "ஒருகாலத்தில் உங்களை இயக்கிக்கொண்டிருந்த மனத்தூண்டுதல்களுக்கு இணங்கிப்போய்விடாதீர்கள்" என்று மொழிபெயர்த்தார்.²⁴ அவர்கள் இவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்றால், முன்பு அவர்களைப் பண்புப்படுத்தியிருந்த மற்றும் தங்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த மற்றவர்களைப் பண்புப்படுத்திய வாழ்வின் வகையினுள், அவர்கள் தங்களை வடிவமைக்க அல்லது வார்ப்பிக்கப்பட்டவர்களாகக் காண்பார்கள். அவர்கள் நம்பிக்கைவைத்திருந்த கர்த்தரை விட்டுப் பிரிந்தவர்களாக அவர்கள் தங்களைப் காண்பது மிகமோசமானதாக இருக்கும்.

பேதுரு தமது வாசகர்களின் முந்திய பொல்லாத இச்சைகளை, அவர்களின் முந்திய "அறியாமையுடன்" இணைத்தார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாக உள்ளது. தேவனை அறியத்தவறிய புறஜாதியார் உலகமானது பாவத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்திருந்தது. பாவத்தை அறியாமையுடன் சம்படுத்துதல் தவறாக இருக்கையில், ஒளியூட்டப்பட்ட மனமானது அழிந்துபோன வாழ்வு, பரிதவிப்பான நிலை மற்றும் தேவனிடத்தில் இருந்து பிரிக்கப்படுதல் என்ற பாவத்தின் விளைவுகளை புரிந்துகொள்ளும் என்பதும் உண்மையாக உள்ளது. பாவமும் அறியாமையும் படுக்கைத் தோழர்களாக உள்ளன. பேதுருவின் வாசகர்கள் இன்னமும் அறியாமையில் இருக்க வில்லை. அவர்களுக்குச் சவிசேஷம் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது (1:12). அவர்கள் தங்களின் மாம்ச இச்சைகளைப் பின்பற்றுதல் என்பது அறியாமையை அங்கீகரித்தலாக இருந்திருக்கும்.

வசனம் 15. அவர்களின் முந்திய அறியாமைக்கு நேரெதிராக, பலத்த எதிர் இணைப்புச் சொல்லைப் பயன்படுத்தியதும் பிரதிப்பெயர்ச்சொல்லை வலியுறுத்தியதும் ஆகிய இரு செயல்களில், பேதுரு உங்களை அழைத்தவர் பரிசுத்தராயிருக்கிறதுபோல, நீங்களும் உங்கள் நடக்கைகளெல்லாவற்றிலேயும் பரிசுத்தராயிருங்கள் என்று அவர்களுக்குப் புத்திகூறினார். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்பது பரிசுத்தமாகுதலுக்கு அத்தியாவசியமான விஷயமாக உள்ளது. 14ம் வசனத்தில் உள்ள கீழ்ப்படிதலுக்கான அழைப்பு, 15ம் வசனத்தில் உள்ள பரிசுத்தமாகுதலுக்கான வேண்டுகோளுடன் சமானமாகிறது. கீழ்ப்படிதல் உள்ள பிள்ளைகளாயிருத்தல் என்பது "பரிசுத்தமாயிருத்தல்" என்பதாக உள்ளது. தேவன் பரிசுத்தத்தின் தர அளவையாக இருக்கிறார். அவரது பரிபூரணத்துவம் கிறிஸ்தவ வாழ்வின் இலக்காக உள்ளது. இயேசு,

“பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா பூரண சற்குணராயிருக்கிறதுபோல, நீங்களும் பூரண சற்குணராயிருக்கக்கடவீர்கள்” என்று கூறினார் (மத்தேயு 5:48). கிறிஸ்து என்ற நபரில், தேவனுடைய பரிசுத்தமும் பரிபூரணத்துவமும் மாம்சத்தில் வாழ்ந்திருந்தன. ஆகையால் அவரது வாழ்வு விசுவாசிகளுக்கு மாதிரியாக உள்ளது, “நீங்கள் தம்முடைய அடிச்சுவடுகளைத் தொடர்ந்துவரும்படி உங்களுக்கு மாதிரியைப் பின்வைத்துப்போனார்” (1 பேதுரு 2:21). “நான் மனிதன் தான்” என்பது போன்ற சொற்றொடர்களைக் கொண்டு கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் பாவங்களுக்குச் சாக்குப்போக்குச் சொல்ல உரிமை கொண்டிருப்பதில்லை. நாம் மனிதர்கள் என்பதைத் தேவன் உணர்ந்தறிகிறார் என்பதே சவிசேஷத்தைப் பற்றிய குறிப்பிடத்தக்க விஷயமாக உள்ளது. அவர் மனிதர்களின் சீரழிவை உணர்ந்தறிகிறார், ஆனால் அவரது கிருபையினால் மீட்பரை அனுப்பினார். கிருபையினால் இரட்சிப்பு உண்டு, ஆனால் தேவனுடைய கிருபை தானாகவே வரும் என்று யூகித்துக் கொள்ளக்கூடாது. பரிசுத்தம் என்பதே மனித வாழ்வின் இலக்காக உள்ளது. கிருபைக்குக் கிறிஸ்தவர்களை வசப்படாத வகையில் இழுக்கிற ஒருவரின் சொந்த முயற்சிகளின் மூலம் பரிசுத்தத்தை அடைய விரும்புதல் என்பது தோல்வியாக முடிவடைகிறது.

தேவன் கிறிஸ்தவர்களைத் தமது சொந்த தொடக்க உணக்கத்தில் “அழைத்தார்” என்ற காரணத்தால், கிறிஸ்தவர்கள் இரட்சிப்பு மற்றும் நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் ஆசீர்வாதங்களை மகிழ்வுடன் அனுபவித்தனர் என்று கிறிஸ்தவர்களுக்கு அப்போஸ்தலர் நினைவூட்டினார். பேதுருவின் வாசகர்கள், தேவனால் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களாக இருந்தனர் என்பதை அவர்களுக்கு நினைவூட்டுதல் மூலம் பேதுரு தமது நிருபத்தைத் தொடங்கினார். இருப்பினும் இது, அவர்கள் தேவனுடைய செயலினால், தங்கள் சுய மனவிருப்பத்தைச் சாராது அழைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்று கூறுதலாக இராது. அவர்களுக்குச் சவிசேஷம் அறிவிக்கப்பட்ட போது, அவர்கள் இந்த அழைப்பைப் பெற்றுக்கொண்டனர் (1:12). ஒரு குழந்தை வெளியில் விளையாண்டுக்கொண்டு இருக்கிறது, அதை தாயார் இரவு உணவு உண்ண அழைக்கிறார், அப்போது அந்தக் குழந்தை தனது தாயாரின் அழைப்பை புறக்கணிக்கலாம் (சிலவேளைகளில் பிள்ளைகள் இதைச் செய்கின்றன), அல்லது அது வீட்டினுள் வந்து தனது குடும்பத்துடன் உணவு மேஜையில் அமரலாம். அந்தக் குழந்தை விளையாண்டுக்கொண்டே இருக்கும் வரையிலும், அது அழைக்கப்பட்டவர்கள் மத்தியில் இராது. அது உள்ளே வந்து உண்பதற்கு அமர்ந்தால், அப்போது அது அழைக்கப்பட்டவர்கள் மத்தியில் இருக்கும். (சவிசேஷத்தை) கேள்விப்பட்டவர்கள், தேவனால் அழைக்கப்பட்டவர்கள் மத்தியில் இருக்க வேண்டும் என்றால், கீழ்ப்படிதல் என்ற அர்த்தம் நிறைந்த பதில்செயல் தேவைப்படுகிறது.

“பரிசுத்தம்” என்பதற்கு “தேவனுக்கென்று பிரித்துவைக்கப்படுதல்” என்ற பள்ளிப்பின்னையின் விளக்கம் உதவிநிறைந்ததாக உள்ளது. இருப்பினும், தேவன் பரிசுத்தராக இருக்கிறார் என்ற விஷயத்தில் இருந்து, இந்த விளக்கத்தின் போது மற்றதன்மை தெளிவாகிறது. தேவன் தேவனுக்கென்று பிரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளார் என்று கூறுதல் உதவிநிறைந்ததாக இராது. தேவனுடைய காலம் மாறாது நிற்கும் தன்மை மற்றும் அவரது பயபக்திக்குரிய

மாட்சிமை ஆகியவற்றினால் அவரது பரிசுத்த தன்மை தெளிவாய்ப்புலப்படுகிறது. ஆனால் இந்த சந்தர்ப்பப்பொருளில், பேதுரு தேவனுடைய ஒழுக்கத்தின் பரிபூரணத்தன்மைக்குக் குறிப்பாக முக்கியத்துவம் அளித்துக் குறிப்புக் கொடுத்தார். தேவனுடைய பரிசுத்ததன்மையானது, பேதுருவின் வாசகர்கள் முன்பு வாழ்ந்திருந்த அறியாமைக்கு எதிர்கோட்பாடாக உள்ளது (1:14). மற்ற தனிநபர்களை மக்கள் தங்கள் வசதிக்கேற்றபடி பயன்படுத்திக் கொள்ளும் விஷயங்களாகக் கருதி, அடிக்கடி நடந்துகொள்வது போல, தேவன் நடந்து கொள்வதில்லை, விரோத உணர்வுடனோ அல்லது வஞ்சக எண்ணத்துடனோ தேவன் ஒருக்காலும் செயல்படுவதில்லை. அவர் தமது படைப்புகளின் நலவாழ்வை மாத்திரமே நாடுகிறார். அதனால்தான் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் (தங்கள்) நடக்கைகளெல்லாவற்றிலேயும் பரிசுத்தராயிருக்க வேண்டும். “நாம் தேவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்து அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளும்போது, தேவனுடைய பிள்ளைகளிடத்தில் அன்புகூருகிறோமென்று அறிந்துகொள்ளுகிறோம், நாம் தேவனுடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்வதே அவரிடத்தில் அன்புகூருவதாம்; அவருடைய கற்பனைகள் பாராமானவைகளும்” (1 யோவான் 5:2, 3) என்று எழுதியபோது யோவான், தேவனுடைய பரிசுத்த தன்மையை உணர்ந்தறிந்தார். குருடும் அவர்கள், பரிசுத்ததன்மை என்பது “தேவன் மற்றும் அவரது பரிசுத்த தன்மையை, இருதயம் மற்றும் மனம் ஆகியவற்றின் அடியில் பாய்ந்து செல்லும் ஊக்கமான மகிழ்ச்சி என்ற வகையில் பராமரித்தல்” என்பதாக உள்ளது என்று கூறினார்.²⁵

வசனம் 16. இவ்விடத்தில் அப்போஸ்தலர், லேவியராகமம் 11:44, 45ஐக் குறிப்பிட்டார். தேவனுடைய பரிசுத்தம் இன்றி, நல்லது பொல்லாதது, சரியானது தவறானது போன்ற கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ள வழியில்லை, அவைகள் குறைவான விளக்கம் உடையவைகளாகவே இருந்திருக்கும். தேவன் பரிசுத்தராயிருப்பது போன்றே கிறிஸ்தவர்கள் பரிசுத்தராயிருக்க வேண்டும் என்று பேதுரு வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டபோது, தேவனுடைய பரிசுத்த தன்மையே, ஒழுக்க நெறி மற்றும் ஒழுக்கப்பண்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையாக உள்ளது என்று அவர் உறுதிப்படுத்தினார்.²⁶ தேவன் நல்லவராக இருக்கிறார் என்பதே நாம் நல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு நிறைவான காரணமாக உள்ளது. பரிசுத்தம் என்பது விசுவாசிகளுக்கும், ஒழுக்கவீனம் மற்றும் இவ்வுலகத்தின் கோட்பாடுகள் ஆகியவற்றில் இருந்து பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்றே அர்த்தப்படுகிறது. இது, தேவனுடைய மகிமைக்கென்று ஒருவர் தமது பிரியங்களையும் நடத்தையையும் முற்றிலும் எவ்விதப்பிற ஒதுக்கீடும் இன்றி ஒப்புக்கொடுத்தலாக உள்ளது.²⁷

1:13ல் உள்ள தெளிந்த புத்திக்கான அழைப்பிற்கும், 1:16ல் உள்ள பரிசுத்தத்திற்கான அழைப்பிற்கும் மற்றும் 1:17ல் உள்ள பயத்துடன் இருப்பதற்கான அழைப்பிற்கும் இடையில் உறவு ஒன்றுள்ளது. இந்த மூன்று கருத்துக்களும் தேவனுடைய இருப்பில் தங்கள் பகுத்தறிவிற்கேற்ற விளக்கத்தைக் காணுகின்றன. தேவன் பரிசுத்தராயிருக்கிறார் என்று கூறுதலானது, பாவியைச் சிறுமைப்படுத்தி வெட்கக் கேட்டிற்குள்ளாக்குகிற நடத்தையின் வகைகள் எல்லாவற்றில் இருந்தும் அவர் முற்றிலும் விடுதலையாயிருக்கிறார் என்று அர்த்தப்படுகிறது. அவர் சத்தியமாக, அன்பாக,

நல்லவராக இருக்கிறார் மற்றும் எவ்வித சமரசமும் இன்றி இதுபோன்ற மற்ற பண்புகளின் திரள்களையும் அவர் கொண்டுள்ளார். அவரது பரிசுத்தத்தன்மையானது கிறிஸ்துவின் சீஷர்களின் பரிசுத்தத்திற்கு ஏவுதலாகவும் முன்மாதிரியாகவும் உள்ளது. தேவனை அறிந்து கொள்ளாதல் என்பதே கிறிஸ்தவர்கள் கொண்டிருக்க வேண்டிய முதல் கடமையாக உள்ளது. பின்பு, அவர் தேவனை அறிந்திருப்பதால், தாம் எவ்வாறு நடக்க வேண்டும் என்பதை அறிகிறார். இறையியலில் இருந்தே ஒழுக்கநெறி பாய்ந்தோடி வருகிறது.

பயத்துடன் நடந்துகொள்ளுதல் (1:17-21)

¹⁷ அன்றியும் பட்சபாதமில்லாமல் அவனவனுடைய கிரியைகளின்படி நியாயந்தீர்க்கிறவரை நீங்கள் பிதாவாகத் தொழுதுகொண்டுவருகிறபடியால், இங்கே பரதேசிகளாய்ச் சஞ்சரிக்கும்ளவும் பயத்துடனே நடந்துகொள்ளுங்கள். ¹⁸ உங்கள் முன்னோர்களால் பாரம்பரியமாய் நீங்கள் அனுசரித்துவந்த வீணான நடத்தையினின்று அழிவுள்ள வஸ்துக்களாகிய வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலும் மீட்கப்படாமல், ¹⁹ குற்றமில்லாத மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியாகிய கிறிஸ்துவின் விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தினாலே மீட்கப்பட்டீர்களென்று அறிந்திருக்கிறீர்களே. ²⁰ அவர் உலகத்தோற்றத்திற்கு முன்னே குறிக்கப்பட்டவராயிருந்து, தமது மூலமாய்த் தேவன்மேல் விசுவாசமாயிருக்கிற உங்களுக்காக இந்தக் கடைசிக் காலங்களில் வெளிப்பட்டார். ²¹ உங்கள் விசுவாசமும் நம்பிக்கையும் தேவன்மேலிருக்கும்படி, அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பி, அவருக்கு மகிமையைக் கொடுத்தார்.

தேவன் அன்பான தகப்பனாகவும் பயங்கரமான நியாயாதிபதியாகவும் இருக்கிறார். இவ்விரு சித்தரிப்புகளுமே, கிறிஸ்துவின் தெய்வீகத்துவத்தின்மீது மாதிரியாக்கப்பட்ட நந்தன்மையுள்ளவாழ்வைவாழும்படிக்குக்கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஊக்குவித்தல்களை அளிக்கின்றன.

வசனம் 17. பேதுரு நீங்கள் பிதாவாகத் தொழுதுகொண்டுவருகிறபடியால் என்று எழுதியபோது. தேவனைப் பிதாவாகத் தொழுதுகொள்ளத் தேர்ந்துகொள்வதா இல்லையா என்பது கருத்தாக இருக்கவில்லை. மாறாக உண்மையில் அவர்கள் தேவனை இவ்வாறே தொழுது வந்தனர் என்பதே அவரது முன்கருத்தாக இருந்தது. “நீங்கள் தேவனைப் பிதாவாகத் தொழுதுகொண்டுவரத் துணிவதால்” என்பதும் இங்கு ஒரு ஆலோசனையாக இருப்பதில்லை. இந்த வாக்கியத்தின் “ஆல்” விசுவாசம் உண்மையாக உள்ளது என்று பேதுரு யூகித்தார். “இது உண்மையாக உள்ளதென்றால், மற்றும் நீங்கள் ... தொழுதுகொண்டிருந்தால்.” விசுவாசியைத் தேவன் அழைத்துள்ளதால் (1:15), ஆதரவு மற்றும் உதவி ஆகியவற்றிற்காக விசுவாசி தேவனைக் கூப்பிடலாம் அல்லது வேண்டிக் கொள்ளலாம்.

தேவனின் தகப்பன் என்ற நிலைப்பாடு பழைய ஏற்பாட்டில் அறியப்படாதாக இருக்கவில்லை (சங்கீதம் 82:6; ஓசியா 11:1). இருப்பினும் இயேசு, தேவனை தகப்பன் என்ற வகையில் வெளிப்படுத்தியபோது, தேவனுக்கும் அவரது படைப்பிற்கும் இடையில் இருந்த, தனிப்பட்ட, இயங்குகிற, நெருக்கமான உறவைக் கூடுதலாக எடுத்துரைத்தார். இது ஒருவேளை, (கெத்செமேனே) தோட்டத்தில் இயேசு தமது ஜெபத்தில்

“அப்பா” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியதால் (மாற்கு 14:36) தெளிவாகியிருக்கலாம், இவ்வார்த்தை கிரேக்கமொழி பேசும் சபைகளுக்குக் கடத்தப்பட்ட அரமாயிக் மொழியின் மிகப்பிரியமான வார்த்தையாக இருந்தது (ரோமர் 8:15; கலாத்தியர் 4:6). பேதுருவைப் பொருத்தமட்டில், தேவன் உலகத்தை மென்மையாக இயங்க வைக்கும் நபர்த்துவமற்ற சக்தியாகவோ அல்லது மனிதகுலத்தை மாற்றி மாற்றி துன்பப்படுத்தி மற்றும் அவர்களுக்குத் தயவுசெய்யும் சீயெஸ் போன்று பயங்கரமான தெய்வமாகவோ இருக்கவில்லை.

தேவன் தம்மை அன்பு செய்பவர்களுக்குப் பிதாவாக இருக்கிறார், ஆனால் பேதுரு உரைத்த அடிப்படைக் கருத்து அதுவல்ல. மாறாக, 17ம் வசனத்தின் முடிவில் உள்ள கட்டளைக்குப் பின்திரை என்று இது யூகிக்கப்பட்டது. தேவனுடைய பரிசுத்த தன்மை மற்றும் தேவனுடைய பிதாத்துவத்தன்மை ஆகியற்றைப் பேதுரு குறிப்பிட்டார், ஆனால் தேவன் நியாயாதிபதியாகவும் இருப்பதைத் தமது வாசகர்களுக்கு நினைவூட்ட அவர் தயங்கவில்லை. தேவனை பிதாவாகவும் நியாயாதிபதியாகவும் ஒரே வேளையில் நினைத்துப் பார்ப்பதில் பழங்கால மக்கள் பிரச்சனை எதையும் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். இது பிதாவாகிய தேவனுக்கு முன்பாக கீழ்ப்படிதலில் முழங்கால் படியிட்டு நிற்க விசுவாசிக்குப் பொருந்தும் என்று அவர்கள் நினைத்திருக்கலாம். அன்பான தேவன், பட்சிக்கிற அக்கினியாக சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனாகவும் இருக்கிறார் (உபாகமம் 4:24; எபிரெயர் 12:29).

தேவன் மீது அன்புகூருவதற்கு கிறிஸ்தவர்கள், மாம்சம் மற்றும் பாவம் ஆகியவற்றின் மோசம் போக்கும் செல்வாக்குகளில் இருந்து விடுதலையாக இருக்கும் கோட்பாட்டளவிலான உலகத்தில் இருந்தால், தேவபக்தியுள்ள வாழ்விற்கு ஊக்குவித்தல் என்ற வகையில் பயந்திருக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ள அவசியம் இருக்காது. அதனால்தான் யோவான், “பூரண அன்பு பயத்தைப் புறம்பே தள்ளும்” என்று கூறமுடிந்தது (1 யோவான் 4:18). பூரணத்தன்மைக்காகக் கிறிஸ்தவர்கள் பிரயாசப்படுகின்றனர், ஆனால் அதே வேளையில் அவர்கள் பாவத்தின் மோசம்போக்கும் செல்வாக்குகளின் மத்தியில் வாழ்கின்றனர். அதனால்தான் விசுவாசிகளுக்குப் பேதுரு பயத்துடனே நடந்துகொள்ளுங்கள் என்று கூறினார், கிறிஸ்தவர்கள் நியாயந்தீர்க்கப்படுவார்கள் என்பது பரிசுத்தமான வாழ்வை வாழ்வதற்கு ஒரே ஒரு ஊக்குவிப்பாக இருப்பதில்லை, ஆனால் அதுவும் ஒரு ஊக்குவிப்பாக உள்ளது. தேவனுடைய இராஜீகமான நியாயத்தீர்ப்பு இந்த யுகத்தில் வெளிப்பட்டிருப்பது உண்மையாக இருக்கையில், இந்த யுகத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வரவிருக்கும் நியாயத்தீர்ப்பைப் பேதுரு தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்தார். “கடைசிக்காலத்திலே” இரட்சிப்பு வெளிப்படும்போது, தேவன் நியாயாதிபதியாக இருப்பார் (1:5).

ஒவ்வொரு நபருடைய செயலுக்கும் தேவனுடைய பட்சபாதம் இல்லாத தீர்ப்பை பேதுரு குறிப்பிட்டது தற்செயலாக இருத்தல் அரிது. இயேசு எவரொருவரையும் வேறுபடுத்துவதில்லை என்று பரிசேயர்கள் ஒப்புக்கொண்டு அவரை அணுகியபோது, அவர்கள் வஞ்சகத்துடன் செயல்பட்டாலும். உண்மையையே பேசினார்: “நீர் முகதாட்சினியம் இல்லாதவராகையால் எவனைக்குறித்தும் உமக்குக் கவலையில்லை”

(மத்தேயு 22:16). தேவனுடைய பாரபட்சமற்ற தன்மையின் முன்னிலையில் யாக்கோபு, தமது சீஷர்கள் பட்சபாதம் காண்பித்ததை முரண்பாடானதாகக் கண்டறிந்தார் (யாக்கோபு 2:1-4). “பெரிய மனிதர்கள்” மற்றும் “அற்பமான மனிதர்கள்” உள்ளனர் என்பதைக் காட்டிலும் வேறு எதுவும், மனித சமுக்கத்தில் அதிகமாக உலகளாவிய பொது விஷயமாக இல்லை எனலாம். “பெரிய மனிதர்கள்” என்போர், பொருளாதார அல்லது அரசியல் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றனர். அவர்கள் மற்றவர்களிடம் இருந்து பணிவிணக்கத்தை எதிர்பார்க்கின்றனர் மற்றும் அதைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். உலகத்தின் பார்வையில் “அற்பமான மனிதர்களாக” இருப்பவர்கள், பின்வரும் ஆறுதலைக் கொண்டுள்ளனர்: தேவன் பட்சபாதம் இல்லாதவர். அவர் பட்சபாதம் இல்லாதவராக இருப்பதால், கடைசிநாள் என்பது மாபெரும் திருப்புதலைக் கொண்டு வரும். செல்வந்தனிடத்தில் ஆபிரகாம், “மகனே, நீ பூமியிலே உயிரோடிருக்குங் காலத்தில் உன் நன்மைகளை அனுபவித்தாய், வாசருவும் அப்படியே தீமைகளை அநுபவித்தான், அதை நினைத்துக்கொள்; இப்பொழுது அவன் தேற்றப்படுகிறான், நீயோ வேதனைப்படுகிறாய்” என்று கூறினார் (முரக்கா 16:25). கடைசிநாளில் மக்கள் தேவனுக்கு முன்பாக நிற்கும்போது, முன்வரிசையின் படிகள் என்று எதுவும் இராது. தேவன், பட்சபாதமில்லாமல் ... நியாயந்தீர்க்கிறார் என்று பேதுரு தெளிவாக்கினார்.

கிறிஸ்தவர்களையும் கிறிஸ்தவர் அல்லாதவர்களையும் நியாயந்தீர்ப்பதில் தேவன் வித்தியாசம் எதையும் ஏற்படுத்துவதில்லை என்று இவ்வசனப்பகுதி மறைமுகமாய்க் குறிப்பிடுவதாக ஏர்னெஸ்ட் பெஸ்ட் அவர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தார்.²⁸ அது பேதுருவின் கருத்தைப் பொறுத்தமட்டில் எதுவும் செய்வதற்கில்லை என்பது உறுதி. கிறிஸ்தவர்கள் பரிசுத்தமான வாழ்வை வாழ வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் புத்திகூறினார். தேவன் நியாயாதிபதி யாக இருக்கிறார் என்பதை நினைவூட்டுதல் மூலம் அவர்களுக்கு அவர் புத்திகூறினார். மேலும் தேவன், ஒவ்வொரு நபரும் செய்த செயல்களுக்கு ஏற்ற வகையில் நியாயந்தீர்ப்பார். பவுலும் இதே கருத்தைக் கூறினார், “ஏனென்றால், சரீரத்தில் அவனவன் செய்த நன்மைக்காவது தீமைக்காவது தக்க பலனை அடையும்படிக்கு, நாமெல்லாரும் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்திற்கு முன்பாக வெளிப்படவேண்டும்” (2 கொரிந்தியர் 5:10). தேவனுடைய கிருபையினாலேயே இரட்சிப்பு உண்டாகிறது, எவரொருவரும் பரலோகத்திற்குச் செல்லும் வழியைத் தாமே ஈட்ட இயலாது என்பது உண்மையாக இருக்கையில், மனிதருடைய செயல்களின் அடிப்படையில்தான் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு உள்ளது என்பதும் உண்மையாக உள்ளது. யாக்கோபு உறுதிப்படுத்தியபடி, விசுவாசம் மற்றும் ஒருவர் நடந்துகொள்ளும் விதம் ஆகிய இரண்டும் பிரிக்கப்பட இயலாதவையாக உள்ளன (யாக்கோபு 2:17).

இங்கே பரதேசிகளாய்ச் சஞ்சரிக்குமளவும் என்ற மொழிபெயர்ப்பிற்குப் பின்னால், *paroikia* என்ற கிரேக்க வார்த்தை உள்ளது. *Paroikia* என்ற வார்த்தை, 1:1ல் பரதேசிகளுக்கு என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட *parepidēmos*, என்ற வார்த்தையின் அதே அர்த்தத்தைக் கொண்டுள்ளது. உலகப்பிரகாரமான கிரேக்க சமுதாயத்தில் இவ்வார்த்தைகள், குடியுரிமை இல்லாது ஒரு நகரில் வாழ்பவர்களைக் குறித்தது. ஒருவேளை பேதுருவின் வாசகர்களில் பலர், தாங்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் உண்மையில் குடியுரிமை இல்லாதவர்களாக

இருந்திருக்கலாம்.²⁹ நகர அரசுகளுடன் அவர்களின் உறவு எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும், பேதுருவும் அவரது வாசகர்களும் தாங்கள் வாழ்ந்த பொருளாதார உலகத்திற்கு நிரந்தரமான பட்டப்பெயர் எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை. இவ்வார்த்தைகள், கானானில் தேசாந்திரியாகச் சுற்றித்திரிந்த ஆபிரகாமை நோக்கிப் பின்னாக நடைபோட்டுச் செல்கின்றன. அந்த முற்பிதா, சாராளின் உடலைப் புதைக்கும் இடம் ஒன்றை வாங்க விரும்பியபோது, அந்த நாட்டில் நிரந்தரக் குடிகளான மக்களிடத்தில் இருந்து அவர் ஒரு குகையை விலைகொடுத்து வாங்க வேண்டியிருந்தது, ஏத்தின் புத்திரரிடத்தில் “நான் உங்களிடத்தில் அந்நியனும் பரதேசியுமாய் இருக்கிறேன் ... உங்களிடத்தில் எனக்குச் சொந்தமாக ஒரு கல்லறைப் பூமியைத் தரவேண்டும்” என்று அவர் கூறினார் (ஆதியாகமம் 23:4). பேதுருவின் வாசகர்களைப் போன்றே இஸ்ரவேல் மக்களும், தேவன் தாமே கட்டி எழுப்பிய நகரத்திற்குச் செல்லும் வழிப்போக்கர்களாக இருந்தனர் என்பதை, அவர்கள் (இஸ்ரவேல் மக்கள்) மறப்பதற்கு அனுமதிக்க மாட்டார் (லேவியராகமம் 25:23; 1 நாளாகமம் 29:15; சங்கீதம் 39:12; எபிரெயர் 11:10).

வசனம் 18. இங்கு பாடப்பொருள் 1:15, 17ல் இருந்து தொடர்கிறது. பின்வரும் இரு காரணங்களின் நிமித்தம், கிறிஸ்தவர்கள் உயர் ஒழுக்கமுள்ள தளத்தின்மீது வாழவேண்டியுள்ளது: (1) தேவனுடைய பரிசுத்த தன்மை விசுவாசிகளின் பகுதியில் பரிசுத்த தன்மையைக் கட்டாயப்படுத்துகிறது மற்றும் (2) தேவன் நியாயாதிபதியாக இருக்கிறார். பிதாவாக இருக்கும் தேவன் நியாயாதிபதியாகவும் இருக்கிறார். இப்போது அப்போஸ்தலர், தேவபக்தியுள்ள வாழ்விற்காக மூன்றாவது ஊக்குவித்தலை அறிமுகப்படுத்தினார்: அவர்கள் கிரயத்திற்கு வாங்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் மீட்கப்பட்டிருந்தனர். அப்போஸ்தலர், தமது சகோதரர்களும் சகோதரிகளும், தேவனால் வாங்கப்பட்ட மக்களாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். அவர்கள் அழிவுள்ள வஸ்துக்களாகிய வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலும் மீட்கப்படவில்லை என்பதை அறிந்து பயத்துடன் நடந்துகொள்ள வேண்டி இருந்தது. அவர்களின் மீட்பு கணிசமான செலவினால் வந்திருந்தது. “அறிந்திருக்கிறீர்களே” என்ற எச்சவியை “நீங்கள் அறிந்திருப்பதால்” அல்லது “நீங்கள் அறிந்திருக்கும் காரணத்தினால்” என்ற நுட்பமான வேறுபாட்டைக் கொண்டிருக்கலாம். இவ்விரண்டில் எந்த விஷயத்திலும், பேதுருவின் வாசகர்கள் மீட்கப்பட்ட மக்கள் ஆக்கப்பட்டதற்கு ஏற்றபடி நடந்துகொள்ளும்படி பேதுரு விரும்பினார். சாராம்சத்தில் அவர், “நீங்கள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தேவன் உங்களைக் கிரயம் கொடுத்து வாங்கினாரோ, அவ்வாறே இருங்கள்” என்று கூறினார்.

சிலுவையின் மீது நடந்தது என்ன என்பதை விசுவாசிகள் புரிந்து கொள்வதில் உதவுவதற்கு, புதிய ஏற்பாடு பல உருவகங்களை அளிக்கிறது. விசுவாசிகளின் ஆத்துமாக்களை மீட்கும் கிரயத்தைச் செலுத்துவதற்காகக் கிறிஸ்து மரித்தார் என்பது அவற்றில் ஒன்றாக உள்ளது.³⁰ பேதுருவின் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு, “மீட்கப்படுதல்” (luroomai) என்பது பொதுவாக, யுத்தக்கைதிகளுக்கு மீட்புக்கிரயம் அல்லது அடிமையை விடுதலையாக்குவதற்கு விலை செலுத்துதல் என்பதைக் குறிப்பிட்டது. “மீட்கப்படுதல்” என்பதற்குப் பேதுரு பயன்படுத்திய கிரேக்க வினைச்சொல், கிறிஸ்தவ வட்டாரத்தில்

கருத்தாகத் தெரிவிக்கும் அதனுடைய அடிக்கடியான பயன்பாடு போன்று புதிய ஏற்பாட்டில் பொதுவாக பயன்படுத்தப்படவில்லை. இந்த வினைச்சொல், லூக்கா 24:21; தீத்து 2:14; 1 பேதுரு 1:18 ஆகிய இடங்களில் மாத்திரமே உள்ளது. இதன் உறவுப் பெயர்ச்சொற்கள் கூடுதலாக ஐந்து இடங்களில் உள்ளன (மத்தேயு 20:28; மாற்கு 10:45; லூக்கா 1:68; 2:38; எபிரெயர் 9:12). இதேபோன்ற அர்த்தம் கொண்ட வார்த்தைகள், “மீட்கும்பொருள்” அல்லது “மீட்டி” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தைகளாக வேறிடங்களில் காணப்படுகின்றன (ரோமர் 3:24; 1 கொரிந்தியர் 1:30; எபேசியர் 1:7; கொலோசெயர் 1:14; 1 தீமோத்தேயு 2:6; எபிரெயர் 9:15).

இயேசுதாமே, “மனுஷகுமாரனும் ஊழியங்கொள்ளும்படி வராமல், ஊழியஞ் செய்யவும், அநேகரை மீட்கும்பொருளாகத் தம்முடைய ஜீவனைக் கொடுக்கவும் வந்தார்” என்று கூறினார் (மத்தேயு 20:28; மாற்கு 10:45). சிலுவை மரணம் அவசியமாயிருந்தது ஏன்? மனிதருடைய பாவங்களுக்கு விலைக்கிரயமாக சிலுவை ஆனது எப்படி? மற்றும் ஆட்டுக்குட்டியானருடைய இரத்தத்தினால் பாவம் அழிக்கப்பட்டது எவ்வாறு? என்பவற்றைத் தேவன் மாத்திரமே அறிகிறார். இரத்தப்பலி செலுத்துதல் என்ற கருத்து, பழங்கால உலகத்தில் ஆராதிப்பவருக்கும் தெய்வத்திற்கும் இடையில் ஒரு இணைப்பைக் கட்டுவித்தது.³¹ கிறிஸ்தவர்கள், சிலுவை மீது இயேசுவின் மரணத்தினுடைய தனிச்சிறப்பைப் பற்றித் தியானிக்கையில், அவர்களை வழிநடத்த தவகிற முக்கியமான வார்த்தைகளாக, “மீட்டி,” “ஓப்புரவு” (2 கொரிந்தியர் 5:19) மற்றும் “கிருபாதாரபலி” (1 யோவான் 2:2) ஆகியவை உள்ளன. “பரிகாரபலி” என்ற வார்த்தைக்கான ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள், இவ்வார்த்தையைப் பழைய ஏற்பாட்டு வசனப்பகுதிகளின் பயன்பாட்டுடன் பொதுவாகச் சுருக்கி வைத்துக் கொண்ட போதிலும், இது (“பரிகாரபலி”) கனிசமான தனிச்சிறப்புக்கொண்ட நான்காவது வார்த்தையாக உள்ளது.³²

கிறிஸ்தவர்கள், வீணான நடத்தையினின்று விலைகொடுத்து மீட்கப்பட்டுள்ளனர். பேதுருவின் வாசகர்கள், தேவனுடன் ஒரு எதிர்கால வாழ்விற்காக “மீட்கப்பட்டு” இருத்தலுடன் கூடுதலாக, உலகம் பின்ற்றும் பரிதாபமான வாழ்வு வழியில் இருந்தும் “மீட்கப்பட்டு” இருந்தனர். இது, “வாழ்வின் வழி, நடத்தை, நடக்கை” என்று அர்த்தப்படுகிற *anastrophē*, என்ற வார்த்தையைப் பேதுரு பயன்படுத்தும் இரண்டாவது வேளையாக உள்ளது. இது 1:15ல் பயன்படுத்திய அதே வார்த்தையாக உள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டில் இவ்வார்த்தை காணப்படும் பதிமூன்றில் எட்டு இடங்கள் பேதுருவின் நிருபங்களில் காணப்படுகின்றன. பேதுருவுக்கு இவ்வார்த்தை முக்கியமான ஒன்றாக இருந்தது என்பது தெளிவு. தேவனைக் கணப்படுத்துவதற்கும் நித்திய சுதந்தரத்தில் பங்கேற்பதற்கும் மாத்திரம் கிறிஸ்தவர்கள் பரிசுத்தமான வாழ்வை வாழவேண்டும் என்பதல்ல, ஆனால் கிறிஸ்தவர்கள் தேவபக்தியுள்ள நடத்தைக்குக் குறைவாக எதையும் காண்பிப்பார்கள் என்றால், அவர்கள் எதிர்கொண்ட சோதனைகள் மிகவும் மோசமாகி விடுமே என்ற அக்கறையும் அங்கு இருந்தது.

பேதுரு குறிப்பிட்ட, ஆசியாவில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களின் வீணான வாழ்வு, முன்னோர்களால் பாரம்பரியமாய் (அவர்கள்) அநுசரித்துவந்த வீணான நடத்தையினின்று பெறப்பட்டிருந்தது. சிலுவையில் இயேசு,

கிறிஸ்தவர்களை அவர்களின் முந்திய மதிப்பற்ற கைவிடப்பட்ட வாழ்வில் இருந்து மீட்டெடுத்தார். அவர்களின் பிதாக்கள் “வீணான” நடத்தையுடன் வாழ்ந்தனர் என்பது, இந்த நிருபத்தின் (தொடக்க) வாசகர்கள் பெரும்பகுதியும் புறஜாதிகளாக இருந்தனர் என்பதற்கு இன்னொரு சுட்டிக்காண்பித்தலாக உள்ளது. கடந்த காலங்களில் யூதரற்றவர்களாக இருந்த அவர்களின் பிதாக்கள், தேவனுடைய மக்களின் சுதந்தரத்தின் பங்கு எதில் இருந்தும் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒரு யூதரோ அல்லது யூதமார்க்கத்தில் அமைந்தவரோகூட, மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழான வாழ்வைப் பற்றி, “வீணான” வாழ்வின் வழி என்று ஒருக்காலும் பேச மாட்டார்.

வசனம் 19. மக்கள் விலையுயர்ந்தது என்று எதைக் கருதினாலும் சரி, பொன்னோ அல்லது வெள்ளியோ, மனித மதிப்பீடோ, அவர்களின் செல்வம் யாவையுமோகூட, அவர்களைப் பாவத்தின் மோசம்போக்கும் வல்லமையில் இருந்து மீட்க இயலாது. கிறிஸ்தவர்கள் மகிழ்வுடன் அனுபவிக்கும் மீட்டி, கிறிஸ்துவின் விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தை விலையாகக் கொடுத்து வாங்கப்பட்டது. பொன்னும் வெள்ளியும் அழிந்துபோகக் கூடியவையாக, மாறக்கூடியவையாக இந்த உலகத்தைச் சேர்ந்தவையாக உள்ளன. பொன்னும் வெள்ளியும், அழியாத, மாசற்ற, வாடாத சுதந்தரத்தை அளிக்க இயலாது (1:4). கிறிஸ்துவின் இரத்தம் அழியாததாக உள்ளது, அதில் அவர் செலுத்திய மீட்பின் கிரயம், மனிதர் செய்யும் எந்த விஷயத்தினாலும் மோசம் போக்கப்படவோ, நீர்த்துப்போகப்படவோ அல்லது ஒன்றுமற்றதாக்கப்படவோ முடியாது. மீட்பிற்குச் செலுத்தப்பட்ட விலையினால் அதன் மாபெரும் தன்மையை அளிப்பதால், கிறிஸ்தவர்கள் தேவபக்தியுள்ள வாழ்வை வாழ வல்லமை நிறைந்த ஊக்குவிப்பைக் கொண்டுள்ளனர்.

மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் மற்றும் சிலுவையில் இயேசுவின் மரணம் ஆகியவற்றில் குறிப்பிடப்பட்ட இரத்தப்பலிசெலுத்துதல்களுக்கு இடையில் ஒரு நேரடியான உறவு இருந்தது என்று பேதுரு நம்பினார். யூதர்கள் மற்றும் ரோமர்கள் ஆகியோர், தாங்கள் தாம் மக்கள் இனத்தின் பிரதிநிதியாக இருந்தது போன்று செய்த கூட்டுச்சதியினால் இயேசு கொலை செய்யப்பட்ட போது, அவர் குற்றமில்லாத மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டி போல் இருந்தார். பேதுரு இவ்விடத்தில் பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டியைக் குறிப்பாகத் தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்தாரா? இதற்குப் பதிலானது எவ்வகையிலும் நிச்சயமற்றதாக உள்ளது. முதலாவது, யாத்திராகமம் 12ம் அதிகாரத்தில் பஸ்காவைக் கடைப்பிடித்தல் பற்றிய அறிவுறுத்தல்களை ஒருவர் வாசிக்கும்போது, மீட்டி என்பது அவரது சிந்தையில் தோன்றும் முதலாவதுவிஷயமாக இருப்பதில்லை. ஆட்டுக்குட்டியைக் கொண்டு புசித்தல் என்பது, இஸ்ரவேல் மக்களுக்குத் தேவன் தங்களைத் தேர்ந்து கொண்டு எகிப்தில் இருந்து விடுவித்தார் என்பதை நினைவூட்டும் இந்த விடுதலை, ஆட்டுக்குட்டியானவரால் செலுத்தப்பட்ட மீட்பின் விலையுடன் எந்த உறவையும் கொண்டிருப்பதில்லை என்பதாகக் காணப்படுகிறது. ஆட்டுக்குட்டி பழுதற்றதாக இருக்க வேண்டும் என்பது உண்மையே (யாத்திராகமம் 12:5), ஆனால் பழுதற்ற ஆட்டுக்குட்டிகளைப் பலியாகச் செலுத்துதல் என்பது பலிசெலுத்தும் சடங்குகளின் பகுதியாக இருந்ததே தவிர, பஸ்காவைப்

பொறுத்த மட்டில் எதுவும் செய்வதாக இருக்க வில்லை (எண்ணாகமம் 28:3, 9, 11).

இரண்டாவது, பஸ்காவுக்குக் குறிப்பிட்ட ஒரு ஆட்டுக்குட்டி தேவைப்படவில்லை. பஸ்காவுக்குள் என்பது மந்தையில் உள்ள மிருகங்களில் சிறியவற்றில் ஒன்றாக இருக்க வேண்டியிருந்தது, அது வெள்ளாட்டுக் குட்டியாக அல்லது செம்மறி ஆட்டுக்குட்டியாக இருக்கலாம். மூன்றாவது, பேதுருவின் வாசகர்கள் ஒழுக்கரீதியாக நேர்மையான வாழ்வை வாழ வேண்டும் என்பது பேதுருவின் அக்கறையாக இருந்தது (1:14, 15). கிறிஸ்துவின் மாசற்ற மற்றும் குற்றமற்ற வாழ்வானது கிறிஸ்தவ நடக்கைக்கு ஒரு மாதிரி என்ற வகையில் முக்கியமானதாக இருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டு பலிகளில் செலுத்தப்பட்ட ஆட்டுக்குட்டிகளின் மீதல்ல, ஆனால் இயேசுவின் பண்பின்மீதே பேதுருவின் அக்கறை இருந்தது. நான்காவது, வெள்ளாட்டுக்குட்டி என்ற உருவகம், பஸ்கா சடங்கில் அல்ல, மாறாக ஏசாயா 53ல் பயன்படுத்தப்பட்டதால், அந்த உருவகத்தைப் பேதுருவும் பயன்படுத்தினார் என்பதாகக் காணப்படுகிறது. அவர் ஏசாயா 53ம் அதிகாரத்தின் வார்த்தை அமைப்பை, 1 பேதுரு 1:22-25ல் மிகவும் தெளிவாக எடுத்துரைத்தார்.

மேலே பட்டியலிடப்பட்டுள்ள காரணங்களுக்காக, பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டியானது பரிசுத்த வாழ்விற்கான பேதுருவின் புத்தி கூறுதலுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருப்பதில்லை என்று கூறலாம். மற்றும், “ஆட்டுக்குட்டி” என்பதில் இருந்து “பஸ்கா” என்பதற்கு நாம் கடந்து செல்லுகையில், அது கிறிஸ்துவுக்கான குறிப்பாக உள்ளது என்றறிந்து நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஒரு குறிப்படியாளமாக இது உள்ளது (யோவான் 1:29; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 5:6 மற்றும் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தில் பலமுறைகள்). இயேசுவை “நமது பஸ்கா” என்று பவுல் குறிப்பிட்டார் என்பது உண்மையே (1 கொரிந்தியர் 5:7), ஆனால் ஆட்டுக்குட்டிக்கு அங்கு குறிப்பு எதுவும் இருப்பதில்லை. (சில மொழிபெயர்ப்புகள், உதாரணமாக NRSV மற்றும் NIV வேதாகமங்கள், இவ்வார்த்தையைத் தேவையின்றி உட்செருகின்றன.) உண்மையில் பவுல், இயேசுவை எந்த இடத்திலும் ஆட்டுக்குட்டி என்று குறிப்பிடவில்லை. இயேசு மற்றும் பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டி ஆகியவர்களுக்கு இடையில் தெளிவான இணைவு, யோவான் 19:36ல் மாத்திரமே காணப்படுகிறது, அங்கு அப்போஸ்தலர் யாத்திராகமம் 12:46ஐ மேற்கோள் காண்பித்தார், அதில் இயேசுவின் ஷூயும்புகளில் ஒன்றும் முறிக்கப்படவில்லை என்பது நிறைவேற்றம் அடைந்தது. பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டியின் ஷூயும்புகளில் ஒன்றும் முறிக்கப்படக்கூடாது. அத்துடனும் கூட, பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டியை அதன் உவமைத்தொடர்பான எல்லாக் குறிப்புகளுடனும், ஆட்டுக்குட்டி என்ற வகையில் இயேசுவைக் குறிப்பதாகப் பயன்படுத்துதல் என்பது நிச்சயமற்றதாக உள்ளது.

வசனம் 20. பேதுரு தமது குறிப்பைக் கொண்டு தேவனுடைய முன்னறிவை (1:2) தெளிவாக்குகையில், கிறிஸ்து மற்றும் அவரது சபை நிலைநாட்டப்படுதல் ஆகியவற்றைச் சுற்றிலும் நிகழ்ந்த எல்லா நிகழ்வுகளும் தேவனுடைய பிந்திய சிந்தனையாக இருக்கவில்லை; அது எதிர்பாராத திட்டமாக இருக்கவில்லை. இயேசு உலகத்தோற்றத்திற்கு முன்னே

குறிக்கப்பட்டவராயிருந்தார் என்று அப்போஸ்தலர் கூறினார். பேதுரு உறுதிப்படுத்தியபடி, இயேசுவின் நபர்த்துவம் என்பதேகூட தேவனுடைய முன்னறிவாக இருக்கையில் இயேசுவின் கூட, தேவனுடைய மீட்பின் செயல்பாடுகள் பற்றி முன்னறிவும் மறைமுகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டன என்று கூறுதல் அநேகமாகப் பாதுகாப்பானதாக இருக்கலாம். “இயேசு கிறிஸ்து இந்த உலகத்திற்கு வரவேண்டும் என்பது மாத்திரம் அல்ல, ஆனால் அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட பணிப்பொறுப்பை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதும் நித்திய காலமாக முடிவுசெய்யப்பட்டிருந்தது.”³³ இருப்பினும் அந்த சலுகையுடன்கூட, தேவன் கிறிஸ்துவுக்குள் மனிதகுல மீட்பிற்காகத் திட்டம் ஒன்றைக் கொண்டுள்ளார் என்ற உறுதிப்பாட்டுக்கு, தேவன் முன்னறிந்துள்ளார், ஒவ்வொரு நபருடைய தனிப்பட்ட அடைவிடம் பற்றியும் மிகக்குறைவாகவே முன்தீர்மானித்தார் என்ற முடிவுக்குக் கடந்து செல்லுதல் என்பது கணிசமான தாவலாக உள்ளது. கிறிஸ்தவர்கள் மகிழ்வுடன் அனுபவிக்கும் மீட்பு நித்திய விளைவு உடையதாக உள்ளது என்பதே கிறிஸ்தவர்களுக்கு உறுதிப்பாடாக உள்ளது. தமது இரத்தத்தைச் சிந்திய இயேசு, முடிவற்ற காலத்திற்கு தேவனுடன் நிலைத்திருக்கிறார். “உலகத்தோற்றத்திற்கு முன்னே” என்பது புதிய ஏற்பாட்டில் வழக்கமாக உள்ளது போன்று, உலகம் படைக்கப்பட்டதைச் சமாளப்படுத்துகிறது (மத்தேயு 25:34; யோவான் 17:24; எபேசியர் 1:4; எபிரெயர் 4:3).

இந்த நித்திய இயேசுதாம், உலகத்தோற்றம் முதல் முன்னறியப்பட்டிருந்தார், இவர் உங்களுக்காக இந்தக் கடைசிக் காலங்களில் வெளிப்பட்டார். இந்த வெளிச்சத்தில்தான், விசுவாசிகள் தாங்கள் சகித்த சோதனைகளைப் பற்றிக் கருத்துணர்வை ஏற்படுத்த முடிந்தது. உபத்திரவம் என்பது தேவன் அவர்களை மறந்துவிட்டார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுதலாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் அவருக்கான மக்களாக இருக்கத் தேர்ந்துகொள்வதற்குத் தேவனுடைய நித்திய திட்டத்தில் பங்கு பெற்று இருந்தனர். இயேசுவின் வருகை “உங்களுக்காக” இருந்தது. “கடைசிக் காலங்களில்” என்பவை கிறிஸ்தவர்கள் வாழும் காலங்களாக உள்ளன. கிறிஸ்துவின் தரிசனத்தைக்கொண்டு தேவன் தீர்மானமாகச் செயல்பட்டிருந்தார். மனித மீட்பைப் பொறுத்த மட்டில், தேவன் செய்யாமல் விட்டு வைத்த திட்டம் என்று வேறு எதுவும் இல்லை. பேதுருவும் அவரது வாசகர்களும் கடைசி காலங்களில் வாழ்ந்தனர், மற்றும் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் வாழும் கிறிஸ்தவர்களாகிய நாடும் கடைசி காலங்களில் வாழ்கிறோம், மற்றும் மனிதகுலத்தின் வாழ்வு இந்தப் பூமி என்ற கோளில் நீடித்து இருக்கும் நாட்கள் யாவும் கடைசி காலங்களாகவே இருக்கும்.

இது கடைசி காலங்களாக இருக்கும் காரணத்தினால், கர்த்தரின் மறுவருகை, நியாயத்தீர்ப்பு மற்றும் நித்தியம் ஆகியவை எந்த வேளையிலும் திடீரெனத் தோன்றலாம் என்று விசுவாசிகள் எதிர்பார்க்கலாம். “கடைசிநாட்களில் கொடிய காலங்கள் வருமென்று” பவுல் எழுதியபோது (2 தீமோத்தேயு 3:1), அவர் தமது சொந்த நாட்களைப் பற்றி எழுதினார். எபிரெயருக்கு நிருபத்தை எழுதியவர், “இந்தக் கடைசி நாட்களில்” தேவன் தமது குமாரன் மூலமாகத் திருவுளம் பற்றினார் என்று உறுதிப்படுத்தினார் (எபிரெயர் 1:2), அவர் தாம் வாழ்ந்தபோது இருந்த நாட்கள் பற்றி எழுதினார்.

பழைய ஏற்பாட்டு நிகழ்வுகள் பற்றிப் பவுல், “உலகத்தின் முடிவுகாலத்திலுள்ள நமக்கு எச்சரிப்புண்டாக்கும் படி எழுதப்பட்டும் இருக்கிறது” என்று கூறினார் (1 கொரிந்தியர் 10:11). இதை எதிர்மறையாக உரைப்பதென்றால், புதிய ஏற்பாட்டில் “கடைசி காலங்கள்” அல்லது “கடைசி நாட்கள்” என்பதை நாம், கர்த்தருடைய தரிசனத்திற்கு முற்பட்ட வெளிப்படுத்துதலின் காலம் ஒன்றைக் குறிப்பதாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடாது. ஆயிரம் ஆண்டு முன் அரசாட்சி, பரவசநிலை மற்றும் இதைப்போன்ற கண்டுபிடிப்புகள் பற்றிய மறைமுகமாக குறிப்புகள் எதுவும் இருப்பதில்லை. கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் கடைசி நாட்களில் வாழ்கிறோம், கடைசி நாட்கள் நிறைவேறும்போது, தேவனுடைய சித்தப்படி கர்த்தர் மறுபடியும் வருவார். நியாயத்தீர்ப்பும் நித்தியமும் தொடரும்.

வசனம் 21. இயேசு “உங்களுக்காக இந்தக் கடைசிக் காலங்களில் வெளிப்பட்டார்” என்று 20ம் வசனத்தில் பேதுரு கூறியிருந்தார், தெளிவுபடுத்தும் தேவை ஒன்று உள்ளது. யாருக்காக இயேசு வெளிப்பட்டார்? தமது மூலமாய்த் தேவன்மேல் விசுவாசமாயிருக்கிற உங்களுக்காக என்று அப்போஸ்தலர் கூறினார். தேவன் அளித்துள்ள இரட்சிப்பு தனிப்பட்ட நபருக்குரியதாக உள்ளது. யாரோ ஒரு மக்களுக்காக அல்ல, ஆனால் “விசுவாசமாயிருக்கிற உங்களுக்காக” அதாவது பேதுருவின் வார்த்தைகளை வாசிப்பவர்களுக்காக, இயேசு கிறிஸ்து நபர்த்துவத்தில் வந்தார். NASB வேதாகமம் “விசுவாசிகள்” என்று மொழிபெயர்க்கும்போது, கிரேக்க வசனத்திற்கு உண்மையுள்ளதாக இருக்கிறது, ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டில் விசுவாசம் என்ற வார்த்தை நம்பிக்கை வைத்தலை அணுகுதலின் கருத்தில் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. REB வேதாகமம் இதை, “அவர்மூலமாக நீங்கள் தேவனிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்க வந்திருக்கிறீர்கள்” என்று மொழிபெயர்க்கிறது. அவர்கள் தேவன்மீது விசுவாசம் கொண்டனர், ஆனால் பிதாவை இயேசு வெளிப்படுத்தியிருந்ததால் அவர்கள் அந்த விசுவாசம் கொண்டிருந்தனர், எனவே ஆசிய கிறிஸ்தவர்கள் விசுவாசிகள் ஆனது “அவர் (இயேசு) மூலமாகவே” என்பதாக இருந்தது. இந்தக் கூற்றும் யோவான். 14:1, 6ம், ஒரே சிந்தனையுள்ள உலகில் இருந்து வந்தன என்பது தெளிவு.³⁴ நசரேயனாகிய இயேசுவின் மூலமாகவே தேவன்மீது விசுவாசம் உண்டாகுகிறது, ஏனெனில் (1) கடந்த காலத்தில் எந்தத் தீர்க்கதரிசியும் அல்லது ஞானியும் செய்திராத வகையில், இயேசு பிதாவை அறியச் செய்தார் (யோவான் 7:28, 29; 15:15). (2) மனிதர்கள் தேவனுடன் ஐக்கியம் கொண்டிருக்கும்படி, பாவத்தின் தடையை இயேசு நீக்கினார் (ரோமர் 5:1; 1 யோவான் 1:7). (3) இந்த நிகழ் காலத்தில்கூட, இயேசு தேவனுக்கும் மனிதருக்கும் இடையில் பரிந்து பேசுகிறார் (1 தீமோத்தேயு 2:5; எபிரேயர் 7:25).

அப்போஸ்தலர் ஏற்கனவே, இயேசுவின் மரணத்தை அர்த்தப்படுத்தும் வகையில் அவரது இரத்தம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இந்த இடத்தில் அவர், கிறிஸ்துவின் மரணத்தை அறிவிக்கும் செய்தி தோல்வியின் வெற்றியல்ல ஆனால் வெற்றியின் செய்தியென்றும், மரணத்தின் செய்தியல்ல ஆனால் ஜீவனின் செய்தி என்றும் தெளிவாக்கினார். தேவன் அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பி, அவருக்கு மகிமையைக் கொடுத்தார். இயேசு “பரிசுத்தமுள்ள ஆவியின்படி தேவனுடைய சுதனென்று மரித்தோரிலிருந்து

உயிர்த்தெழுந்தினாலே பலமாய்ருபிக்கப்பட்ட தேவகுமாரனுமாயிருக்கிறார்” (ரோமர் 1:5) என்று உறுதிப்படுத்திப் பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தைத் தொடங்கினார். அவர் விசுவாசத்தின் அடிப்படை அறிக்கையை முன் அமைத்தார், இதை நாம் கிறிஸ்தவத்தின் மார்க்கக் கொள்கை என்றுகூடக் கூறலாம்: “கிறிஸ்துவானவர் வேதவாக்கியங்களின்படி நமது பாவங்களுக்காக மரித்து, அடக்கம்பண்ணப்பட்டு, வேதவாக்கியங்களின்படி மூன்றாம்நாளில் உயிர்த்தெழுந்தார்” (1 கொரிந்தியர் 15:3, 4). இயேசு மரித்து அதன் பின்பு தேவனுடைய வல்லமையினால் உயிர்த்திக்கப்பட்டு, மனிதர்கள் மத்தியில் மீண்டும் தோன்றினார் என்பதே, கிறிஸ்தவர்கள் தேவன்மீது கொண்டுள்ள விசுவாசத்திற்கும் நித்திய வாழ்வு கிடைக்கும் என்று ஆவலுடன் நம்பியிருப்பதற்குமான கருப்பொருள் ஆகும். இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் அல்லது அவர் இப்போது அமர்ந்து ஆளுகை செய்யும் இடமான தேவனுடைய வலது பாரிசத்திற்கு அவர் உயர்த்தப்பட்டமை என்பதே அவருக்குத் தேவன் கொடுத்த “மகிமை” யாக உள்ளது (நடபடிகள் 2:33; ரோமர் 8:34; 1 கொரிந்தியர் 15:25). இயேசு அனுபவித்த மகிமை என்பது அவரைப் பின்பற்றுவோர் அவருடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் மகிமையாக உள்ளது (1:8, 11).

உங்கள் விசுவாசம் மற்றும் நீங்கள் தேவனுக்குள் இருக்கிறீர்கள் என்ற உங்கள் நம்பிக்கை ஆகியவையே, விசுவாசிகள் நிமித்தம் இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாகத் தேவன் செய்திருந்த எல்லா செயல்களின் விளைவாக உள்ளது. “விசுவாசம்” மற்றும் “நம்பிக்கை” என்ற வார்த்தைகள் அர்த்தத்தில் ஒன்றுபோல் உள்ளன, அதிலும் “விசுவாசம்” என்பது நம்பிக்கை வைத்தலாகப் புரிந்துகொள்ளப்படும் போது இவ்விர வார்த்தைகளும் ஒரே அர்த்தம் உடையவையாகத் தோன்றுகின்றன, இருப்பினும் இவை ஒவ்வொன்றும் தமது சொந்த வட்டாரத்தைக் கொண்டுள்ளன. “விசுவாசம்” என்பது கிறிஸ்தவர்கள் வாழும் தற்போதய சூழ்நிலைகளில் அவர்களின் செயல்பாடுகளை ஊக்குவிப்பதாக உள்ளது. கிறிஸ்தவர்கள் விசுவாசத்தினாலே தேவனால் காக்கப்பட்டுள்ளனர் என்று முன்னதாகக் குறிப்பிட்ட பேதுரு, “அவரை நீங்கள் காணாமலிருந்தும்” என்றும் கூடுதலாக அவ்விடத்தில் கூறினார் (1:5, 8). “விசுவாசம்” என்பது தேவன் மீது நம்பிக்கை வைத்தலை, அனுபவரீதியான சாட்சியம் இல்லாத நிலையிலும் அவரைச் சார்ந்திருத்தலை மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகிறது. இதற்கு மறுபுறத்தில், “நம்பிக்கை” என்பது எதிர்காலம் சார்ந்ததாக உள்ளது. கிறிஸ்துவின் ஆசீர்வாதங்களை ஏற்கனவே உரித்தாக்கிய நிலையில், ஜீவனுள்ள ஒரு நம்பிக்கை (1:3) எதிர்காலத்தை நோக்கியும் விசுவாசிகளுக்குத் தேவன் வைத்துள்ள நித்திய சுதந்தரத்தை நோக்கியும் நீட்டிக்கப்படுகிறது.

அழிவில்லாத வித்தினாலே ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருத்தல் (1:22-25)

²²ஆகையால் நீங்கள் மாயமற்ற சகோதர சிநேகமுள்ளவர்களாகும்படி, ஆவியினாலே சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து, உங்கள் ஆத்துமாக்களைச் சுத்தமாக்கிக்கொண்டவர்களாயிருக்கிறபடியால், சுத்த இருதயத்தோடே

ஒருவரிடமிருவரவர் ஊக்கமாய் அன்புகூருங்கள்; ²³ அழிவுள்ள வித்தினாலே அல்ல, என்றென்றைக்கும் நிற்கிறதும் ஜீவனுள்ளதுமான தேவவசனமாகிய அழிவில்லாத வித்தினாலே மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களே.

²⁴ மாம்சமெல்லாம் புல்லைப்போலவும், மனுஷருடைய மகிமையெல்லாம் புல்லின் பூவைப்போலவுமிருக்கிறது; புல் உலர்ந்தது, அதின் பூவும் உதிர்ந்தது. ²⁵ கர்த்தருடைய வசனமோ என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கும்; உங்களுக்குச் சவிசேஷமாய் அறிவிக்கப்பட்டுவருகிற வசனம் இதுவே.

கிறிஸ்தவ வாழ்வின் தொடக்கம் பற்றி அப்போஸ்தலர் இரண்டாம் முறையாகக் குறிப்பிட்டார் (1:3, 23). “நீங்கள் ... மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களே” என்று அவர் கூறினார். மக்களின் பாவங்களைத் தேவன் மன்னித்து, தமக்குச் சொந்தமானவர்களாக அவர்களை எண்ணும்போது, தேவன் அவர்களுக்குள் ஏற்படுத்தியதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தல், கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்விற்கு அவசியமாக உள்ளது.

வசனம் 22. மூன்றாவது முறையாகப் பேதுரு, தமது வாசகர்களின் கீழ்ப்படிதல் பற்றிக் குறிப்பிட்டார் (1:2, 14, 15, 22); கீழ்ப்படிதலும் பரிசுத்தமாகுதலும் ஒரே துணித்துண்டாக இருத்தல் மூன்றாம் முறையாக உறுதியாயிற்று. சத்தமாக்கிக்கொள்ளுதல் என்பது கிரேக்க மொழியில், முழுமை பெற்ற எச்சவினைச் சொல்லாக உள்ளது யிருக்கிறபடியால், என்ற தனிச்சலுகையோ அல்லது “இருக்கும் காரணத்தால்” என்ற காரணகாரிய வினையோ, எச்சவினையின் வலிவாக இருக்கலாம். தனிச்சலுகையின் வலிவையே NASB வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் விரும்பித் தேர்ந்தனர்: “சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து, உங்கள் ஆத்துமாக்களைச் சத்தமாக்கிக்கொண்டவர்களாயிருக்கிறபடியால்.” 1:2, 3 மற்றும் 1:22 ஆகிய இரு வசனப் பகுதிகளிலும், கீழ்ப்படிதலும் பரிசுத்தமாகுதலும் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்படுதலின் நினைவுட்டுதலுக்கு வழிநடத்துதல் என்பது தற்செயலானதாக இருத்தல் மிகவும் அரிது. சத்தியம் என்பது அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டிய முன்மொழிதல்களைக் காட்டிலும் மேலானதாக உள்ளது. சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது. பேதுருவின் வாசகர்கள் கீழ்ப்படிந்திருந்த சத்தியம் என்பது கருத்துப்பொருளாக மாத்திரம் இருந்த சத்தியமல்ல. குறிப்பாக அவர்கள் சவிசேஷ சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தனர்; அவர்கள், தங்களுக்காக இயேசு மரித்திருந்தார் என்ற சத்தியத்தை விசுவாசித்திருந்தனர், மற்றும் அவர்கள் அந்த சத்தியத்தில் உள்ளாக மறைந்திருந்த கட்டளைக்குப் பதில் செயல் செய்தனர். அவர்கள் சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்த அதே வேளையில் புதிதாய்ப்பிறந்தவர்களாகவும் தேவனுடைய இராஜ்யத்திற்கென்று பரிசுத்தப் படுத்தப் பட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். பேதுருவைப் பற்றி, ரெய்மன்ட் C. கெல்சி அவர்கள் “அவரது வாசகர்கள், பணிவிணக்கமான கீழ்ப்படிதலில் சவிசேஷத்திற்குப் பதில் செயல் செய்தவேளையாக, சத்தியத்தின் கேட்புகளுக்கு அவர்கள் இணங்கிய வேளையை அவர் பின்னோக்கிக் கவனித்தார்”³⁵ என்று எழுதினார்.

கிரேக்க முற்றுவினைச்சொல், கடந்த காலத்தில் தொடங்கி தற்போது

இரட்சித்துக்கொள்ளுங்கள் என்றும் புத்திசொன்னான்” என்று லூக்கா பதிவுசெய்தார் (நடபடிகள் 2:40).³⁷ விசுவாசிகளின் கீழ்ப்படிதல் உள்ள பதில் செயல், பாவமன்னிப்பை விளைவித்த பயன்விளைவுள்ள செயலாக உள்ளது.

பேதுரு தமது வாசகர்களுக்கு, அவர்கள் சவிசேஷ செய்தியின் கட்டளைக்குப் பதில் செயல் செய்திருந்தபோது - அவர்கள் விசுவாசித்து, மனநிற்கும்பி, ஞானஸ்நானம் பெற்றிருந்தபோது - ஒருவர் மற்றவரிடம் “அன்பை” அவர்கள் பகிரிந்து கொண்டதைக் காட்டிலும் அதிகம் அடிப்படையான சட்டம் எதையும் கொண்டிராத மக்களின் ஐக்கியத்தை அதிகம் அடிப்படையான சட்டம் எதையும் கொண்டிராத மக்களின் ஐக்கியத்தை அவர்கள் தழுவிக்கொண்டிருந்ததை நினைவூட்டினார். பவுலைப் போன்று (1 கொரிந்தியர் 13:13; 1 தெசலோனிக்கேயர் 1:3). பேதுருவும் “விசுவாசம்,” “நம்பிக்கை” (1:21) மற்றும் “அன்பு” ஆகியவற்றை, கிறிஸ்தவ வாழ்வு வெளிப்பாய்ந்து வரும் உள்ளான சக்திகள் என்ற வகையில் அவற்றை முன் அமைத்தார் விசுவாசிகளுக்கு மத்தியிலான அவர்களின் நடக்கைக்கு, ஒருவர் மற்றவரை மதித்தல், கணப்படுத்துதல் மற்றும் கவனித்துக் கொள்ளுதல் என்பதைக் காட்டிலும் அதிக முக்கியமான சட்டம் வேறு எதுவும் இருப்பதில்லை. இயேசு, “நீங்கள் ஒருவரிலோருவர் அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால், அதினால் நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்களென்று எல்லாரும் அறிந்துகொள்வார்கள்” என்று கூறியிருந்தார் (யோவான் 13:35). யோவான் கூடுதலாக, “நாம் ஒருவரிலோருவர் அன்புகூரவேண்டுமென்பதை நீங்கள் ஆதிமுதல் கேள்விப்பட்ட விசேஷமாயிருக்கிறது” என்று கூறினார் (1 யோவான் 3:11).

Philadelphia என்பதே “சகோதர அன்பு” என்பதற்குப் பேதுரு பயன்படுத்திய வார்த்தையாகும், இவ்வார்த்தையின் உச்சரிப்புப் போன்ற பெயரைக் கொண்டுள்ள ஒரு நகரம், அமெரிக்காவின் பென்சில்வேனியா மாகாணத்தில் உள்ளது. 3:8ல் இந்த வார்த்தையை அவர் திரும்பவும் பயன்படுத்தினார். சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்திருத்தல், தங்கள் ஆத்துமாவைத் தூய்மைப்படுத்தியிருத்தல் என்பது, சகோதர சகோதரிகளான எல்லாரும் சமமானவர்களாக உள்ள ஒரு சமூகத்தைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில் இருக்க வேண்டியவையாகும். மனிதகுலத்தின்மீது இயேசு கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில் இருக்க வேண்டியவையாகும். மனிதகுலத்தின்மீது இயேசு கொண்டிருக்கும் அன்பினால் அவர் மனித உருவெடுத்தார் (யோவான் 3:16). கிறிஸ்துவின சீஷர்கள், ஒரு கருத்தமைவில், கர்த்தருடைய உதாரணத்தைப் பின்பற்றி மனிதகுலம் முழுவதையும் நேசிக்க வேண்டும். இன்னமும், விசுவாசிகளின் குடும்பத்திற்குள் இருக்கும் அன்பு பிணைப்பு என்பது, எல்லார் மீதும் உணரப்பட்ட அன்பின் வலிவாக்கமாக அல்லது ஒருமுகக் குவிப்பாக உள்ளது (கலாத்தியர் 6:10). பேதுருவின் சிந்தனை பின்வருமாறு இருந்தது. உங்கள் விசுவாசத்தையும் நம்பிக்கையையும் பகிரிந்து கொள்பவர்களமீது உண்மையான அன்புகூர வேண்டும் என்று உங்களைப் பொறுப்பேற்கச் செய்யும் ஒரு செய்திக்கு நீங்கள் கீழ்ப்படிந்திருப்பதால், நீங்கள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தேர்ந்துகொள்ளப் பட்டீர்களோ, அவ்வோரே இருங்கள் மற்றும் உங்கள் இருதயத்தில் இருந்து ஒருவர் மற்றவர் மீது ஊக்கமான அன்புகூருங்கள்.

அன்பு பற்றிய அப்போஸ்தலரின் இரண்டாவது குறிப்பில் அவர்

agapao என்ற வினைச்சொல்விற்குக் கடந்து சென்றதில் குறிப்பான தனிச்சிறப்பு எதுவும் இல்லை. “பேதுரு, சகோதர சிநேகத்தையும் ஒருவர் மற்றவர்மீது காண்பிக்கும் அன்பையும் சமமான சொல்விளக்கங்களாகப் புரிந்து கொண்டார் என்பதில் சந்தேகம் எதுவும் இல்லை.”³⁸ அவர் தமது வாசகர்களை, சத்தியத்திற்கு அவர்கள் கீழ்ப்படிந்தபோது தேவன் அவர்களை ஆக்கியிருந்தபடி, தூய்மையாக்கப்பட்ட பரிசுத்தவான்களாக இருக்குமாறு வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டார். “ஊக்கமாய்” என்ற வார்த்தை பேதுருவின் கட்டளையில் சேர்க்கப்பட்ட தனிச்சிறப்பான கூடுதல் வார்த்தையாக உள்ளது. கிரேக்க மொழியில் இவ்வார்த்தை, வலிவைக் கூட்டும்படி வாக்கியத்தின் கடைசிப்பகுதியில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. விசுவாசிகள் ஒருவர் மற்றவர் மீது கொண்டுள்ள அன்பு, நிலையானதாக, நீர்த்துப்போகாததாக, வெளிக்காண்பிக்க ஆவர் உள்ளதாக இருக்க வேண்டும். இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்த, தவறான வழியில் சென்ற புறதெய்வ வணக்கக்காரர்கள், கிறிஸ்துவின் பெயரை அணிந்துகொண்டிருந்த சகோதரத்துவ சமூகம் பற்றி அறிந்திருந்தனர், கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர் மற்றவர்மீது கொண்டிருந்த சுயதியாகமான அர்ப்பணித்தல் பற்றி, அவர்கள் சிலவேளைகளில் வஞ்சப்புக்கழ்ச்சியாகப் பாராட்டினர். பிற்பாடு பேதுரு, தமது நிருபத்தை விவரித்துரைக்கையில் (2:17; 5:9) சகோதரத்துவம் பற்றிய கருத்திற்குத் திரும்பி வந்தார்.

வசனம் 23. முந்திய வசனத்தில் பேதுரு, தமது வாசகர்கள் பரிசுத்தமாக்கப்படுதலை விவரிக்க முற்றுவினைச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருந்தார். இங்கு அவர்கள் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டதை விவரிக்க முற்று வினைச்சொல்லை அவர் திரும்பவும் பயன்படுத்தினார். அழிவுள்ள வித்தினாலே அல்ல, ... அழிவில்லாத வித்தினாலே மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களே. அவர்கள் சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தமை மற்றும் அவர்கள் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்படுதல் ஆகிய இரண்டும், ஒருவர் மற்றவர் மீது உண்மையான அன்புகூருதலை விளைவிக்க வேண்டியிருந்தது. சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிதல், பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் மற்றும் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்படுதல் ஆகியவை தனித்து நிற்கும் கருத்துக்கள் அல்ல. ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மற்ற இரண்டு வார்த்தைகளையும் மறைமுகமாக உணர்த்துகின்றது. முன்னதாக அப்போஸ்தலர், ஜீவனுள்ள நம்பிக்கைக்குக் கிறிஸ்தவர்கள் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்று கூறியிருந்தார் (1:4). இங்கு, அவர்கள் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப் பட்டிருந்ததை என்றென்றைக்கும் நிற்கிறதும் ஜீவனுள்ளதுமான தேவவசனமாகிய அழிவில்லாத வித்துடன் அவர் பிணைத்தார்.

மறுபடி பிறத்தல் பற்றி நிக்கொதேமுவுடன் இயேசு பேசியபோது, அவர் புதிய பிறப்பை, ஞானஸ்நானத்துடனும் (“தண்ணீரினால் பிறத்தல்”; யோவான் 3:5) பரிசுத்த ஆவியானவருடனும் பாதுகாப்பாகப் பிணைத்தார். (புதிய பிறப்பு பற்றிய விஷயங்களுக்கு 1:3ன் மீதான விளக்கங்களைக் காணவும்.) 1:3ல், புதிய பிறப்பு என்பது இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலின் மூலமானதாக இருந்தது. இங்கு அது, தேவனுடைய வல்லமையினால் இயேசு உயிர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்தார் என்ற செய்தியாகிய, அழியாத வசனத்தின் மூலமானதாக உள்ளது. வசனத்துடன் சமானப்படுத்தப்படாதிருக்க வேண்டும் என்று இருக்கையில், ஆவியானவர்

வசனத்தினுள்ளும் வசனத்தின் மூலமாகவும் செயல்படுகிறார். நல்வாய்ப்பு கருத்தொன்றில் இருந்து காணுகையில், அவர்களுக்குப் பிரசங்கிக்கப்பட்டிருந்த சவிசேஷமே வசனமாக இருந்தது (1:12). இன்னொரு கருத்தில் காணுகையில், அது பரிசுத்த ஆவியானவரின் அசைவாடும் வல்லமையாக இருந்தது. வசனத்தின் உருவாக்கும் வல்லமை பழைய ஏற்பாட்டினால் வாசகர்கள் நன்கு அறிந்த விஷயமாயிருந்தது. தேவனால் பேசப்பட்ட வசனத்தின் மூலமாக, உலகம் நிலவத் தொடங்கிற்று (ஆதியாகமம் 1:3), மற்றும் அதன் மூலமாகவே மனிதர்களின் விஷயங்களைத் தேவன் ஆளுகையெய்தார் (சங்கீதம் 33:9). ஆவியானவரால் ஏவப்பட்ட வசனத்தின் மூலமாக, கிறிஸ்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கின்றனர். வேதவாக்கியங்கள் தமக்குள்ளாகவே ஜீவனுள்ள தன்மையைக் கொண்டிருப்பதைப் பேதுரு புரிந்து கொண்டார், அவற்றை ஏவுகிறவரும் ஆளுகிறவருமான ஆவியானவர் ஜீவனுள்ளவராக இருப்பதால், அவ்வசனங்களும் ஜீவனுள்ளவையாக இருக்கின்றன. வசனம் ஜீவனுள்ளதாக இருப்பது மட்டுமின்றி, அது தொடர்ந்து ஜீவனுள்ளதாக இருக்கும். அது என்றென்றைக்கும் நிற்கிறது.

வசனம் பேசப்பட்டதாகவோ அல்லது எழுதப்பட்டதாகவோ இருக்கலாம், ஆனால் இவ்விரும்பு விஷயங்களிலும் அது விளைவுகளைக் கொண்டிருக்கும் வல்லமையைப் பெற்றுள்ளது. ஆவியானவர் தமக்கு விருப்பமான இடத்திற்கு கடந்து செல்வது போன்று (யோவான் 3:8), வசனமும் அற்புதமான சக்தி என்ற வகையில் மக்களின் இருதயங்களில் அசைவாடுகிறது. அது வாழ்வை மாற்றுகிறது. “அவர் சித்தங்கொண்டு ... நம்மைச் சத்திய வசனத்தினாலே ஜநிப்பித்தார்” (யாக்கோபு 1:18). ஆவியானவர் இல்லாத நிலையில் வசனத்தின் செயல்பாட்டையோ அல்லது வசனம் இல்லாத நிலையில் ஆவியானவருடைய செயல்பாட்டையோ பற்றிப் பேசுதல் என்பது அர்த்தமற்றதாக உள்ளது. கிறிஸ்தவர்களை மறுபடியும் ஜெனிப்பித்த அழிவில்லாத வசனமானது, பேதுருவின் வாசகர்கள் பரிசுத்தமாக்கப்படுதலை விளைவித்ததான, அவர்கள் கீழ்ப்படிந்திருந்த சத்தியமாகவே உள்ளது. வசனம் என்ற “அழிவில்லாத” வித்தைப் பேதுரு மனித உற்பத்தியின் “அழிவுள்ள” வித்துடன் நேரெதிராக ஒப்பிட்டார். யோவான் 1:13ல் உள்ளது போன்று, மனித வித்திற்கும் தெய்வீக வித்திற்கும் இடையில் உணர்வுள்ள நேரெதிர் வேறுபாடு இருக்கிறது. இந்த உலகத்தில் மனித வாழ்வுடன் தொடர்புடைய யாவும் நிலையற்றவையாக இருக்கின்றன. அவைகள் வேகமாய்ப் பறக்கின்றன, அவைகள் நீடித்திருக்க மாட்டா. புதுப்பிறப்பைத் தரும் துரித வல்லமை கொண்ட வித்தானது நிலையானதும் நித்தியமானதுமாக உள்ளது. அவர் இங்கு தர விரும்பிய நேரெதிர் வேறுபாடு பின்வரும் வசனத்தில் தெளிவாகிறது.

வசனம் 24. என்றென்றைக்கும் நிற்கிறது, அழிவில்லாததுமான தேவனுடைய வசனம் என்ற வித்துவைக் கருவியாக்கமாகக் கொண்டுள்ள புதிய பிறப்பானது, ஏசாயா 40:6-8 வசனப்பகுதியைப் பேதுருவின் சிந்தைக்குக் கொண்டு வந்தது (சங்கீதம் 103:15-17 உடன் ஒப்பிடவும்). இவ்வசனப்பகுதி, தேவனுடைய வசனம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது என்ற முந்திய வசனத்தின் உறுதிப்பாட்டை ஆதரித்து மறுவலியூட்டுகிறது. ஏசாயா தீர்க்கதரிசனத்தின் வசனப்பகுதியை யாக்கோபுவும் மறைமுகமாய்க் குறிப்பிட்டார் (யாக்கோபு 1:11), ஆனால் கர்த்தரின் சகோதரர் இதை,

மாறுபட்ட ஆனால் தொடர்புடைய கருத்து ஒன்றை ஏற்படுத்தக் குறிப்பிட்டார். இந்தக் குறிப்புரை செப்துவஜிந்த் LXX வேதாகமத்தில் இருந்து வருகிறது, இருப்பினும் பேதுரு அதில் ஒருசில சிறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினார். இயேசுவின் பிறப்பிற்குச் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பழைய ஏற்பாடு எபிரெயர் மொழியில் இருந்து கிரேக்க மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. செப்துவஜிந்த் வேதாகமம் கிரேக்க - ரோமானிய உலகம் முழுவதிலும் சிதறியிருந்த யூதர்கள் மத்தியில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுவந்தது. புதிய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட காலத்தில் தமிழ் வாசிக்கும் வாசகர் ஒருவருக்கும் இதைப் போன்ற மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தேவைப்படுதல் போன்றே, அவர்களுக்கு அவர்கள் பேசும் மொழியில் ஒரு மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் தேவைப்பட்டிருந்தது.

ஏசாயா 40:6-8 வசனப்பகுதியானது தீர்க்கதரிசியின் சந்தர்ப்பப் பொருளில் நோக்கம் ஒன்றைக் கொண்டுள்ளது, இது பேதுருவைக் குறிப்பாக அக்கறை கொள்ளச் செய்யவில்லை. ஏசாயா குறிப்பிட்ட மக்கள், நாடுகடத்தப்பட்டவர்கள் என்ற வகையில் பாபிலோன் நாட்டில் நலிவுற்று இருந்தனர். அவர்கள் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களில் மீது தாங்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை முழுவதையும் விட்டுக்கொடுக்கும் சாத்தியக்கூறு இருந்தது - அவர்கள் தேவனையேகூட விட்டுவிடக்கூடிய நிலையில் இருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் நாட்டிற்குத் திரும்புவதற்குத் தேவன், வனாத்ரத்தில் பாதையை ஆயத்தம் பண்ணியதை அவர்களுக்கு நினைவூட்டி, அவர்களை ஆறுதல்படுத்த, தேவன் தீர்க்கதரிசியை அனுப்பினார். மனிதர்களின் வல்லமைகள் வரும் போகும்; அரசுகள் எழும் விழும். எல்லா மாம்சமும் புல்லைப் போல் இருந்தது. தேவனுடைய வசனமான அவரது வாக்குத்தத்தம் உண்மைநிறைந்ததாக இருந்தது. அது என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கும்.

ஆசியா நாட்டில் தங்கள் விசுவாசத்திற்காகத் துன்புறுக்க கொண்டிருந்த கிறிஸ்தவர்களை விவரிக்க ஏசாயா நோக்கம் கொண்டார் என்ற உரிமைகோருதலை எதையும் பேதுரு ஏற்படுத்தவில்லை. மாறாக, தேவனுடைய வசனம் ஒருக்காலும் ஒழிவதில்லை என்ற வாக்குத்தத்தத்தில் பேதுரு, ஏசாயாவின் தோற்றகால வாசகர்களுக்கு உண்மையாக இருந்தது போன்றே தமது வாசகர்களுக்கும் உண்மையாயிருந்த ஒரு கொள்ளையைக் கண்டார். ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் புத்தகத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட வசனப்பகுதி, மனிதர்களும் அவர்கள் செயல்கள் யாவையும் கொண்டுள்ள பரிதாபமான உறுதியற்ற நிலையை அடிக் கோடு இடுகிறது. மக்கள் நிரந்தரமான மற்றும் அறைகூவல் குறைவாக விஷயங்களுக்காக ஏங்குகின்றனர், ஆனால் மாம்தமெல்லாம் புல்லைப்போலவு ... மிருக்கிறது; புல் உலர்ந்தது, அதின் பூவும் உதிர்ந்தது. மாம்சமும் அதன் மகிமையும் ஒன்றுபட்ட ஆய்வுக்கருத்து எதையும் தருவதில்லை, அழியும் என்ற நிச்சயத்துவம் தவிர மனித அனுபவத்திற்கும் புல்லுக்கும் பொதுவான பண்பு வேறு எதுவும் இருப்பதில்லை. மாம்சம் உலருகிறது. அதன் மிகவும் புகழ்ப்பட்டத்தக்க மற்றும் மென்மையான பண்புகள் யாவும் வீழ்ந்து மறக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. ஏசாயாவின் உரையைக் கேட்டவர்களோ அல்லது பேதுருவின் உரையைக் கேட்டவர்களோ, தங்கள் நம்பிக்கையை மனித வடிவமைப்புகளின் மீது வைக்கும் ஞானம் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். தேவனும் அவரது செய்தியும்

மாத்திரமே வாழ்வின் நீடித்திருக்கும் உண்மை நிலைகளாகும்.

வசனம் 25. தேவனும் அவரது சுய வெளிப்பாடுமே, வாழ்விற்கு இசைவிணக்கத்தையும், அர்த்தத்தையும் நோக்கத்தையும் தருகின்றன(ர்). மனித அனுபவம் மற்றும் மனித மகிமையைப் போலின்றி, தேவனும் அவரது வசனமும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கின்றன(ர்). 1:23ல் உள்ள (logos, “வசனம்”) என்பதில் இருந்து 1:25ல் உள்ள (rhēma, “வசனம்”) என்பதற்கு ஆர்வமுள்ள மாறுதல் ஒன்று காணப்படுகிறது. இந்த இந்த சந்தர்ப்பப் பொருளில் இவ்விருவார்த்தைகளும் ஒருபொருள்தரும் வார்த்தைகளாக உள்ளன. (rhēma, என்ற) பிந்திய வார்த்தை LXXல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வார்த்தைகளில் உள்ள மாற்றம் பேதுரு ஏற்படுத்திய கருத்தில் செயல்விளைவு எதையும் கொண்டிருப்பதில்லை. இது, “ஜீவனுள்ளும் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பதுமான தேவனுடைய வார்த்தையாக [logos]” உள்ளது, இதை பேதுரு ஏசாயா 40:8ம் வசனம் தேவனுடைய வசனம் [rhēma] என்று அழைக்கிறது. இதைப் பேதுரு என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கும் “கர்த்தருடைய வசனம்” என்று கூறினார் அதுவே அவர்களுக்குப் பிரசங்கிக்கப்பட்டு வந்தது.

பேதுரு 1:22ல் இருந்து மேல்செல்லும்போது அவரது சிந்தனையின் தொடர்ச்சி கவனிக்காமல் விடப்படக்கூடாது. சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிதல் மூலமாகவே கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் ஆத்துமாக்களைச் சுத்திகரித்திருந்தனர். அவர்கள் கீழ்ப்படிந்திருந்த சத்தியம், தேவனுடைய வசனமான அழிவில்லாத, ஜீவனுள்ள வார்த்தைகளில் உள்ளாக இருந்தது. சத்தியற்குக் கீழ்ப்படிதல் மூலமாக அவர்கள் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருந்தனர். “என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிற கர்த்தருடைய வசனமாகிய” சத்தியமும் பேதுருவின் வாசகர்களுக்குப் பிரசங்கிக்கப்பட்ட வசனமும் ஒன்றே. காலம் மற்றும் வெளியினூடே எங்கும், இதே சத்திய வசனம் பிரசங்கிக்கப்படும்போது, கிறிஸ்தவர்கள் அதே விளைவை எதிர்பார்க்கலாம். மக்கள் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டு நித்திய சுதந்தரத்தில் பங்கேற்பார்கள்.

நடைமுறைப்பயன்பாடு

பரிசுத்தமும் ஞானஸ்நானமும் (1:3-25)

1 பேதுரு நிருபத்தில் ஒருமுறை (3:21ல்) மாத்திரம் “ஞானஸ்நானம்” என்ற வார்த்தை இருந்தாலும், வேதாகமத்தைக் கவனமாகப் படிக்கும் மாணவர்கள், இந்த நிருபத்தில் ஞானஸ்நானம் என்பதே அதிகம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆய்வுக்கருத்து என்பதை நீண்டகாலமாக அங்கீகரித்து உணர்ந்துள்ளனர். ஞானஸ்நானமும் புதிய பிறப்பும் சமானப்படுத்தப்படுபவையாக இராத அதே வேளையில், அவைகளின் நெருக்கமான பிணைப்பும் நீக்கப்போடப்பட இயலாது. விசுவாசி ஒருவர் ஞானஸ்நானம் பெற்றபோது, அவரது புதிய பிறப்பு கனிதரும் நிலைக்கு வந்தது. ஞானஸ்நானம் பெற்று வெளிவரும் விசுவாசி ஒருவர் “புதிய ஜீவனுள்ளவராக” நடக்க வருகிறார் (ரோமர் 6:4) என்று பவுல் கூறியபோது, அவர் இந்தப் பேச்சு உருவகத்தை இன்னும் ஒருபடி மேலாக எடுத்துச் சென்றார். 1 பேதுரு 1:4 மற்றும் 1:23 ஆகிய வசனங்களில் பேதுரு, முறையே “மறுபடியும் ஜெனிப்பித்தார்” மற்றும் “அழிவுள்ள வித்தினாலே அல்ல ... அழிவில்லாத வித்தினாலே” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்திய போது,

கிறிஸ்தவ ஞானஸ்நானத்தைக் குறிப்பிட்டார் என்பதில் சந்தேகம் எதுவும் இருக்க முடியாது.

உடனடி மன ஆறுதல் என்பதே நவீன முதலாளித்துவத்தின் இயக்கு சக்தியாக உள்ள ஒரு உலகத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்கிறோம், மற்றும் இப்படிப்பட்ட உலகத்தில் நாம் பரிசுத்தமாக இருக்க வேண்டும். பேதுருவின் வாசகர்களைப் பொறுத்தமட்டில், கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் அவர்கள் அறிந்திருந்த பரிசுத்தமான வாழ்விற்கும் அவர்களின் பழைய இழிவான வாழ்வான அவிசவாச வாழ்விற்கும் இடையில் தெளிவற்ற எல்லைக்கோடு இருக்கவில்லை. ஒருவேளை இந்த இடத்தில், நவீன உலகத்திற்கும் பேதுருவின் காலத்தில் இருந்த உலகத்திற்கும் இடையில் வேறுபாடு உள்ளது எனலாம். நவீன உலகத்தில் பரிசுத்தமுள்ளதற்கும் பரிசுத்தம் இல்லாததற்கும் இடையில் உள்ள கோடானது அடிக்கடி மங்கிப்போனதாகிறது. சிலவேளைகளில் கிறிஸ்தவர்கள் இந்த எல்லைக்கோட்டின் மங்கிய தன்மைக்குப் பங்களிக்கின்றனர். உலகம் அழைக்கும்போது சிலர், “நிச்சயமாகவே, இந்த வேடிக்கை எல்லாவற்றையும் நாம் தணிக்கவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை அல்லவா? பரிசுத்தம் பற்றிய விஷயத்தை நாம் மிகவும் தூரத்தில் எடுத்துச் செல்ல வேண்டாமே” என்கின்றனர். நவீன அடைமொழிகள் யாவற்றிலும் மிகவும் பயங்கரமான “[மது] வெறியர்” என்ற பட்டப்பெயரின்மீது இந்த உலகம் தங்களைத் தூக்கிலிடும் என்று அஞ்சுவதாகக் காணப்படும் கிறிஸ்தவர்கள் உள்ளனர். அரசரின் பிள்ளைகளாக இருப்பது பற்றி நாம் தீவிரமாகச் சிந்திப்பதாக யாரேனும் ஒருவர் நினைக்கலாம்.

நமது உலகத்தில் உள்ள புலனுணர்வுக்கு விடப்படும் வேண்டுகோள் எங்கும் பரவியுள்ளதைக் காணுதல் என்பது, பெரும்பான்மையான விசுவாசிகளைக் கவலைப்படவும் ஊக்கம் இழக்கவும் செய்கிறது. பழங்காலத்து இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு யோசவா கூறிய வார்த்தைகள் நவீனகால சபைக்குப் பொருத்தமாகாதா என்று நான் வியப்படைவதுண்டு: “நீங்கள் கர்த்தரைச் சேவிக்கமாட்டீர்கள்; அவர் பரிசுத்தமுள்ள தேவன், அவர் எரிச்சலுள்ள தேவன்; ...” (யோசவா 24:19). நாம், பரிசுத்தமாயிருப்பதற்கான அறைகூவலுக்கு ஏற்புடையவர்களாக இருக்கிறோமா? இந்தக் கேள்விக்கு நாம் எவ்வாறு பதில் அளிப்போம் என்பதைப் பற்றிய நிச்சயம் எனக்கு இல்லை. மோசே பின்வருமாறு பதில் அளித்தார்: “நான் இன்று உனக்கு விதிக்கிற கட்டனை உனக்கு மறைபொருளும் அல்ல, அது உனக்குத் தூரமானதும் அல்ல... நீ அந்த வார்த்தையின்படியே செய்யும்பொருட்டு, அது உனக்கு மிகவும் சமீபமாய் உன் வாயிலும் உன் இருதயத்திலும் இருக்கிறது” (உபாகமம் 30:11, 14).

பரிசுத்தமற்ற இந்த உலகத்தில் பரிசுத்தமாயிருக்க விசுவாசி போராடுகையில், புத்துணர்வைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய இரண்டு ஆதாரமுலங்களைப் பேதுரு கையளித்தார். இவற்றில் முதலாவது, பரிசுத்த நகருக்குப் பயணமாகும் சகபயணிகளுக்குச் சகோதர அன்பைக் கொடுத்தல் மற்றும் அவர்களிடம் இருந்து சகோதர அன்பைப் பெறுதல் ஆகியவற்றில் பரிசுத்த தன்மை ஆதரவைக் கண்டறிகிறது. பேதுருவின் வாசகர்களினுடைய தூய்மையும் கீழ்ப்படிதலும், உண்மையான அன்பில் இருந்து விளைந்திருந்தது என்று பேதுரு அறிந்திருந்தார், ஆனாலும் அவர்களுக்கு “சுத்த இருதயத்தோடே ஒருவரிலொருவர் ஊக்கமாய் அன்புகூருங்கள்” என்று அவர் மேலும்

புத்திகூறினார் (1 பேதுரு 1:22).

இரண்டாவது, பரிசுத்தம் என்பது நித்தியமானதாக உள்ளது; உலகத்தின் மதிப்புகளும் மாம்சப்பிரகாரமானவைகளும் தற்காலிகமானவையாக உள்ளன. அழிவில்லாத வித்தினாலே விசுவாசிகள் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டதாகப் பேதுரு கூறினார். மனிதருடைய மகிமை யாவும் அவர் [மனிதர்] தமது வாழ்விற்காகக் கொடுக்கும் யாவும், அவரது செல்வம் யாவும், அவரது கற்றல் யாவும், அவரது நல்வேளைகள் யாவும் - இவை யாவையும் புல்லின் மலர் போன்று வாடி வீழ்ந்து விடும். தேவனுடைய வசனமோ என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கும். “உங்களுக்குச் சவிசேஷமாக அறிவிக்கப்பட்டுவருகிற வசனம் இதுவே” (1:25).

பேதுரு தமது வாசகர்கள், உலகப்பிரகாரமாக மற்றும் உணர்வுப்பூர்வமாக, தவறாக நடத்தப்படுதலில் இருந்து விடுதலை எதையும் அளிக்கவில்லை. இதற்கு நேர்மாறாக, விஷயங்கள் இன்னும் மோசமாகக் கூடும் என்றே அவர் கூறினார். அப்போஸ்தலரின் வாசகர்களுக்கு என்ன வந்தாலும், அவர்கள் தேவனுடைய மக்களாக இருக்கின்றனர், மற்றும் தேவனுடைய மக்கள் பரிசுத்தமானவர்களாக இருக்கின்றனர் என்று அவர்கள் அறிய வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். கர்த்தருடைய நாமத்தை அறிந்திருப்பவர்கள் பரிசுத்தமான வாழ்வை வாழவேண்டும் என்பதைக் காட்டிலும் பெரிய தேவை வேறு எதுவும் இந்த இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் இல்லை. உடன்பாடு அல்லது சாக்குப்போக்கு ஆகியவற்றிற்கு இடம் இல்லை. இன்றைய நாட்களில் பாவமானது தனது கைகளில் நம்மைத் தழுவிக்கொண்டு, நாம் யாவரும் மனிதர்கள் தானே என்று நமக்குக் கூறுகிறது. நம்மிடத்தில் இருந்து நாம் அதிகமாக எதையும் எதிர்பார்க்க இயலாது. இதன் விளைவாக, இன்றைய நாட்களில் அடிக்கடி, கிறிஸ்தவர்கள் பரிசுத்த தன்மையை வாழ்வின் விருப்பத் தேர்வாக உண்மையில் ஒருக்காலும் கருதுவதில்லை. தேவன் பரிசுத்தமான மக்களை மீட்டிருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்தறிதல் தெளிவானதாக உள்ளது.

அழிவுள்ள வஸ்துக்களினால் மீட்கப்படாமல் (1:18, 19)

புத்திசாலித்தனமானவையாக, நவீனமானவையாக மற்றும் தைரியமானவையாக இருப்பதாகத் தோன்றும், நமது தற்கால உலகம் கற்பனை செய்கிற பல விஷயங்கள், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்வை நசுக்கி சந்தோஷத்தை மாற்றிப்போட்ட அதே அறியாமையின் வெறும் இருப்புகளாகவே உள்ளன. மாம்சப்பிரகாரமானவைகளைச் சிந்தையின்றிப் பின்பற்றுதல் என்பது நம்மை அடிமைப்படுத்தி அழிக்கிறது. பேதுரு தமது இரண்டாவது நிருபத்தில் சுயாதீனத்தை வாக்குத்தத்தம் பண்ணுபவர்கள் கேட்டுக்கு அடிமைகளாக இருந்தனர் என்று எழுதினார்: “எதினால் ஒருவன் ஜெயிக்கப்பட்டிருக்கிறானோ அதற்கு அவன் அடிமைப்பட்டிருக்கிறானே” (2 பேதுரு 2:19).

1 பேதுரு நிருபத்தில் அப்போஸ்தலர், அவர்கள் [கிறிஸ்தவர்கள்] அறிந்திருந்த, அடிமைத்தனத்திற்குள்ளாக்கும், பலவீனமாக்கும் அவர்களின் முந்திய வாழ்விற்கும், கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்கள் மகிழ்வுடன் அனுபவித்த சுயாதீனத்திற்கும் இடையில், கூர்மையான ஒரு மாறுபாட்டை வரைந்தார். பேதுருவின் வாசகர்கள் “மீட்கப்பட்டிருந்தனர்” என்பதை அவர்களுக்கு அவர் நினைவூட்டினார். “மீட்கப்படுதல்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள

வார்த்தை, பிணையத்தொகை ஒன்றைச் செலுத்துதலுக்கு, உலகப்பிரகாரமான எழுத்தாளர்களால் கிரேக்க உலகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. கொள்ளையர்கள் அல்லது வழிப்பறிக்காரர்கள் கையில் அகப்படும் செல்வந்தர் அல்லது அதிகாரம் உள்ள நபரிடம் பெருந்தொகை ஒன்று பிணைப்பணமாக கேட்கப்படும். ரோம வரலாற்றாளரான சுயூட்டோனியல் அவர்கள், கி.மு. 74ல் ஜூலியஸ் சீலரின் வாழ்வில் நடந்த ஒரு நிகழ்வை எடுத்துரைத்தார், அவ்வேளையில் ஜூலியஸ் சீலர் சொல்லாமல் கலையைக் கற்பதற்காக ரோது தீவிரஞ்ச சென்றிருந்தார் வழியில் அவரது கப்பல் கடற்கொள்ளையர்கள் கைகளில் அகப்பட்டது. இளைஞரான சீலர் தம்மை மீட்கும் பிணையத்தொகையாக ஐம்பது தாலந்துகள் பொன்னைப்பெற்று வரும்படி மிலேத்து நகருக்கு ஆட்களை அனுப்பிவைத்தார். மிலேத்து நகரத்தார் அதைச் செலுத்தினர், பின்பு கடற்கொள்ளையர்கள் சீலரை விடுவித்தனர்.

செல்வந்தர்களுக்கும் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் பிணையத்தொகையாக வெள்ளியும் பொன்னும் இருந்தது, ஆனால் பேதுருவின் வாசகர்கள் அதைக்காட்டிலும் விலையேறப்பெற்ற பொருளைக் கொண்டு வாங்கப்பட்டிருந்தனர் என்பதை அவர்களுக்கு அவர் நினைவூட்டினார். மாம்சத்தின் இச்சை என்ற அடிமைத்தனத்தில் இருந்து அவர்களைக் கிரயம் கொள்ளக் கொடுக்கப்பட்ட பொருள், தேவனுடைய குமாரனின் விலையேறப்பெற்ற இரத்தம் என்பதைக் காட்டிலும் குறைவாக இருக்கவில்லை (1 பேதுரு 1:18, 19). இதைப் பவுல், 2 கொரிந்தியர் 5:21ல் பின்வருமாறு சொல்லமைத்தார்: “நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படிக்கு பாவம் அறியாத அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார்.”

குறிப்புகள்

¹“Be” அல்லது “is” என்ற வினைச்சொல் 1 பேதுரு 1:3 மற்றும் மத்தேயு 21:9 ஆகிய வசனங்களில் இடப்பட வேண்டியுள்ளது. Eulogemenos என்ற முழுமை எச்சவினைச்சொல், மத்தேயு 21:9ல் “ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்டவர்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது, அதே வேளையில் பேதுரு eulogetos என்ற பெயர் உரிச்சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். வினையெச்சம் என்பது வினைப் பெயர் உரிச்சொல் ஆகும். “ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்டவர்” என்ற அறிவித்தலுக்கும் “ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக” என்ற கட்டளைக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடு மிகச்சிறிதானதாகவே உள்ளது. ²ரபீக்கள் என்பவர்கள் சிலவேளைகளில், யூதமார்க்கத்து அமைந்தவரை புதிதாய்ப்பிறந்த குழந்தையுடன் ஒப்பிட்ட வேளையில், புதிய பிறப்பிற்குப் புதிய ஏற்பாடு தரும் குறிப்புகளில் அடிப்படை ஒழுக்க மற்றும் ஆவிக்குரிய புதுப்பித்தல் உள்ளாக இருக்கிறது என்ற கருத்தை அவர்கள் மிகவும் அரிதாகவே உருவாக்கினர். சாட்சியத்தை நன்கு ஆய்ந்தபின்பு G. R. பீஸ்லீ - முர்ரே அவர்கள், தனிநபரின் ஆவிக்குரிய வாழ்விற்கு மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்படுதல் என்ற கருத்தின் நடைமுறைப்பயன்பாடானது, “கிறிஸ்தவத்தின் வருகைக்கு முன்னர், யூதத்துவம் மற்றும் கிரேக்கப்பண்பாடு ஆகிய இரண்டிலும் வழக்கமற்றதாக இருந்தது” என்று முடிவு செய்தார் (G. R. Beasley-Murray, *Baptism in the New Testament* [Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1962], 227.) ³Ibid., 228. ⁴ஜார்ஜ் எல்டன் லேடு அவர்கள், “தத்தெடுத்தல் மூலமாக அல்ல, மாறாக மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்படுதல் மூலமாக, விசுவாசிகள் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகின்றனர் என்ற

கருத்தைப் பவுல் கொண்டுள்ளார் (ரோமர் 8:15)” என்று எழுதியபோது அவர் [ஜார்ஜ் எல்டன் லேடு] ஒருபகுதி மாத்திரமே சரியானவராக இருந்தார். (George Eldon Ladd, *A Theology of the New Testament*, 2d ed. [Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1993], 664.) தத்தெடுத்தல் (சவிகாரம்) மற்றும் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்படுதல் என்ற இரண்டு ஒப்புமைகளையும் பவுல் பயன்படுத்தினார், இதை தீத்து 3:5 தெளிவாக்குகிறது. ரோமர் 8:15, 16ல் சவிகாரம் என்ற ஒப்புமையைப் பயன்படுத்தியதில் பவுல், கிறிஸ்து மூலமாக விசுவாசிகள் தேவனுடன் கொண்டுள்ள உறவின் தனித்தன்மையை அவர்களுக்கு மறுபடியும் உறுதிப்படுத்தினார். ரோமர் 6:1-4 மற்றும் தீத்து 3:5 ஆகிய இரு வசனப்பகுதிகளிலும், ஒருவர் கிறிஸ்தவராகும்போது கொண்டுவரப்படுகிற அடிப்படைமாற்றம் என்பதே பாடப்பொருளாக இருந்தது. ஒருபுறத்தில் இது, பழைய மனிதனை மரிக்கச் செய்தலை அர்த்தப்படுத்துகிறது, மறுபுறத்தில் இது மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்படுதலை அர்த்தப்படுத்துகிறது. ⁵J. N. D. Kelly, *A Commentary on the Epistles of Peter and of Jude*, Black's New Testament Commentaries (London: Adam & Charles Black, 1969), 46. ⁶David Ewert, *And Then Comes the End* (Scottsdale, Pa.: Herald Press, 1980), 173. ⁷J. A. Hort, *The First Epistle of St. Peter I.1—II.17: The Greek Text with Introductory Lecture, Commentary, and Additional Notes* (New York: Macmillan Co., 1898), 38. ⁸Kelly, 46. ⁹See J. Ramsey Michaels, *1 Peter*; Word Biblical Commentary, vol. 49 (Waco, Tex.: Word Books, 1988), 29. ¹⁰அரசுகள் பற்றிய பவுலின் புத்திமதியானது, புதிய ஏற்பாட்டு இல்லச்சட்டங்கள் மறுபடியும் கூறப்படுதல் என்று நீக்கிப்போடப் பட்டுவிடக்கூடாது. எபேசியர் 5; 6 மற்றும் கொலோசெயர் 3; 4 ஆகிய அதிகாரங்களில் காணப்படும் சட்டங்களில் அரசாங்கம் பற்றிய குறிப்பு எதுவும் அடங்கியிருப்பதில்லை. இல்லம் பற்றிய நேரடியான சட்டங்கள் பேதுருவின் வாசகர்களுக்கு அவசியமானவையாகவும் அவர்கள் அக்கறை கொள்பவையாகவும் இருந்தன என்பதால் அவற்றைப் பேதுரு தழுவிமைத்தார்.

¹¹Kelly, 46. ¹²John Stott, *The Contemporary Christian* (Leicester, U.K.: Inter-Varsity Press, 1992), 157. ¹³எச்சவினை என்பது கட்டளையின் வலிவைக் கொண்டிருக்கலாம், குறிப்பாக கட்டளைகளின் வரிசை ஒன்றில் பயன்படுத்தப்படும்போது அவ்வாறு கொண்டிருக்கலாம். ¹⁴Edward Gordon Selwyn, *The First Epistle of St. Peter: The Greek Text, with Introduction, Notes, and Essays*, Thornapple Commentaries, 2d ed. (London: Macmillan & Co., 1947; reprint, Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1981), 131. ¹⁵Ibid, 260. See also Duane Warden, “The Prophets of 1 Peter 1:10–12,” *Restoration Quarterly* 31 (First Quarter 1989): 1–12. பெரும்பான்மையான விளக்கவுரைகள், இவ்வசனப்பகுதியில் தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றி உரைக்கும்போது, செல்வின் அவர்களின் விளக்கங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன, அவ்வாறு குறிப்பிட்டாலும் அவரை மறுத்துரைப்பதற்காகவே அவைகள் அவ்வாறு செய்கின்றன. அவைகள் வெற்றிகரமானவையா அல்லவா என்பது கேள்விக்குத் திறக்கப்பட்டுள்ளது. மிக்காயேல்ஸ் நினைப்பதாகக் காணப்படுவது போன்று, 1:10ல் *eis humas* என்பதற்கு வேண்டுகோள் விடுத்தல் மூலம் பிரச்சனை தீர்த்துவைக்கப்படவில்லை. (Michaels, 44.) 1:10ல் உள்ள கிருவை என்பது கிறிஸ்தவர்கள் நிமித்தமானது, இது 1:11ல் கிறிஸ்துவின் நிமித்தம் பாடு அனுபவித்தல் போன்றதாக உள்ளது. ¹⁶புதிய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் சபைகளில் உறுப்பினர்களாக இருந்தனரா (ஒருவேளை 1 கொரிந்தியர் 12ல் இது சுட்டிக் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம்) அல்லது (யோவானின் நிருபங்களில் உபதேச நூல்களிலும் கருத்தாகத் தெரிவிக்கப்படுவது போன்று) தேசாந்திரிகளாக இருந்தனரா என்ற கேள்விக்குள் மிகுந்த கல்வித்துவம் வாய்ந்த பணிசென்றுள்ளது.

இதைப்பற்றி மேலும் படிப்பதற்கு David Hill, *New Testament Prophecy* (Atlanta: John Knox Press, 1979), 104–9 என்ற புத்தகத்தில் காணவும். ¹⁷Kelly, 59. ¹⁸ஹோர்ட் அவர்கள், “ஆதரவு மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல் ஆகியவை, புறஜாதி யார் உடன்படிக்கைக்குள் அனுமதிக்கப்படுதலில் காண்பிக்கப்படும் ஆதரவை விசேஷமாக அர்த்தப்படுத்திற்று” என்று எழுதினார். (Hort, 49.) ¹⁹நேரெதிரான ஒரு கண்ணோட்டத்திற்கு Wayne A. Grudem, *The First Epistle of Peter: An Introduction and Commentary*, Tyndale New Testament Commentaries, vol. 17 (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1988), 69–71 என்ற புத்தகத்தில் காணவும். Grudem அவர்கள் இவ்வசனப்பகுதியின் இலக்கணத்தை வலிவாகக் கையாளுதல் என்பது வாசிக்க வேதனை நிறைந்ததாக உள்ளது. கேள்விகளை அவர் பலவீனமாக நடத்தியமை என்பது, செல்வின் இந்த வசனப்பகுதியைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டுள்ளாரோ என்ற வலிவான விவாதமாக உள்ளது. ²⁰தேவன்மீதான விசுவாசமின்மை இல்லாதிருந்ததில் உள்ள கண்ணியத்திற்கு ஏங்குதல், ஆல்பர் கேமஸ் போன்ற ஒரு எழுத்தாளரைப் பற்றிய மனம் ஈர்க்கும் விஷயமாக உள்ளது. “The Myth of Sisyphus” என்ற புத்தகத்தில் கேமஸ் அவர்கள், “ஓவ்வொன்றையும் விளக்கப்படுத்தும் அந்த உலகளாவிய காரணப்பொருள், நடைமுறைநீதியான அல்லது ஒழுக்கநீதியான, அந்த அந்த வகைகள் யாவும், கண்ணியமான மனிதர் ஒருவரைச் சிரிக்கச் செய்யப்போதுமானவைகளாக உள்ளன” என்று உறுதிப்படுத்தினார். (Albert Camus, *The Myth of Sisyphus, and Other Essays*, trans. Justin O’Brien [New York: Vintage Books, 1955], 16.) ஹெடோனிஸ்டுகளின் வழக்கமான நாத்திகவாதம் போலினி, கேமஸ் அவர்கள் வாழ்வை முகத்தில் முற்றிலுமாகக் காணவும் தேவனை மறுக்கவும் தைரியம் கொண்டு இருந்தார். மனித வாழ்வை அர்த்தமற்றதாக, வருத்தம் நிறைந்ததாக மற்றும் நம்பிக்கையற்றதாக அவர் கண்டார்.

²¹இத்துடன் கூடுதலாக, சந்தர்ப்பப்பொருளானது, “உங்கள் மனதின் அரையைக் கட்டிக்கொண்டு” (1:13) மற்றும் “இனி நடவாமல்” (1:14) என்ற கிரேக்க எச்சவினைகள் கட்டளைகளின் வலிவுடன் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் கருத்தாகத் தெரிவிக்கிறது. ²²எபிரெயருக்குரிய மரபுச்சொற்றொடருக்கு 2 சாமுவேல் 7:10ஐக் காணவும், அதில் “எபிரெய மொழியில் உள்ள நியாயக்கேட்டின் மக்களால்” என்ற எச்சவினைச்சொல் ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்பில் “wicked” என்பதற்கு பின்னால் நிற்கிறது (மத்தேயு 8:12, “ராஜ்யத்தின் புத்திரரோ” மற்றும் எபேசியர் 2:3 “கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாயிருந்தோம்” ஆகியவற்றை ஒப்பிடவும்). ²³வேதவசனப்பகுதியில் *suschēmatozomenoi* என்றுள்ளது, இது நுட்பமாகப் பயன்படுத்தப்படும் எச்சவினைச்சொல்லாக உள்ளது, ஆனால் இங்கு இது ஒரு கட்டளையின் வலிவுடன் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ²⁴Michaels, 51. ²⁵Grudem, 79. ²⁶Ibid, 80. ²⁷Ladd, 564. ²⁸Ernest Best, *1 Peter; The New Century Bible Commentary* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1971), 87. ²⁹John H. Elliott, *Home for the Homeless: A Sociological Exegesis of 1 Peter; Its Situation and Strategy* (Philadelphia: Fortress Press, 1973), 42. ³⁰பேதுரு பயன்படுத்திய வார்த்தை, பிணையத்தொகை அல்ல விடுதலையைக் குறிப்பதாகவே இருந்தது என்பது நன்கு விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது. (Best, 89.)

³¹பழைய ஏற்பாடு மற்றும் புறதெய்வ உலகம் ஆகிய இரண்டிலும் “குடும்பம்” என்பதற்கான *lutroōmai* என்ற வார்த்தையைப் பற்றிய முழுமையான கலந்துரையாடல் ஒன்றை ஃபிரான்சீஸ் ரைட் அவர்கள் அளித்தார். (Francis Wright Beare, *The First Epistle of Peter: The Greek Text with Introduction and Notes*, 3d ed. [Oxford: Basil Blackwell, 1970], 103–5.) ³²NASB வேதாகமம், புதிய ஏற்பாட்டில் “பரிசாரம்” என்ற

வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவதில்லை. KJV வேதாகமத்தில் ரோமர் 5:11ல் ஒரு முறை இவ்வார்த்தை உள்ளது. (தமிழில் இது ஒப்புரவாகுதல் என்று உள்ளது.) NRSV வேதாகமம் இவ்வார்த்தையை ரோமர் 3:25; எபிரெயர் 2:17 ஆகிய இரு வசனங்களில் பயன்படுத்துகிறது. NIV வேதாகமத்தில் இவ்வார்த்தை ரோமர் 3:25; எபிரெயர் 2:17; 9:5 ஆகிய வசனங்களில் காணப்படுகிறது. ³³Michaels, 66–67. ³⁴Robert H. Gundry, “‘Verba Christi’ in 1 Peter; Their Implications Concerning the Authorship of 1 Peter and the Authenticity of the Gospel Tradition,” *New Testament Studies* 13 (July 1967): 339–40. ³⁵Raymond C. Kelcy, *The Letters of Peter and Jude*, The Living Word Commentary, vol. 17 (Austin, Tex.: R. B. Sweet Co., 1972), 38. ³⁶Kelly, 78. ³⁷NASB வேதாகமம், நடபடிகள் 2:40ல் ஒருமுறை மாத்திரம் நிகழ்வதை உரைக்கும் செயப்பாட்டு கட்டளையை, “மாறுபாடுள்ள இந்த சந்ததியை விட்டு விலகி உங்களை இரட்சித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று நேரடியாகக் கூறுகிறது. எனவே, “கேட்டவர்கள் முற்றிலும் செயல்படாதவர்களாக இருக்கும் ஒரு செயலைச் செய்யும்படி இன்னொருவர் எவ்வாறு அவருக்கு அர்த்தம் நிறைந்த வகையில் கட்டளையிடுவார்?” என்ற கேள்வி எழுகிறது, “கேள்விப்பட்டிருங்கள்,” “பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” மற்றும் இவை போன்ற செயப்பாட்டுக் கட்டளைகள், “நீங்கள் கேள்விப்பட்டவர்களாயிருங்கள்” அல்லது “நீங்கள் பெற்றுக்கொண்டவர்களாயிருங்கள்” என்ற செயப்பாட்டு வலியைக் கொண்டுள்ளது, அதுவே நடபடிகள் 2:40ல் பேதுரு அர்த்தப்படுத்தியதாக உள்ளது. அவர், தமது வாசகர்கள் தாங்கள் இரட்சிக்கப்பட அனுமதிக்க வேண்டும் என்று அர்த்தப்படுத்தினார். விஷயம் அப்படி இருந்தது என்றால், அவர்களின் சொந்த முடிவு பங்களிக்க வேண்டிய சிலவற்றைச் செய்யும்படி அவர்களுக்குப் பேதுரு கட்டளையிட்டார் என்றாகிறது. இந்தக்கருத்தில்தான் பேதுருவின் உரையைக் கேட்டவர்கள் “தங்களை இரட்சித்துக்கொள்ள” வேண்டியிருந்தனர். ³⁸ Michaels, 75.